

MURAT ÇAKIR

DERLEMELER 2017

**ÖZGÜR GÜNDEM VE YENİ ÖZGÜR POLİTİKA
GAZETELERİ İLE ONBEŞ GÜNLÜK POLİTİKA
GAZETESİNDE YAYIMLANAN MAKALELER**

COPYLEFT

BİLGİ PAYLAŞIMLA ÇOĞALIR!

Tüm yazı ve çeviriler, ticari amaçla kullanılmamak
şartıyla, indirilebilir, basılabilir, dağıtılabılır.

İÇİNDEKİLER

2017 „Demokratörlük“ döneminin başlangıcı mı?	5	Berlin Cumhuriyeti sağa kaymaya devam ediyor	76
Demokratörlük	10	İrkçuları yoksullar mı seçiyor?	79
Polis devletine doğru	11	Normalleşme?	80
Suphilerden günümüze	12	Demokrasi ve sosyalizm	81
Hadım edilmiş kediler ve sosyalizm	13	İç Çelişkiler	86
„Aziz Martin“ ve SPD	14	Angela Merkel'in geleceği	87
AB stratejilerinin ekonomik-politik arka planı üzerine	15	Sermayenin yedek gücü	88
F. Alman-Türk kayıkçı dövüşü	20	Barış, demokrasi, eşit haklar	89
Faşistin sonunu unutmama	21	AB emperyalizminin „Pesco“su	90
F. Alman-Türk kayıkçı dövüşünün arka planı	22	Alman burjuvazisinin yönetim krizi	91
Ağaçlar ve ormanlar ve kampanyalar...	27	Kore Yarımadası ve emperyalizm	92
F. Almanya'nın derdi ne?	28	Egemenlerin sahte Kuds sevdası	93
F. Almanya'nın altın yılları	29	Trump'ın seçim zaferinden bir yıl sonra ABD	94
Kazansa da kaybedecek	30	İntifada: Kimin için?	99
„Almancılara“ şaşırarlara şaşırmayın	31	İntifada üzerine bir kez daha	100
Anayasa Referandumu ve Avrupa	32	Devrim - Proletarya olmadan asla!	101
Referandum sonrası Avrupa'daki görevlerimiz	36	Diktatöre gülmek	106
Marx, Denizler ve mücadele	37		
Tarihsel rövanş hazırlığı mı?	38		
Egemen düzenin hastalık semptomları	42		
Sosyaldemokrasinin sefaleti	43		
Kötülüğün hükümdarlığı	44		
Bin aydın ve bir kırmızı fular	45		
Güç dengelerinde değişim mi?	46		
Almanya ile kontrollü gerilim	51		
CHP'nin anımsattığı Kürt düşmanlığı	52		
AB. Militaristleşme ve Serbest Ticaret Birliği	53		
Erdoğan'ın doğru Katar tavrı	54		
Emperyalizm dışlarını gösterince	55		
Körfüz'de „Soğuk Savaş“	56		
Rejim ipleri daha ne kadar gelecek?	60		
F. Almanya-Türkiye ilişkilerinde neredeyiz?	61		
„Sertlik ve cömertlik balansı“	62		
F. Almanya'nın „sağlıklı hırsları“	63		
„Yeni devlet“ değil, restorasyon ve süreklilik	64		
İade-i hizmet	71		
Arakan, kan, kapitalizm..!	72		
Seçim olasılıkları	73		
İrkçılar suçlu, ya biz?	74		
Demokrasi eşittir demokrasi mi?	75		

2017: »DEMOKRATÖRLÜK« DÖNEMİNİN BAŞLANGICI MI?

1 OCAK 2017

Dünyanın kan denizine döndüğü 2016 yılı bittiğinde, yeni yılda dünyanın değişebileceği umuduna kapılanlar, henüz 2017'nin ilk saatlerinde İstanbul'da gerçekleştirilen cihatçı katliamla hayal kırıklığına uğradılar. Emperyalist-kapitalist dünya düzeninin vahşi gerçekleri, dünyanın takvim sayfalarının yırtılmasıyla değil, ancak ve ancak ezilen ve sömürülen sınıfların ortak mücadelesiyle değiştirilebileceğini bir kez daha kanlı bir biçimde kanıtladı. Maalesses milliyetçiliğin ve mezhepçiliğin yaydığı vebalı nefesin zehirlediği geniş emekçi kitleler – aynı zamanda ezilen ve sömürülen sınıfları temsil etme iddiasında bulunan kimi kesimler de, bunu hâlâ göremiyorlar. Nitekim sosyal medyada yer alan yılgınlık ve korku dolu mesajlar buna işaret ediyor.

Ancak şiddeti artarak süren emperyalist yayılmacılığın ve kapitalist sömürünün esir aldığı dünya hızlı bir şekilde değişiyor. Zaten değişmeyen tek gerçek değişimin bizzat kendisi değil midir? Velhasıl, değişen dünya ezilen ve sömürülen sınıfların yaşam ve çalışma koşullarını da değiştiriyor, özellikle baskıyı, savaşların sonuçlarını ve sömürüyü katmerleştiriyor. Bu değişim, bilhassa Avrupalı emperyalist ülkelerin emekçi halk kitlelerini derinden etkiliyor, kapitalizmin kronik krizlerini tetikliyor ve şimdiye kadar kendilerini imtiyazlı coğrafyanın koruyucu (!) şemsiyesi altında zanneden kitleleri güvensizliğe itiyor.

Görüldüğü kadarıyla kapitalizmin merkezi ülkeleri emperyalist-kapitalist dünya düzeninin doğrudan yol açtığı meydan okumaların baskısını daha fazla hissedecekler: sermaye birikim fazlalığı krizi, dünya konjonktüründeki zayıflamalar, ekolojik felaketlerin sonuçları, dünya çapında göçmen ve mülteci »krizleri«, artan askerî ihtilaflar ve sonucunda terörist saldırılar, imtiyazlı coğrafyanın halkları arasında korku ve güvensizliği artırarak refah şovenizminin yaygınlaşmasına, ırkçı-faşist partilerin taraftar kazanmasına ve otoriter yönetim tandansının destek bulmasına neden oluyor.

Gerek ABD'nde, gerekse de Avrupa'da siyasî tercihler ve siyasî parti taraftarlığı alanlarında belirgin bir kütleli kayış yaşanıyor: bir zamanlar kütleli tabana sahip olan geleneksel burjuva partileri büyük üye kayıpları yaşarlarken, ırkçı-faşist partiler daha fazla taraftar kazanıyor, burjuva partilerinin üye kaybını durdurmak için ırkçı ve sağ popülist söylemi üstlenmeleri, bu süreci hızlandırıyor. ABD'nde Donald Trump'un başkanlık seçimini kazanması, Avusturya cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ırkçı-faşist aday Norbert Hofer'in yüzde 48 oranında oy alması, Britanya halklarının »Brexit« kararına onay vermesi, F. Almanya'nın çeşitli eyaletlerinde ırkçı AfD'nin iki haneli oy oranları toplaması ve 2017 Eylül'ünde yapılacak olan Federal Parlamento seçimlerinde barajı kolaylık aşma olasılığı ile Fransa, Hollanda ve İtalya'da ırkçı-faşist partilerin siyasî gündemi belirleyecek güce erişmiş olmaları, bu görüngüyü güçlendiriyor.

REFAH TOPLUMUNDAN, KORKU TOPLUMUNA

Kimi sol-liberal yorumcunun »tarihsel dönüm noktası« olarak nitelendirdiği bu görününün, yani kapitalizmin merkez ülkelerinde milliyetçiliğin, ırkçılığın, refah şovenizminin ve sağ popülizmin güçlenmesinin ardında reel ekonomik, sosyal ve kültürel yoksunluk korkuları yatmaktadır. Bu korkuların yaygınlaştığı toplumların refah coğrafyasında olmaları, ilk bakışta şaşırtabilir. Ne de olsa ırkçı-faşist hareketler ve sağ popülist partiler özellikle refah

düzeyi yüksek olan ABD, Avusturya, Britanya, Danimarka, F. Almanya, Fransa, Hollanda ve İsviçre'de güçlenmektedirler. Bu ülkeler kriz ülkeleri olmamakla birlikte, emperyalist-kapitalist dünya düzeninin de taşıyıcı ülkeleridirler. Diğer taraftan yapılan araştırmalar, bu ülkelerde yaşayan insanların büyük bir çoğunluğunun kişisel ekonomik durumlarını iyi ve yaşam kalitelerini yüksek olarak değerlendirdiklerini gösteriyor.

Peki, o hâlde neden bizzat bu ülkelerde yukarıda belirttiğimiz süreçlere tanık oluyoruz? Elbette 2008 iktisadî ve mali krizinin yol açtığı devasa yıkımların ve siyasî kırılmaların etkileri refah coğrafyasında da hissedildi. Ama bu süreçler en büyük yıkımların gerçekleştiği ülkelerde değil, zengin ülkelerde görülüyor. Demek ki ekonomik krizler, refah coğrafyasında ırkçı-faşist hareketlerin gelişmelerini sağlayan temel neden değil. O hâlde asıl neden nedir?

Bir kere emperyalist ülkelerin toplumlarında onlarca yıldan beri büyük bir yabancı düşmanı, antisemitik ve İslam karşıtı potansiyelin var olduğu biliniyor. Bilimsel araştırmalar, bu potansiyelin sadece ırkçı-faşist gruplar içerisinde değil, aynı zamanda farklı hacimlerde tüm toplumsal katmanlar arasında var olduğunu gösteriyor. Kapitalizmin merkez ülkelerinde 40 yıla yakın bir zamandır devam eden neoliberal dönüşüm, sadece toplumsal bölünme ve parçalanmaları derinleştirmekle kalmıyor, aynı zamanda işçi sınıfının üretkenliği düşük olan kesimlerini üretim sürecinin, böylelikle de iktisadî, siyasî, sosyal ve kültürel yaşamın dışına itiyor. Küçümsenemeyecek bir toplumsal külte, geriye dönüş yolları kapalı biçimde dışlanıyor (Exklusion). Bilhassa küçük burjuva katmanların alt-orta gelir grubundaki kesimleri, her ne kadar bu dışındalanmaya maruz kalmasalar da, sürekli içinden kurtulamayacakları bir yoksullaşma girdabına itilme korkusuyla yaşıyorlar. Bu korkuları, Euro bölgesinin içinde bulunduğu kriz, temsili burjuva demokrasisinin içinin oyularak daha yetersiz kalışı, yönetici siyasî elitlerin ve bilhassa ulus devlet üstü kurum olarak AB Komisyonunun aldıkları kararları etkileyememenin yol açtığı hayal kırıklığını derinleştiriyor. Emperyalist yayılmacılığın ürünü olan müdahale savaşlarının, işgallerin ve vekalet savaşlarının yürütüldüğü coğrafyalarda »Batı«ya karşı yükselen itiraz ve cihatçı terör ile Arap dünyasında devam eden kalkışmalar-karşı devrimler süreci, »Batı'nın üstünlüğünün sekteye uğradığı« hissini yaygınlaştırıyor. Emperyalist-kapitalist dünya düzeninin doğrudan sonucu olarak 65 milyona yakın insanın mülteciliğe itilmesi ve Akdeniz'in »mülteci mezarlığı« hâline gelmesi, kimseyi rahatsız etmezken, Avrupa'ya ulaşabilen mülteciler »sosyal rakip« ve kültürel tehdit olarak algılanıyorlar.

Sonuç itibarıyla sınaî üretiminin gerilemesi ve teknolojik ilerleme sonucunda sermayenin ücretli emek gereksiniminin farklılaşması, çalışma koşullarının ağırlaşması, üretkenliğin artmasına rağmen reel ücretlerin ve satın alma gücünün gerilemesi; ulus devletin öneminin azaldığı hissi, göçmen ve mülteci sayısının artması, »kendi kapımızın önünde« yaşamı tehdit eden terör saldırılarının çoğalması, yabancılaştırma hissini ve korkuları derinleştiriyor. Böylesi bir ortamda açık ve kozmopolit toplumları reddeden, güçlü ve otoriter ulus devlet savunusu yapan İslam karşıtı ırkçı-faşist hareketler, korkak küçük burjuva katmanlar için »cankurtaran simidi« hayaline dönüşüyorlar.

Sağ popülist hareketler bunun yanı sıra belirli bir sermaye fraksiyonunun, yani genellikle hisse çoğunluğu bir ailenin elinde olan küçük ve orta ölçekli şirketlere sahip sermaye kesimleri için bir araç hâline gelmişlerdir. Bu hareket ve partilerin savundukları ulusal pazar temelli ekonomi politikaları, çelişiyor görünseler de, uluslararası tekellerin belirlediği temel politikalara eklenme ve parlamenter burjuva demokrasisinin »olanaklarıyla« siyasî iktidara (küçük) ortak olma amacının bir ifadesidir. Aynı zamanda ırkçılığı ve milliyetçiliği körükleyerek, emekçilerin dikkatini sorunların temel nedenlerinin üzerinden çekme, emperyalist yağmadan pay alma umudunu yayma ve kapitalist sömürüye toplumsal rıza kazandırma işlevini de görmektedirler.

MAIN STREET, WALL STREET'E KARŞI MI?

Konuyu, Trump'ın seçilmesinin ardından ekonomi politik stratejisinde ve dış politikasında değişim eşiğinde olan ABD örneğinde irdeleyelim.

Emperyalizmin »küreselleşme« adı altında yerkürenin bütününe yayılma çabası, başta Wall Street olmak üzere, uluslararası mali piyasalarda faaliyet gösteren mali sermayeye devasa kârlar kazandırdı. »Küreselleşme« süreci uluslararası mali sermaye için, üretimi en kârlı görülen düşük ücret ülkelerine kaydırmayı sağlayarak, bugüne kadar görülmemiş sermaye birikim olanaklarını yarattı. Ancak bu gelişme, başta Asya ülkeleri olmak üzere, dünyanın muhtelif bölgelerindeki düşük ücret ve düşük üretim giderlerinin sağlandığı ülkelerle rekabet edemeyen ABD sınaî sermayesinin aleyhine oldu. Sonucunda, bir zamanların otomotiv devlerinin fabrikaları ile dolu olan Detroit'te olduğu gibi, »Main Street« olarak adlandırılan ABD sanayi mevkilerinde yıkıcı bir deendüstriyalizasyon ve akabinde yığınsal yoksullaşma süreçleri derinleşti. Bu süreçler bilhassa ABD işçi sınıfının orta ve üst gelir grubundaki kesimleri ile küçük burjuva katmaları derinden etkiledi. Önceleri tek gelirle bütün ailenin yaşam giderleri finanse edilebilirken, bugün iki kişinin tam gün çalışması dahi bu giderleri karşılamaya yetmemekte. Milyonlarca ABD'li işlerini, evlerini, geleceklerini kaybetti. Güncel veriler sosyal felaketin boyutunu açıklamaya yetiyor: bugün 44 milyon ABD vatandaşı devletin dağıttığı gıda karneleriyle açlık sınırında yaşıyor.

Reel gelir kayıpları ve yoksullaşma hızla yayılırken, tekelci ABD burjuvazisi zenginliğine zenginlik katıyor ve Reagan döneminde başlatılarak, bugüne kadar devam eden vergi oranlarını indirme politikaları sayesinde, bir vergi cennetinin nimetlerinden faydalanıyor. Ancak bu politikalar devlet gelirlerinin azalmasına ve devlet borçlarının katlanarak artmasına da yol açtı: ABD'nin bugünkü kamu borçları toplamda 20 trilyon Dolar'a ulaşmış durumda. Dış ticaret açığı 740 milyar Dolar'ı bulan ABD – ki açığın yarısı (365 milyar Dolar) Çin ticaretinden kaynaklanıyor – bu gidişatı Dolar basmaya devam ederek durduramayacak bir noktaya geldi. ABD emperyalizmi, dünya çapındaki hegemonyasını kendi hakimiyeti altındaki ittifaklarla koruma ve olası stratejik rakiplerini dizginleme hedefiyle geliştirilen »Wolfowitz Doktrinini« sürdürme olanaklarının zayıfladığı gerçeğiyle karşı karşıya. Ve tekelci ABD burjuvazisi tam da bu nedenle emperyalist-kapitalist dünya düzeninin oyun kurallarını değiştirmek istiyor, ki Trump'ın önemi bu noktada öne çıkıyor.

Şimdiye kadar yapılan açıklamalardan yeni ABD yönetiminin dış ticaret açığını azaltmayı ve yurt içi konjonktürü genişletmeyi hedefleyen bir modeli uygulamaya sokmak istediğini okuyabiliriz. Bunun için kapsamlı bir altyapı programı, düzensizleştirmelerin hızlandırılması, enerji masraflarının azaltılması, hâlen 622 milyar Dolar'ı bulan silahlanma bütçesinin artırılması ve gelir vergisi oranlarının azami ölçüde azaltılması planlanıyor (benzeri bir vergi reformunu Britanya başbakanı Theresa May de açıklamıştı). »Önce Amerika« (»America first«) sloganı altında vergi indirimleri ve militarizmle donatılmış, korumacı bir yeniden sanayileşme konsepti uygulamaya sokulmak üzere. Trump, kapitalizmin birincil propaganda söylemi olan »serbest ticaret« tanımını radikal bir merkantilist yaklaşımla ele alıyor. Yani ABD üretici güçlerini teşvik ederek, ABD emperyalizminin taşıyıcısı olan federal devletin siyasî ve askerî gücünü genişletmeyi amaçlıyor.

Yeni ABD yönetiminin bu yönelimini NAFTA, TPP ve TTIP gibi serbest ticaret bölgeleri antlaşmalarına yönelik eleştirilerinden ve ikili antlaşmaları favorize etmesinden de okumak mümkün. Trump'ın ABD'li tekellerin yurt içinde üretime ağırlık vermelerine yönelik dayatması, ilân edilen vergi ve gümrük yasaları değişikliği planları ve Çin ile Meksika'ya yönelik tehditleri, sadece ABD'li tekellerin değil, ABD'nde üretim yapan diğer uluslararası tekellerin de ucuz işgücü mevkilerine kaçışlarını durduracak gibi gözüküyor. Aslına bakılırsa, Çin ve Meksika'ya yönelik tehditler, özünde F. Alman emperyalizmi için de geçerli. Her ne kadar ABD mali sermayesinin tekil çıkarları emperyalist-kapitalist dünya düzeninin oyun kurallarının değiştirilmesini zorlaştırırsa da, atılması beklenen yeni adımların şimdiden F. Almanya'nın aleyhine olacağını gözüküyor. ABD'nde faaliyet gösteren F. Alman otomotiv devletine verilen milyarlık cezalar, gidişatın habercisi. F. Alman Şansölyesi Merkel'in açık Trump karşıtlığı boşuna değil.

ABD emperyalizminin bu yeni korumacı politikasının şiddetli sonuçları sadece kapitalizmin merkez ülkelerinde değil, aynı zamanda – muhtemelen daha şiddetli olarak – eşik ülkeleri olarak adlandırılan ülkelerde de hissedilecek. Örneğin ABD'nin Çin ile olan ticaret açığını azaltması, Çin açısından büyük sorunlara yol açacak. Gerçi ÇKP neoliberal dönemin sürdürülebilirliğinin olanaksızlığını önceden görerek, stratejik kararlar almış ve Avrasya piyasalarına yönelme, devasa altyapı programlarına başlama, yurt içi tüketimini artırma önlemleri ve »Yeni İpek Yolu Projesine« yatırım yapma gibi önemli adımlar attı, ancak Çin, en büyük pazarı olan ABD'nin kaybedilmesinin sonuçlarıyla başa çıkabilecek güçte değil. ABD pazarını kaybetmek, Çin için ekonomik ve sosyal felaket anlamını taşıyor. Bu da doğrudan F. Alman emperyalizmi için büyük bir tehdit anlamına geliyor – F. Almanya'nın Çin'e yaptığı 70 milyar Euro'yu aşan ihracat, bu tehdidin büyüklüğünü göstermeye yetiyor.

TEKELCİ BURJUVAZİNİN YANITI: BİZZAT SAHAYA İNMEK

Ancak Trump yönetiminin uygulamak istediği ulusal sanayi programı, kısmî alanlarda satın alma gücünün ortalamada artmasına yol açsa da, ABD'nin temel sosyal sorunlarını çözebilmek için yeterli olamayacak. Bir kere refah coğrafyalarının zenginliğinin, dünyanın geri kalanının yoksulluğu üzerine kurulu olduğunu biliyoruz. Emperyalist sömürü, kapitalizmin merkez ülkelerindeki görece refahın temelini oluşturuyor. Ama kitlesel tüketim maddelerinin ucuz işgücü mevkilerindeki üretiminin durdurulup, yeniden ABD'nde – ABD'ndeki üretim masrafları temelinde – üretilmeleri, tamamıyla Uzak Asya'nın kölelik koşullarının hakim olduğu bölgelerindeki üretime dayalı olan tüm branşları altüst edecek. Üretim masraflarının artması, kısmî satın alma gücünün artışıyla bağlantılı olarak fiyatların artmasına, yani enflasyonun yükselmesine neden olacak. Buna karşı, ABD'ndeki sendikal hareketin güçsüzlüğü göz önünde tutulursa, enflasyonu karşılayacak reel ücret artışı kazanımları pek olanaklı olamayacak, ki bu da yoksullaşmayı artırarak, zaten yüksek olan toplumsal huzursuzluğu artıracak. İşçi sınıfının partisinin olmadığı veya zayıf kaldığı tüm ülkelerde olduğu gibi, ABD'nde de bu huzursuzluk kitlelerin hiddetini oy biçiminde milliyetçi-ırkçı-faşist hareketlere kanalize edecek.

Son yıllarda – Obama'nın seçilmesiyle belirli bir gerileme süreci yaşamış olsalar da – ABD sosyal hareketlerinde ırkçılık karşıtı ve sosyal adalet hedefiyle değişim isteyen kıpırdanmalar görülmekte. »Occupy Wall Street«, »Black Lives Matter« gibi farklı toplumsal alanlarda itirazların yükseldiğine tanık oluyoruz. Aynı şekilde kendisini »demokratik sosyalist« olarak tanımlayan sol-liberal Bernie Sanders'in ABD Başkanlık Seçimleri aday adaylığı sürecinde mobilize ettiği kitleler de küçümsenemeyecek bir toplumsal muhalefet potansiyelinin varlığına işaret ediyor. Ve bu potansiyel, henüz bir sistem karşıtı pozisyonda olmasa bile, ABD burjuvazisini son derece rahatsız ediyor.

Gerek böylesi bir potansiyelin kitlesel biçime dönmesini engellemek, gerek ABD emperyalizminin dünya çapındaki hegemonyasını korumak ve gerekse de emperyalist-kapitalist dünya düzeninin bizzat yol açtığı meydan okumalara yanıt vermek için, teknelci burjuvazinin kendisi sahaya iniyor. Burjuvazinin diktatörlüğünden başka bir şey olmayan parlamenter burjuva demokrasisi, teknelci burjuvazinin kendisini şimdiye kadar olduğu gibi, siyasî partiler ve bunların oluşturduğu iktidarlarla temsil ettirmek yerine, siyasî iktidarı kendi eline alarak biçim değiştiriyor. Trump hükümetine atanan isimlere baktığımızda, siyasî iktidarın karar mekanizmalarında teknelci burjuvazinin belirli bir fraksiyonunun oturduğunu görmekteyiz. Trump, anayasaya aykırı olmasına rağmen, damadını kendisine en yakın olan danışmanlık koltuğuna oturtmaktan geri kalmıyor, CNN gibi büyük medya tekellerinin olanaklarını ellerinden alıyor. Böylelikle, devletin geleneksel kurumları ortadan kaldırılmadan ve faşizme (henüz?) gerek duyulmadan parlamenter demokrasi-diktatörlük karışımı bir »Demokratörlük« oluşturuluyor. Elbette daha önce de milyonerlerin de yer aldığı ABD hükümetleri olmuştu, ancak bu sefer siyasî elitleri ve devlet bürokrasisini »hizmetçi« statüsüne indirgeyen bir sermaye fraksiyonu iktidarı ilk kez bizzat kendi eline geçiriyor.

ABD'ndeki bu gelişme, Avrupa'da burjuva demokrasilerinin içinin oyulması, Polonya veya Macaristan gibi ülkelerde parlamentoların izafileştirilmesi ve Türkiye'de başkanlık rejiminin dayatılması, 2017'nin tam anlamıyla »demokratörlük« döneminin başlangıcı olacağını gösteriyor. Ama 2017 aynı zamanda insanlık tarihinde ilk kez ezilen ve sömürülenlerin sınıf iktidarının kurulabileceğini kanıtlayan Büyük Ekim Devriminin 100. Yıldönümü. Büyük Ekim Devrimi, işçi sınıfının iktidarının, yani proletaryanın diktatörlüğünün oluşturulmasıyla en geniş demokrasinin olanaklı olduğunu kanıtlamıştı. Karşı devrimin yarattığı tüm kafa karışıklıklarına, yılgınlığa ve yıkıma rağmen, bu gerçek değişmiyor. Ve bu gerçek de emperyalizme, kapitalist sömürüye, burjuvazinin sınıf tahakkümünün her biçimine karşı verilmesi gereken mücadelenin, enternasyonalist proletaryanın sınıf tahakkümü, yani işçi sınıfının iktidarı hedeflenmeden güdük ve başarısız kalacağını gösteriyor.

»DEMOKRATÖRLÜK«

7 OCAK 2017

Günümüz burjuva medyasına baktığımızda, en çok kullanılan kelimenin »demokrasi« olduğunu görebiliriz. Savaşlar, işgaller, sermaye lehine alınan kararlar, toplumsal mücadelelerle elde edilmiş kazanımların yok edilmesi ve her insanın doğuştan elde ettiği hakların, yani her milliyetin kendi dilini, kültürünü koruma ve kendi kaderini tayin haklarının verilmemesi, her defasında »demokrasi« ile gerekçelendirilir. Herhalde »demokrasi« kadar içi boşaltılmış bir kavram yoktur.

»Demokraside« verilen vekalet de, kelime anlamının aynısı değil. Örneğin bir avukatı vekil kılarırsınız ve vekilliğinden hoşlanmadığınız anda vekaleti geri alabilirsiniz. Ama dört yılda bir yapılan seçimle başa gelenlerden vekaletinizi geri alamazsınız. Bir sonraki seçime kadar, o da örgütlenir, iktidarı alabilerseniz... Ancak günümüz koşullarında halkın gerçek anlamda iktidarı seçimle alabilmesi olanaksızdır. Çünkü, egemen sınıf, devleti, bürokrasisi, şiddeti ve medyasıyla her seçimi (!) kazanır; çünkü kapitalist devlet, egemen sınıfın tahakküm aracıdır.

Bu nedenle komünistler burjuva demokrasisini özü itibarıyla »burjuvazinin diktatörlüğü« olarak nitelendirirler. Çünkü, belirleyici olan egemen iktidar ve mülkiyet ilişkileridir. İşleyebilmesi, yani üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin, sermaye birikim sürecinin ve emek sömürüsünün pürüzsüz sürdürülebilmesi için, temel burjuva hak ve özgürlüklerine gereksinim duyan burjuva demokrasisi yasama, yürütme ve yargı ile gerçekleşir. Pürüzler ortaya çıktığında, yani sınıf çelişkileri derinleştğinde, sorunlar kapalı, açık veya askerî, hatta faşist diktatörlüklerle çözülür, burjuvazinin tahakkümü güvenceye alınır. Bkz.: yakın tarih.

Ancak bu »demokrasi« 21. Yüzyıl'da ilginç bir değişim-dönüşüm sürecinde: tüm kurallar kaldırılıyor, parlamentolar basit onay merciine dönüştürülüyor, »demokrasinin« Demos'u, yani halk »oy otomatına« indirgeniyor. Dahası, tekelci burjuvazi sahaya inerek, siyasi temsilcilerine salt hizmetçi rolünü bırakıyor, hükümet işlerini bizzat devralıyor. En güncel örneği ABD'nde görebiliriz. Avrupa'da da benzer bir gelişme söz konusu. Tekeller gerek AB kurumlarında, gerekse de ulusal parlamentolarda kendi temsilcilerince yasa ve yönetmelikler hazırlıyor, bunları onaylatıyor ve AB Komisyonu ile ulusal hükümetlere uygulatıyorlar. Seçimler yapılıyor, temel hak ve özgürlükler anayasa güvencesine alınıyor olsa da, tekelci burjuvazi sınıf çıkarlarını giderek doğrudan ve aracısız koruma altına alıyor, rejimi değiştiriyor: burjuva demokrasinden »demokratörlük« devşiriyor.

199 yıl önce doğan Karl Marx, bundan 150 yıl önce »Das Kapital«ini yayımlarken, burjuvazinin ne menem bir sınıf, kapitalizmin de ne menem bir düzen olduğunu göstermişti. Değişen bir şey yok hâlâ. Gerçek anlamda bir demokrasi istiyorsak eğer, bu yıl 100. yıldönümünü karşılayacağımız Büyük Ekim Devrimini anımsamalı, işçi sınıfının iktidarı için mücadelemizi geliştirmeliyiz. Günümüzün kanlı realitesi, gerçek demokrasiye ve kendi kaderimizi tayin edebileceğimiz koşullara ancak sosyalizmin güneşli dünyasında kavuşabileceğimizi gösteriyor. Ne burjuva demokrasisi, ne de »demokratörlük« insanlığı geleceğe taşıyabilir. Hiç şüphe yok: gelecek sosyalizmdir!

POLİS DEVLETİNE DOĞRU

14 OCAK 2017

Göçmen ve mültecilerin varlığının – sadece bugün değil, her zaman – Avrupalı emperyalist devletler tarafından iç ve dış politikada bir araç olarak kullanıldığına uzun yıllardan beri yazılarımızda dikkat çekmeye çalışıyoruz. Avrupa’da faaliyet gösteren kimi devrimci-demokratik göçmen örgütleri nedense bu gerçeği unutup, emperyalist devletlerin hükümetleri ile »ortaklaşa« sorun çözebilecekleri hayalinin peşinde koştuklarından, bu gerçeği güncel bir örnekle tekrar anımsatma gereği doğdu.

F. Almanya örneğini ele alalım ve önce şu noktanın altını çizelim: F. Alman devleti göçmenlerin özörgütlerine belirli projeler için para veriyor, bu doğru. Ancak bunu yaparken, o örgütü ehlileştiriyor, politikalarına ilştiriyor ve baskı mekanizmasının bir parçası hâline getiriyor. Öyle olunca da, 12 Kasım 2016 Köln mitinginde olduğu gibi, muhalif (!) bir örgütün temsilcileri müttefikleri arasında »legal-illegal« ayrımı yapmaya başlıyorlar – kullanışlı aptal rolüne düşürüldüklerini fark etmeden! Burjuvazinin, nerede olursa olsun, günahını bile bedava vermeyeceğini gördüğümüz gün, rüzgarın peşinden koştuktan vazgeçeceğiz. Herhalde...

Bugün bilinen bir oyun tekrarlanıyor: emperyalist yayılma ve sömürü politikalarının doğrudan bir sonucu olarak mülteciliğe itilen yoksul kitleler – o da, sadece Avrupa’ya ulaşabilmiş olanlar – F. Almanya’nın bir polis devletine dönüştürülmesi planları için müthiş bir malzeme olarak kullanılıyorlar. F. İçişleri Bakanı de Maiziére, »Kontrolsüz göçü engellemek ve teröre karşı güvenliği sağlamak« gerekçesiyle, F. Alman devletinin eyaletlere dayalı yapılanmasını hedefine koymuş durumda.

De Maiziére, tüm yurt içi istihbarat teşkilatlarının federal düzeyde merkezileşmesini ve ülke çapındaki güvenlik güçlerinin F. Hükümete bağlanmasını istiyor. Sadece sınır koruma görevi olan Federal Polis buna göre geniş yetkilerle donatılıp, ülke çapında ve eyalet hükümetlerinin kararlarından bağımsız operasyon yapabilmeliymiş. Gerici Merkel hükümetinden gelen öneriler sadece bunlar değil: örneğin polis ve istihbarat teşkilatlarını merkezi olarak koordine edecek bir »Ulusal Güvenlik Konseyi« kurulması isteniyor. Bu da bir anayasa değişikliğini gerekli kılıyor.

F. Alman emperyalizmi böylelikle »Üçüncü Rayh« sonrasında, 1949’da F. Almanya kurulurken, Alman faşizminin olumsuz örneklerine bakılarak anayasaya yerleştirilen bir tabuyu ortadan kaldırmayı planlıyor. Bu tabu, Alman faşizminin terörist iktidarını güvence altına alan Gestapo, SS ve tüm diğer istihbarat ve güvenlik teşkilatlarını birleştiren yapıların engellenmesiydi. F. Almanya’nın tekeli burjuvazisi görüldüğü kadarıyla aynı »araçlara« yeniden sahip olmak istiyor. Elbette bunu mülteci »krizini« çözmek için değil, aksine halkta yaygınlaşan huzursuzluğun sisteme yönelik tepkilere dönüşmesini engellemek için.

Meymenetsiz burjuvazi sınıf tahakkümü sürdürülebilir kılmak için kendi koyduğu tüm tabu ve kuralları yıkıyor, emekçileri milliyetçilik ve ırkçılık zehriyle birbirlerine düşürüyor ve kârlarını artırmak için insanı, doğayı, yaşamın bütününe sömürüyor. Bunu göremeyenler ise, kullanışlı aptal rolünü oynamaya devam ediyorlar.

SUPHİLERDEN GÜNÜMÜZE

28 OCAK 2017

Kemalist burjuvazinin 96 yıl önce 28 Ocak gecesi Karadeniz'in karanlık sularında gerçekleştirdiği katliamın Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk siyasî cinayeti olduğu konusunda şüphe yok. O günlerde Anadolu'da başlayan kalkışmayı bir toplumsal kurtuluş savaşına dönüştürmek amacıyla ülkeye dönen Türkiye Komünist Partisi kurucularının katledilmeleri bir tesadüf değildi. Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katledilmesiyle Türk burjuvazisinin günümüze dek değişmeyen katliamcı, inkarcı ve çirkin yüzü gün yüzüne çıktı.

O açıdan Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk siyasî cinayetinin aydınlatılması, faillerinin ortaya çıkartılması ve sorumlularının tarih tribünali önünde yargılanmaları, günümüzün Türkiye gerçeklerinin daha iyi anlaşılmasını sağlayacaktır. Haberlerden, bunun zorunluluğunu en iyi gören hareketlerden birisinin Kürt Özgürlük Hareketi olduğunu okuyabiliyoruz.

ANF'ye bir demeç veren KCK Yürütme Konseyi üyesi Mustafa Karasu'nun Suphilerin katledilmesinin »Türkiye tarihi açısından çok önemli olduğunu« vurgulayan açıklaması, bir çok yönleriyle son derece anlamlı. Şüphesiz tarihsel değerlendirmeler konusunda kimi farklı yorumlar söz konusu olacaktır. Ancak önemli olan farklı tarih yorumlamaları değil, Karasu'nun altını kalın çizgilerle çizdiği özdür.

Aslında açıklamanın son bölümü her şeyi söylemektedir. O nedenle altını çizerek alıntılamanız yerinde olacaktır. Karasu şöyle diyor: »Mustafa Suphi ve arkadaşlarının şahadetlerinin yıldönümünde, ben, Kürt halkını, Türkiye solunu ve sosyalistlerini ortak mücadele ederek demokratik Türkiye'yi gerçekleştirme çabası içinde ortak bir mücadele içinde olmaya çağırıyorum. Bu çağrı aynı zamanda Mustafa Suphi ve arkadaşlarının anılarına bağlılığın çağrısıdır. Gerçekten de sol, sosyalistler, Kürtler bir araya gelip, demokrasi mücadelesi verdiğinde, Mustafa Suphi ve arkadaşlarının öngördüğü demokratik Türkiye, sömürü ve baskının olmadığı bir Türkiye gerçekleşecektir«.

İşte, tam da kendilerini »KP« olarak adlandıran devlet güdümlü bir nifak çetesinin burjuvazinin icazetiyle Türkiye Komünist Partisi'nin ismini gerçek sahiplerinden, işçi sınıfından, komünistlerden kaçırmak için her türlü ayak oyunlarına başvurduğu bugünlerde yapılan bu çağrı, sahtekârların suratına inen güçlü bir şamar anlamını taşıyor. Ve yine tam bugünlerde, Kürt Özgürlük Hareketi ile Türkiye işçi sınıfının devrimci güçlerinin ortak mücadelesinin önemini vurgulayarak ülke çapında buluşmalar gerçekleştiren Türkiyeli komünistlerin çabalarına ayrı bir anlam katıyor.

TKP'nin yıllarını illegal mücadele içinde geçirmiş kadroları ile, TKP'nin Türkiye'nin kurtuluşu için olmazsa olmaz özne olduğunu savunan HTKP'li genç kadrolar oluşturmakta oldukları ortak irade ile, Kemalizm batağına saplanmış olanların ve burjuvazinin icazetiyle hareket edenlerin gerçek yüzlerini ifşa ediyor, ortak mücadelenin gereğini yerine getirmek için çaba gösteriyorlar. Bu çabalar hiç kuşkusuz Mustafa Suphi ve yoldaşlarının anılarına bağlılığın göstergesi, komünist olmanın bir gereği ve sınıfın, ezilen ve sömürülenlerin yanında olmanın bir kanıtıdır. Savaşsız ve sömürsüz bir dünya için mücadele edenlerin, Suphilerin anısını günümüzde daha güçlü yaşatacak olanların çıktığı onurlu bir yoldur. Selam olsun bu onurlu yola çıkanlara!

HADIM EDİLMİŞ KEDİLER VE SOSYALİZM

11 ŞUBAT 2017

Vakfın yıl sonu hesapları, raporlar, seçim kampanyası, yarım kalan kitap çalışmaları, toplantılar derken, bir hayli bunalmış olarak kendimi okumaya vermeyi düşünüyordum. Sabah 4:30 – 6:30 mesaisi yapayım, nasıl olsa kimse bu saatte aramaz deyip, masa başına geçtikten kısa bir süre sonra telefon zırlamaya başladı. Ahizenin öbür ucunda Willy hoca, hınzırca, »Ne yani, belediye başkan adayı oldun diye, seni arayamayacak mıyız?« diye homurdandı.

Şaşkınlığım gidince, »Ya hocam, kusuruma bakma. Zaten ne diye bu işe kalkıştım diye hayıflanıyordum. Bir de sabahın köründe telefon çalınca...« Hoca gürlledi, »Ne o öyle pısrık gibi, seçimi küçümsüyor musun yoksa?«. Hayda, buyur burdan yak. »Hocam ne küçümsemesi, olur mu öyle şey? Ama biz ki sosyalizm ısrarında olanların Kedileri Hadım Etme Yönetmeliği, imar planları, trafik gürültüsünü azaltma tedbirleri gibi meselelerden daha fazlasını söylememiz gerekmez mi? Hem kapitalizm koşullarında....« Eyvah ki eyvah, burnundan soluyordu.

»Bak genç adam« dedi, »bir kere hadım etme sahihsiz kedileri korumakla ilgilidir, yani hayvan koruması alanına girer. Veterinerler, bilim insanları ve hayvan severler on yıllardır bunu savunuyorlar. Kaldı ki...« Araya gireyim dedim, bırakmadı. »Sus ve dinle! Kaldı ki insanların tüm sorunlarının her gün vücut bulduğu kent ve kasabalardaki her alan sistem sorunu alanıdır. Çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesine, sosyal ve ödenebilir konut yapımına, ekolojik ve demokratik kent anlayışına, cinsiyet eşitliğine, engellerin ve ayrımcılığın kaldırılmasına yönelik bir kent politikasının nasıl gerçekleştirilebileceğini göstereceğimiz, insanlarla bire bir ilişki kurabileceğimiz bir yaşam alanıdır kent. Ve böylelikle sınıf savaşımının en önemli muharebe alanlarındanıdır«.

Aldık mı başımıza belayı. »İyi hoş da hocam, yani seçimle ve parlamentarizmle ne olabilir ki, yani ne bileyim, zaten sol olarak şansımız az...« Güldü, »Masa başından kahrolsun edebiyatı yapmak kolay, di mi? İşte asıl mesele, burjuva seçimlerinde şansın az olsa bile, orayı haklarını savunduğun kesimler için bir kürsü olarak kullanmak, parlamenter ve parlamento dışı mücadeleyi örmenin aracı hâline getirebilmektir. Anımsa, KPD faşizm koşullarında üyelerini Nazi kitle örgütleri içerisinde örgütlenmeye çağırıyordu. Mücadele alanının küçüklüğü büyüklüğü değil, mücadelenin kendisi önemlidir. Hem Rosa'nın şu lafını da unutma: Devrimin devrimciliği biçiminde değil, içeriğindedir. Seçim çalışmanın devrimci içeriğini öne çıkartmak, önce senin görevindir. Pısrık olma!«

İnsan verecek yanıtı olmayınca kekelermiş. Ben de kekelemeye başladım, »e, ya..ni, ya hocam... ne.. e.. bileyim...«, hoca sesini yumuşatarak, »Bak« dedi, »komünistler için, sabah sekiz, akşam altı olmaz. Komünist her an, yaşamın her alanında burjuvaziye karşı verilen sınıf savaşımının bilinçli bir neferi olarak davranır. Ezilen ve sömürülen sınıfların çıkarları için mücadele eder. Sınıfın içinde, güneşli dünyaya olan sarsılmaz inancıyla, bugün ve burada ilerlemeler için uğraş verir. Sen kendini bildikten sonra, mücadele alanının küçüğü büyüğü olmaz. Hadi, kapatıyorum, bildiri dağıtmaya adam lazımsa ara, gelirim«. Ahize elimde öyle kalakaldım.

»AZİZ MARTİN« VE SPD

18 ŞUBAT 2017

F. Alman sosyaldemokrasisi »şifacısını« bulmuş umutsuz hasta gibi seviniyor ve »nihâyet halktan birisinin« F. Almanya'da daha sosyal (!) politikalar gerçekleştireceği müjdesini veriyor. Burjuva medyası ise, Avrupa Parlamentosu eski başkanı Martin Schulz'un SPD'nin Şansölye adayı olarak ilân edilmesiyle birlikte »sol« iktidar olasılıklarının arttığını bildiriyor. Sahiden de, SPD'li Frank-Walter Steinmeier'in F. Cumhurbaşkanı seçilmesi de göz önünde tutulduğunda, bir sosyaldemokrat değişim rüzgârının esmeye başladığı düşünülebilir.

Ama, sadece düşüncede kalacaktır, çünkü hiç bir şey görüldüğü gibi değildir. Schulz'un diğer AB elitleri gibi üniversite mezunu olmaması nedeniyle, burjuva medyasında bile SPD adayının »işçi sınıfına ait olduğu« iddiasının, burjuva medyasından beklenemeyecek olumlulukta yer aldığını görebiliyoruz. Peki, »Würselenli proleter« olarak adlandırılan Schulz gerçekten de »daha sosyal politikaların« uygulayıcısı olabilecek mi?

Schulz'un sadece AP'ndaki »performansına« baktığımızda, SPD adayının sermaye lehine olan tüm kararların mimarlarından birisi olduğunu görebiliriz. SPD'nin sağ kanadına ait olduğunu kendisi söyleyen Schulz, »Ajanda 2010« olarak nitelendirilen ve F. Almanya'nın en gerici politik kararlarından olan tedbirleri hâlâ savunuyor, hatta bunların »büyük bir başarı« olduğu iddia ediyor. Parlamento başkanı olarak TTIP ve CETA gibi burjuva demokrasinin içini oyan serbest ticaret antlaşmalarını savundu ve Avrupa Parlamentosunun CETA antlaşmasını imzalamasında büyük rol oynadı. Aynı şekilde AB'nin militaristleştirilmesi ve F. Alman emperyalizminin dünya gücü olma hedefiyle silahlanma giderlerini artırmasını savunan, Yunanistan gibi yoksul AB üyesi devletlerin daha derin boyunduruk altına alınmasını sağlayan politikacılardan birisi. Bununla birlikte, »proleter« olmaktan çok uzak: aylık temel maaşı olan 8.000 Euro'nun yanı sıra, her ay vergiden muaf 18.000 Euro'luk harcırah alan birisinin nasıl »proleter« olabileceği herhalde burjuva medyasının büyük sınırlarından birisi olmalı.

Peki, burjuva medyası ve sermaye kesimleri neden bir SPD'li adayı böylesine pohpohluyorlar? Sadece neoliberal politikaları desteklediği için mi? Hayır, Avrupa toplumlarında ve aynı şekilde F. Almanya toplumunda neoliberal uygulamalara, emperyalist saldırı savaşlarına ve sermaye lehine uygulanan tedbirlere karşı oluşan ciddi karşı çıkışları cılızlaştırmak, sınıf eksenli muhalif hareketlerin oluşmasını engellemek, teslimiyetçi SPD çizgisine kanalize etmek için. Batı Avrupa sosyaldemokrasisi, sadece 1914'de değil, bugüne kadar neredeyse her adımda işçi hareketine ihanet çizgisinde hareket etti. Muhafazakâr ve gerici partilerin savunmayı dahi göze alamadıkları tüm politikalar, Yeşillerin yardımıyla sosyaldemokrat hükümetlerce uygulandı.

O açıdan Schulz'un »kurtarıcı« olarak lanse edilmesi, bilinçli bir sermaye tercihidir. Aday olduktan sonra SPD'nin anketlerdeki oyunun artması ve »sol« iktidar söylemleri kimseyi yanıltmamalı. Schulz, muhtemelen yeni Merkel kabinesinde dış işleri bakanı ve Şansölye yardımcısı olmaktan ileri gidemeyecek. »Aziz Martin«miş. Gerçek »Aziz Martin« soğuktan titreyen bir yoksula kendi mantosunu vermişti. Martin Schulz'un ise günahını bile bedava vermeyeceği o kadar belli ki.

AB STRATEJİLERİNİN EKONOMİK-POLİTİK ARKA PLANI ÜZERİNE

20 ŞUBAT 2017

Donald Trump'ın ABD başkanı seçilmesi ve görevi devralmasının ardından, »vaatlerini« yerine getirdiğini kanıtlamak için televizyon kameraları önünde şaşaa ile imzaladığı Kanun Hükmünde Kararnameler, içeriklerinden bağımsız kıta Avrupası'nın başkentlerinde »korkulan oluyor« algısının yaygınlaşmasına yol açıyor. Avrupa'daki burjuva medyası – ki gerek ABD ile işbirliğinin derinleştirilmesini isteyen Transatlantikçileri, gerekse de AB'nin ABD'ne rağmen dünya gücü olmasını hedefleyen Avrupalıları destekleyenler olsun – hemen her fırsatta Trump yönetiminin »ırkçılığını ve milliyetçi egoizmini« öne çıkaran haber ve yorumlar yayınlıyor, AB elitleri, bilhassa F. Alman emperyalizminin siyasî temsilcileri Trump'ın serbest ticarete, uluslararası işbirliğine ve Transatlantik ortaklığa »ne denli zarar verdiğini« tekrarlamaktan usanmıyorlar.

Hiç kuşkusuz Trump'ın seçimi kazanması, ABD'nde uzun zamandır devam eden sağcılaşma trendinin hızlandığının bir göstergesi. Aslına bakılırsa Trump, Bush ve Obama dönemlerindeki saldırganlığın takipçisi. ABD emperyalizmi her zaman olduğu gibi, Atlantik ve Pasifik ötesini boyunduruk altına almayı ve savaş kışkırtıcılığını hedefleyen bir politikayı Trump yönetimi altında da devam ettirecek. Aradaki iki temel fark ise, tekelci burjuvazinin bizzat siyaset sahnesinde yer alması ve saldırgan politika hedefinin bugüne kadar asıl rakip olarak görülen Rusya'dan, uzun vadeli stratejik rakip Çin Halk Cumhuriyeti'ne yöneltilmesidir. Ve görüldüğü kadarıyla ABD tekelci burjuvazisi içinde henüz bu strateji konusunda tam bir birlik sağlanabilmiş değil. Sermaye kesimleri arasında Trump'un söylemlerine gösterilen çelişkili tepkiler buna işaret ediyor.

Trump'ın »Önce Amerika« (>America first<) söylemi ise basit bir demagoji değil. Tam aksine, bu söylemi ABD'nin yakın komşularına ve müttefiklerine, yani Meksika'ya, Latin Amerika'nın bütününe, Japonya'ya ve bilhassa AB ile AB'nin patronu F. Alman emperyalizmine yönelik bir meydan okuma olarak görmek gerekiyor. Şüphesiz Trump'ın çelişkili tavırları ve burjuva medyasını karşısına alan çıkışları, kafa karıştırmaya yetiyor. Ancak, dikkatlerin yöneldiği »çelişkili başkan« resminin arkasında emperyalist mekanizma harıl harıl çalışıyor. Ayrıca şu da unutulmamalı: Ronald Reagan başkan olduğunda aynı Trump gibi çelişkili açıklamalarla dikkat çekmiş, ama neoliberal dönüşümün ve emperyalist saldırganlığın büyük ivme kazandığı bir döneme imza atmıştı. Sonuç itibarıyla, Trump'un yönetim biçimi ABD tekelci burjuvazisinin hâlen yeni strateji arayışı içerisinde olduğuna işaret etmektedir. Ve bu da ezilen ve sömürülen sınıflar açısından dünya çapında hiç te iyiye delalet değildir.

AB Trump'un »Önce Amerika« söylemi hayli ciddiye alıyor. Bu nedenle Transatlantik ittifak içerisindeki konumunu güçlendirmeye çalışıyor. Britanya'nın AB üyeliğinden çıkışını da bir fırsata çevirmeye çalışıyor. Özellikle AB'nin lokomotifleri olan F. Alman emperyalizmi, AB'ne ve egemen siyasete karşı gelişmekte olan tepkileri iktidar ilişkilerine zarar vermeyecek olan bir çizgiye kanalize etmeye çabılıyor. Bu açıdan Ajanda 2010 gibi sosyal yıkım politikalarının mimarlarından ve AB'nin daha da militaristleştirilmesini savunanlardan birisi olan SPD'li Frank-Walter Steinmeier'in F. Cumhurbaşkanı seçilmesi ve gene AB düzeyinde neoliberal dönüşüm, TTIP ve CETA gibi serbest ticaret antlaşmalarının ve militarist saldırganlık politikalarının savunucusu eski AP başkanı Martin Schulz'un SPD şansölye adaylığına geti-

rilmesi bir tesadüf değil. SPD'nin başkanı da olması beklenen Schulz, Avrupa sosyaldemok-rasisini AB projesine bağlayan en önemli isimlerden. F. Alman sosyaldemokrasisinin şu an en güçlü AB yanlısı parti olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. F. Alman tekelci burjuvazisi için, nasıl Gerhard Schröder başkanlığındaki SPD-Yeşiller hükümeti büyük »hizmetler« verdiyse, Schulz başkanlığı altındaki SPD'nin de, muhafazakâr CDU/CSU partilerinin yerine getiremeyecekleri »başarılar« imza atması olanaklı gözüküyor. Çünkü SPD, milliyetçi yanları her zaman ağır basan F. Alman muhafazakârlarından daha inandırıcı biçimde AB projesinin savunabilecek konumda. Ancak SPD'yi F. Alman tekelci burjuvazisi için asıl çekici kılan yanı ise, SPD'nin hâlen F. Alman işçi sınıfının küçümsenemeyecek kesimi üzerinde etkin olmasıdır. O açıdan, 2017 Federal Parlamento seçimlerinde güçlenen bir SPD'nin yeniden iktidara ortak edilmesine kesin gözüyle bakabiliriz.

AB'NİN EKONOMİK DURUMU

AB'nin ciddî bir kriz içerisinde olduğunu sadece sosyalistler ve komünistler değil, bizzat AB elitleri ifade etmekte. F. Alman tekelci burjuvazisinin bir neoliberal egemenlik projesi hâline gelen AB, hem dünya ekonomik krizinin önemli bir parçası, hem de çözümsüzlüğün bir parçası olmuş durumda. Aslında AB, tüm engellerin kaldırılmış olduğu bir iç pazarın kurumsal güvencesi olarak, hem emperyalist-kapitalist dünya düzeni içerisinde ABD emperyalizminin küçük ortağı olarak yer almakta, hem de ABD emperyalizmine rakip olarak büyümeye çalışmaktadır. O açıdan AB'nin ekonomik ve politik olarak son derece çelişkili bir yapı olduğunu tespit edebiliriz.

Tüm engellerin kaldırılmış olduğu bir iç pazarın ve tek bir para birimi temelinde düzensizleştirilmiş bir malî piyasanın bir ulus devlete ve tek tip vergi sistemine gereksinim duymasına rağmen, AB ile farklı vergi sistemlerine sahip ve birbirleriyle rekabet hâlinde olan ulus devletleri aynı çatı altında toplayan bir ulus devlet üstü yapı oluşturuldu. Gümrük, düzenleme ve para birimleri sınırları olmadığından, sermaye en yüksek kârların yapılacağı mevkilere akmakta ve güçlünün daha güçlü, zayıfın ise daha zayıfladığı bir rekabet yasası AB çatısı altında tüm yıkıcılığını ortaya çıkartmaktadır. Sermaye birikim özgürlüğü ile sermayenin istenildiği gibi en kârlı coğrafyalara transfer edilmesinin serbestliği, aynı ürün ve iş gücünün serbest dolaşımı gibi, AB'nin temel şartlarından. Yani serbest sermaye trafiği ilkesi, ulus devlet üstü bir yapı olan AB'nin hukuksal temellerinden birisini oluşturmaktadır ve bu biçimiyle AB dünya çapında yegane örnektir.

AB içerisindeki egemenlik, AB Komisyonu, Avrupa Yüksek Mahkemesi ve Avrupa Merkez Bankası aracılığıyla en güçlü AB üyesi devletlerin elindedir. Ulus devletler ve bu ülkelerdeki tekelci burjuvazi bu kurumlar içerisinde ve aracılığıyla çıkar mücadelelerini sürdürmektedirler. AB'nin seçmen oyu ile oluşturulan tek kurumu olan Avrupa Parlamentosu ise, kâğıttan kaplan misali, ulusal parlamentolardan çok daha güçsüz durumdadır. Egemenliği ellerinde tutan güçlü devletler, özellikle F. Almanya, kriz dönemlerinde AB kurumlarını istedikleri gibi kullanmakta, biçimlendirmekte ve zayıf AB üyesi ülkeleri boyundurukları altına almak için yönlendirmektedirler. AB kurumları için söz konusu olan durum, ortak para birimi Euro ile daha da güçlendirilmektedir.

Euro başlangıçta AB'nin zengin Kuzeyi (Avusturya, F. Almanya, Benelüks ülkeleri, Finlandiya, Fransa) ile yoksul Güneyi (İspanya, İtalya, Portekiz, Yunanistan) arasında bir nevi mübadele antlaşması gibi kurgulanmıştı. Zengin Kuzey böylelikle engelsiz bir iç piyasaya kavuşurken, yoksul Güneyin de uygun kredi koşulları olan ve güçlü bir para birimine sahip olacağı öngörülmekteydi. Ancak 2007 malî krizi ve hâlen devam etmekte olan dünya ekonomik krizi bu sistemi parçaladı ve AB'ni temellerinden sarstı. Yoksul Güney şimdi çok daha kötü bir durumda. Ülke piyasalarını Kuzeyin güçlü ekonomilerine karşı, örneğin devalüasyonla koruma şansları artık yok. Üstüne üstlük F. Almanya'nın dayatmasıyla imzalanan Maastricht Antlaşması'nın malî piyasalar kuralları, Güneydeki AB üyesi devletlerin elini kolunu bağlı-

yor. Hiç bir şekilde sermaye kaçışını engelleyemiyorlar. Türkiye gibi bir kronik kriz ülkesi dahi güneydeki AB devletlerinden daha fazla olanaklara sahip.

Burada ilginç olan soru şu: İspanya, İtalya, Portekiz ve Yunanistan tekelci burjuvazileri neden hâlâ Euro Bölgesinde kalmakta ısrar ediyorlar? İşin garibi, bu ülkelerde kriz muhalefetine doğan Syriza, Podemos, 5 Yıldız Hareketi gibi reformist parti ve hareketler dahi neden hâlâ Euro savunusu yapıyorlar? Bu durumu iki nokta ile açıklayabiliriz: Birincisi, bu ülkelerin tekelci burjuvazilerinin ve siyasî temsilcilerinin ABD ve AB tekellerinin stratejilerine olan bağımlılıklarıdır. İkincisi ise, Kuzeydeki zengin rakiplere girişilecek olan bir ihtilafın büyük riskler taşımasıdır. Bir kere böylesi bir ihtilafa girmek için, bugüne kadar savunulan ekonomi politikalarında radikal bir değişim gerçekleştirilmek zorundadır. Yani sermaye, ürün ve iş gücü trafiğine karşı sınır uygulamaları gerekmektedir. Euro Bölgesinden çıkmak veya daha da kötüsü atılmak, bu ülkeleri şimdi içinde buldukları krizden çok daha derin buhrana sokacağından ve bunun karşısında ortaya çıkacak toplumsal tepkiyi kontrol altına alabilecek bir hükümet olasılığı olmadığından, hiç kimse bu adımı atmaya cesaret edemiyor. Krizin faturasını zaten halklara ödettiklerinden, bu ülkelerdeki tekelci burjuvazi için Euro Bölgesinde kalmaktan başka bir alternatif gözüküyor.

Britanya, Brexit kararıyla bu açıdan bir istisnayı oluşturuyor. Zaten Euro Bölgesi üyesi olmayan Britanya'nın tekelci burjuvazisi, bilhassa malî oligarşi için AB üyesi olmanın bir çecikiliği kalmamıştı. Londra'nın AB'nin finans merkezi olarak elinde tuttuğu bazı avantajlar, AB üyeliğinden çıkıldığında ortaya çıkacak fırsatlar karşısında çok hafif kalmaktadır. Birleşik Krallık şimdi kendi iç pazarını daha kolay kontrol altına alabilecek, ama aynı zamanda AB'nden ayrılma sürecini de, AB ve Britanya sermayelerinin lehine olan ürün ve sermaye ticareti antlaşmalarını imzalamak için kullanacak.

AB'NİN BİR GELECEĞİ VAR MI?

Emperyalist bir ittifak ve serbest ticaret bölgesi vasfıyla üye devletlerin işçi sınıfları üzerinde güçlü bir baskı aracı olan AB'nin orta vadede farklı AB ülkelerindeki burjuvazilerin kendi aralarında olan çıkar çelişkileri nedeniyle uzun bir ömrü kalmadığını varsayabiliriz. AB en azından şimdiki üye bileşimiyle son demlerini yaşamaktadır. AB'nin en önemli özelliği ve aynı zamanda en önemli işlevi, büyük tekellerin AB içinde ve dışında, sermaye ve ürün trafiği serbestliği aracılığıyla, çıkarlarını korumaktır. TTIP ve en son Kanada ile üzerinde anlaşılan CETA gibi serbest ticaret antlaşmalarının kuralları öz itibarıyla çoktan AB'nin temel şartları arasındadırlar.

AB'nin, bilhassa Euro bölgesinin krizinin derinleşmesi, krizden en fazla etkilenen AB üyesi ülkelerin AB'nde kalma dirençlerini zayıflatması kuvvetle olasıdır. Kaldı ki, güçlü AB ülkeleri arasında uzun zamandır »Çekirdek Avrupa« ve »farklı hızlardaki AB üyelikleri« konseptleri tartışılmaktadır. Bu tartışmalar ise, Güneyin zayıf AB ülkelerinin kamuoyunda tepkiyle karşılanmakta, AB karşıtı hareketlerin güçlenmesine neden olmaktadır. Özellikle Doğu Avrupa'daki AB üyesi ülkeler, ulusal çıkarlarının Brüksel'den ziyade Washington ile güçlendirilmiş bir ittifak sayesinde »daha kolay savunulabileceğini« açıkça ifade etmektedirler. Polonya ve Macaristan gibi ülkeler AB'nin F. Almanya'nın bir egemenlik aracına dönüşmüş olmasına itiraz etmektedirler, ki tüm bu gelişmeler Kuzey ve Güney Avrupa arasındaki kalıcı partnerliği güçleştirmektedirler.

F. Alman tekelci sermayesi gerek Euro'dan, gerekse de Euro krizinden devasa kârlar elde etmiş, Avrupa iç pazarını farklı ülkelerdeki rakiplerini ya küçültmek, ya da hepten yok etmek için kullanmıştır. Aynı şekilde Euro krizi F. Alman sermayesi için büyük bir kredi avantajı sağlamaktadır. F. Almanya'daki bir tekelin aldığı kredi için yüzde 1 düzeyinde faiz ödemesi, buna karşın örneğin bir İtalyan tekelinin krediler için yüzde 3 faiz ödemeye zorlanması, son derece ciddi bir rekabet avantajı anlamına gelmektedir. Bununla beraber düşük Euro kuru, F. Alman sermayesine Euro bölgesi dışındaki piyasalarda daha kolay hakimiyet kurma olanağını sağlamaktadır.

F. Alman ekonomisinin daha da güçlenmesi için sayısız fırsatlar yaratan AB çatısı, aynı zamanda F. Almanya işçi sınıfını boyunduruk altına almayı da kolaylaştırmaktadır. F. Almanya işçi sınıfının başarılı bir şekilde bir kaç parçaya bölündüğünü ve sınıf içi dayanışmanın neredeyse tamamen törpülediğini söyleyebiliriz. Özellikle ihracat sanayinde çalıştırılan çekirdek kadrolar, reel ücretlerdeki düşüşe rağmen, primler ve özel kâr payı ödemeleriyle tekellerin müttefikleri hâline getirilmişler, sayıları milyonları bulan vasıfsız ve düşük ücretli işçilerin üretim sürecinden mütemadiyen dışlanmaları ile sadece çekirdek kadrolardan ye aidatı alabilen sendikal hareketi ehliştirmişlerdir. Dünyanın en büyük sendikalarından birisi olan IG Metall sendikası bugün »ulusal rekabet yetisinin korunmasını« sendikal hedef hâline getirmiş, uluslararası sendikal hareket içerisinde sarı sendikacılıktan başka bir şey olmayan »sosyal partnerliğin« en güçlü savunucusu olmuş, emek hareketinin enternasyonalizminden vazgeçmiştir. Böylelikle ve dağıtılan »kırıntılarla« işçi sınıfının ve F. Almanya toplumunun önemli bir kesimi AB'ni kendi bahçesine dönüştüren F. Alman emperyalizminin saldırgan politikalarının ve emperyalist sömürünün gönüllü destekçiliğine ikna edilmişlerdir. »Almanya'nın çıkarları için AB alternatifsizdir« görüşü, bugün F. Almanya'daki hegemonik görüştür ve bizzat sendikal hareket tarafından savunulmaktadır.

AB VE SINIF MÜCADELESİ

Avrupa reformist solu, AB'nin »fiili gerçek« olması nedeniyle, reddedilmemesi ve Avrupa'nın »her köşesinde eşit sosyal standartlar, eşit gelişme koşulları ve barışçıl bir politika gerçekleştirebilmek için«, AB'nin »soldan dönüştürülmesi« gerektiğini savunmaktadır. Komünistler açısından bu savunu gerçekçi olmadığı kadar, antiemperyalist mücadele için de o denli yanlış bir konumlanıştır. Çünkü AB bir kere, gerçek devletlerin aksine »ulusal« sınıf ilişkilerinin bir ifadesi değildir. Sınıf mücadelesinin siyaseten gerçekleştiği alanlar hâlâ ulus devletlerdir ve ulus devletler muhtemelen uzun bir süre sınıf mücadelesinin alanları olmaya devam edeceklerdir. Nihayetinde sınıf mücadelesi yerel ve ulusal düzeyde yürütülmektedir. Ne işçi sınıfı, ne de farklı Ab ülkelerindeki sınıf partilerinin sınıf mücadelesini AB düzeyinde yürütebilme şansları bulunmamaktadır. Farklı AB üyesi ülkelerin işçi sınıfları AB düzeyinde örgütlü olmadıkları gibi, AB ülkelerinin örgütlü bir tekelci burjuvazisi de yek vücut AB düzeyinde bulunmamaktadır.

Bu nedenle AB'ne karşı mücadele hem sınıf savaşımının, hem de antiemperyalist mücadelenin bir gereğidir. Ancak bu mücadelenin biçimi AB üyesi ülkelerin ve AB üyesi olmayan, örneğin Türkiye gibi ülkelerin sınıf partileri açısından farklıdır. Türkiye'nin AB'ne üye olması, Türkiye işçi sınıfının ve halklarının ezici çoğunluğunun çıkarlarına aykırı olduğundan, tümenden reddedilmelidir. Ancak bu durum kendisini örneğin F. Almanya işçi sınıfı ve Alman Komünist Partisi (DKP) açısından farklı ifade etmektedir. F. Almanya'nın AB'nden çıkmasının şu an için maddi temelleri bulunmamaktadır. Aynı şekilde AB'nin dağılmasına yol açacak derin bir kriz henüz söz konusu değildir. Üye bileşiminin değişimi, küçülmesi veya »Çekirdek Avrupa« konseptine geçilmesi daha olasıdır. Ancak bu Euro bölgesi için aynı şekilde geçerli değildir. Euro bölgesindeki kriz derinleşmekte, eşitsiz gelişim ağırlaşarak, Güneydeki AB üyesi devletlerin ekonomileri küçülmekte ve sınıf çelişkileri sertleşmektedir. Euro bölgesindeki ülkelerden zayıf olanların borçlarını ödeyemeyecek derecede iflası her an söz konusu olabilir. Bu durumda da, başta F. Almanya olmak üzere, güçlü devletler kendiliğinden bir küçülmeye ve Euro bölgesini bölmeye gidebilirler.

O nedenle DKP içerisinde Euro'nun feshinin ve uzun vadede AB'nin dağılmasının nasıl biçimlenmesi gerektiği konusunda bir tartışma yürütülmektedir. DKP'deki hakim görüş, orta vadede borçların silinmesi talebinin gündemde tutulmasını savunmaktadır. Bu çerçevede Avrupa reformist solu içerisinde de tartışılan »Eurexit« kampanyasına dikkat çekilmekte ve Euro'nun 1999'da AB üyesi ülkelerin merkez bankalarını birbirine bağlayan Avrupa Para Birimi Sistemine (EWS) geri dönülmesi talepleri gerçekçi bir ön adım olarak görülmektedir. Sonuç itibarıyla AB üyesi ülkelerdeki sınıf hareketleri ve sınıf partileri salt kendi »ulusal« çıkarlarını ön plana çıkarmadan, AB düzeyinde bir çözüm bulma zorunluluğu karşısındadırlar.

Türkiyeli komünistlerin pozisyonu ise, reel durum nedeniyle, daha açık olmak zorundadır. Emperyalizme karşı etkin mücadele verebilmek, burjuvazinin sınıf tahakkümünü sonlandırmanın yolunu açmak için AB'ne de, AB ile olan Gümrük Birliğine de hayır!

F. ALMAN-TÜRK KAYIKÇI DÖVÜŞÜ

11 MART 2017

F. Almanya ve Türkiye dışişleri bakanlarının »tarafsız«bir otel salonunda yaptıkları görüşme, haftalardan beri devam eden F. Alman-Türk kayıkçı dövüşünün yeni bir etabı oldu – ama son sahnesi olmayacağı şimdiden belli. Başta Erdoğan olmak üzere, AKP ileri gelenlerinin yaptıkları »Nazi« benzetmesi nedeniyle iki ülke arasında iplerin kopacağını zannedenler yeniden yanıldı. Defalarca yazdık, bir kez daha vurgulayalım: bu gerilimler bir kayıkçı dövüşünden ibarettir. Nedenlerini de açıklayalım.

Bir kere F. Alman emperyalizmi ile Türkiye'deki egemenler arasındaki ilişkiler, basit bir ikili ilişkiden daha fazlasıdır. NATO üyeliği de bu karmaşıklığı açıklamaya yetmemektedir. Öncelikle Türkiye'nin F. Alman emperyalizmi için yaşamsal önem taşıdığı ve tersinden F. Alman emperyalizminin de Türkiye tekeli burjuvazisinin sırtını dayadığı en önemli partneri olduğu unutulmamalıdır. O açıdan her kim ki F. Almanya'nın AKP rejimini hizaya getirmesini bekliyorsa, hem fena yanılmakta, hem de bu beklentiyle egemen sınıfların ve emperyalizmin ekmeğine yağ sürüyor demektir.

Bu arada şunu da belirtelim: sosyal medyada salt Erdoğan'ı yeriye diyor diye Alman ırkçılarının ve sağcılarının mesajlarını yaymak, saçmalığın daniskasıdır. F. Alman kamuoyunun büyük çoğunluğu kökleşmiş yabancı düşmanlığı ve Türkiye karşıtlığı ile bu soruna yaklaşmaktadır. O nedenle paylaşılan mesajların emperyalist propagandanın yeniden üretilmesine yaradığı da unutulmamalıdır.

Peki bu kayıkçı dövüşü niye? Hayli basit: her iki ülkenin iç politik gerekleri olduğu için. AKP rejimi referandum için kendi tabanını dahi tam ikna edemediğinden, milliyetçi söylem ve düşman resmi kullanmak zorunda. F. Almanya ise, halkta yaygınlaşan hoşnutsuzluğu 24 Eylül 2017'de yapılacak olan F. Parlamento seçimlerinde »yanlış« sonuçlara yolaçmaması için, »zararsız bir hedefe« kanalize etmek zorunda. Yani gerilim her iki iktidarın işine yarıyor.

Peki iplerin kopmayacağını nereden anlayabiliriz? Elbette önce ekonomik ilişkilerden. Türkiye ihracatının en önemli pazarlarından birisi F. Almanya, aynı zamanda ihracatın bel kemiği olan ithalatın adresi de. Gümrük Birliği Türkiye ekonomisini ayakta tutan bir kurum hâline geldi. Ayrıca Türkiye F. Alman emperyalizminin dünya çapındaki politikaları için de en önemli mevkilerden birisi.

Örneğin Türkiye askerî-sınai kompleksi, F. Alman »Silah İhracatı Yönetmeliğinin« kısıtlamalarını aşmak için kullanılan bir araç. Türkiye'nin silah ihracatının büyük bir bölümü, F. Alman menşeli. Ve tabii Türkiye önemli bir müşteri. Aynı zamanda »mülteci akınlarını« durduran tampon ülke. 6.000'den fazla F. Alman tekeli Türkiye'de üretim yaparken, yaklaşık 6.500 MİT elemanı da F. Almanya'da cirit atabiliyor. DİTİB'i ve benzerlerini saymıyoruz bile. Ki bu durum, Anayasayı Koruma Teşkilatı başkanının son yaptığı açıklamada görüldüğü gibi, F. Alman iç politikasında daha uzun süre araç olarak kullanılacak.

Sonuç itibarıyla AKP rejimi F. Almanya'ya, F. Alman emperyalizmi de AKP rejimine muhtaçlar. Yani birbirine muhtaç olanlardan, bir diğerine karşı adım atmasını beklemek saf dillikten başka bir şey değil. AKP rejimine karşı olup, F. Alman emperyalizmine karşı olmamak olanaklı değildir. Hatırlatalım...

FAŞİSTİN SONUNU UNUTMA...

18 MART 2017

Son haftalarda canhıraş bir çabayla yaratmaya çalışılan »yedi düvele direniyoruz« resmi çok açık bir şekilde, korkunun iliklerine kadar işlediğini kanıtıyor. Bilim insanı veya hukukçu oldukları iddia edilen kimi salya yalayıcıları, TV'lerdeki tüm uğraşlarına rağmen, sağ seçmeni dahi tam ikna edemiyorlar bir türlü. AB ile sözde çekişme de bir işe yaramıyor doğrusu. Monolitik bir »Evet« cephesi oluşturulamadı daha. Gerçi diplomaside lağım söyleminin bir ötesi savaş ilânıdır, ama söylem düzeyindeki gerginlik daha sürecek gibi.

Mantıklı bir bakış açısıyla irdelendiğinde, AKP rejiminin irrasyonel davrandığı düşünülebilir. Yanılmamak lazım. F. Almanya ve Hollanda ile girişilen ağız dalaşı aslında son derece rasyonel ve soğukkanlı bir senaryo. Hoş, senaryonun öngörülleri henüz gerçekleşmedi, ama senaryoya bağlı kalarak yola devam edilmesi, umutlarını kaybetmediklerine işaret ediyor – ya da başka yolları kalmadığına.

Bu sıkça kullandıkları »faşist« söylemi için de geçerlidir. Halbuki bu tanımlamaya en yakın olanlar kendileri. Bir kere siyaset bilimi yakın ortak MHP'yi, ideolojisi ve programı nede niyle neofaşist kategorisinde görür. »9 Işık Doktrini« MHP'nin »milliyetçi-toplumcu«, yani nasyonal-sosyalist ideolojisinin çerçevesidir. Dahası, bizzat Alparslan Türkeş 28 Temmuz 1978'de Avrupa'daki »ülküdaşlarına« yazdığı »genelgede« Almanya Yürütme Kurulu başkanlığının »NPD ile partimiz arasında kurulu işbirliğinden, onların tecrübe ve yöntemlerinden Genel Merkezce gönderilen talimatlara istinaden yararlanılması« emrini vermişti. Kısacası, neofaşist MHP her zaman tekelci burjuvazinin istediği gibi kullandığı bir »sistem stepnesi« olmuştur – aynen bugün olduğu gibi.

Peki, ya hükümetin uygulamalarına ne demeli? İnsanlık dışı kirli savaş yöntemlerini bir yana bırakalım, yürürlükteki yasaların uygulanış biçimleri, OHAL ve KHK'lar, devlet şiddetinin keyfiliği, komşu ülkelere yönelik militarist saldırganlık, »Düşman Ceza Hukuku«, zaten kısıtlı olan temel hak ve özgürlüklerin saf dışı bırakılması, devlet bütçesinin kontrolsüz kullanımı, kuvvetler ayrılığı ilkesinin rafa kaldırılması vs. – tüm bunlar, tam karşılaştırılmasa da, 1933 Almanya'sı ile müthiş benzerlikler taşıyor mu? Ve bu gerçeği emperyalist partnerler görmüyor mu?

Emperyalizmin, faşizm veya diktatörlüklerle sorunu olmaz. Stratejik, politik ve ekonomik çıkarları zedelenmediği müddetçe, en gerici rejimlerle işbirliği devam ettirilir. Asıl önemli olan ilgili ülkedeki rejim değil, ülkenin konumudur çünkü. Ta ki, işte, ta ki yaşamsal çıkarlar tehdit altına girene dek. İşte o zaman, gerçekten halka dayanan iktidarların olmadığı ülkelerdeki egemenlerin sonu yakındır. İşte o zaman, muktedirler kaçacak delik ararlar. Seçimlerde yüzde 55 – 60 destek bulsalar da, yayından çıkan oktan kurtulamazlar. İşte tam o zaman dua etmelidirler: »sonumuz hayırlı olsun, diğer despotlara benzemesin« diye. Varsa kalan akılları, kendilerini halkların mahkemesine bırakırlar. Çünkü ancak orada gerçek adaleti bulabilirler. Önlere gelene »faşist« diyene kadar, faşistlerin sonunu düşünseler, kendi hayırlarına olur.

F. ALMAN-TÜRK KAYIKÇI DÖVÜŞÜNÜN ARKA PLANI

20 MART 2017

Provokasyonlar, »Nazi« veya »faşist« benzetmeleri, Türk bakanların toplantılarının iptal edilmesi, Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu'nun uçağına Hollanda'da iniş izni verilmemesi ve haftalardır giderek daha da gerilen AB-Türkiye ilişkileri – Üstünkörü bakıldığında sanki müttefik ülkeler değil de, iki uzlaşmaz düşman cephe diplomasiyi rafa kaldırıp, şiddeti artırılan bir soğuk savaşa girişmekteymiş gibi düşünülebilir. Haber ve tartışma programlarındaki yorumlar, ipler kopmuş, gemiler yakılmışçasına dramatik bir görüntü sergilemektedir. Elbette hiç bir şey görüldüğü gibi değildir. Ve elbette Türkiye ve AB ülkeleri arasındaki gerilimler, sadece »Avrupalıların Türkiye'yi kıskanması« nedeniyle başlatılmadı.

Kimi yorumcu, ki sol cemaat yer alanları da yok değil, kopartılan gürültünün sadece senaryodan ibaret olduğu, aslında AB ülkelerinin »Erdoğan karşıtı« görünüm vererek, »Erdoğan'a destek çıktıkları« görüşünde. Kendilerine »komünist« diyen kimileri ise, senaryonun dozajının fazla kaçtığı ve AKP'li bakanlara yönelik davranışın »ulusal onuru zedelediği« görüşünü savunacak derece saçmalamaya başladılar. Yüzeysel bir bakışla AKP tarafından körüklenen »gerilim yangınının« kararsız milliyetçi seçmeni »evet cephesine« çekmek için kullanıldığı, diğer taraftan da F. Almanya ve Hollanda başta olmak üzere, AB ülkelerinin »Erdoğan karşıtı« görünümü iç politik çıkarları için enstrümentalize ettiklerini söylemek pek yanlış olmaz. Aynı şekilde F. Alman emperyalizmi ile AKP rejimi arasındaki »gerginliğin« genel anlamda bir »kayıkçı dövüşünden« ibaret olduğunu söylemek de... Gene de bu tespitler asıl arka planı açıklamakta yeterli olamamaktadırlar.

Emperyalist güçlerin, bilhassa F. Alman emperyalizminin faşist diktatörlükler ve despotik rejimlerle genelde sorunları olmaz. Ekonomik ve stratejik çıkarlara dokunulmadığı sürece işbirliği devam ettirilir, hatta konjonktüre göre, derinleştirilebilir de. Diğer taraftan da işbirliğinde olunan rejimler iç kamuoyu karşısında »insan haklarının zedelenmesi« veya »antidemokratik uygulamalar« vs. nedeniyle eleştirilir. Ancak bu eleştiriler, emperyalist ülkelerin işbirlikçi rejimleri »hizaya getirmek« için kullandıkları şartlı rehin olmaktan ileriye gitmezler. Eleştiriler aynı zamanda artan kamuoyu baskısını hafifletmenin bir aracıdır da. F. Hükümet üyelerinin güncel »gerilim« nedeniyle burjuva medyasına verdikleri mesajlara baktığımızda, sahiden de »gerilimin« artırılmasına yönelik bir senaryonun uygulanmakta olduğu hissine kapılmamak elde değil.

Ama »gerilimi« salt bir senaryo olarak görmek de yanıltıcı olacaktır. Çünkü AKP rejimi ile AB ülkeleri arasındaki ilişkilerde yaşanan gerçek krizin, senaryo olduğu kadar, maddi temelleri de bulunmaktadır. F. Almanya-Türkiye ilişkilerini yakından irdelediğimizde, kayıkçı dövüşünün arka planı daha net görülebilecektir.

KARŞILIKLI BAĞIMLILIKLAR

Kısa bir durum tespiti yaparsak, her iki ülkenin de birbirleri için iktisadi ve siyasi açıdan yaşamsal önem taşıdıklarını görebiliriz. Ekonomik faktörün F. Almanya açısından son derece önem arz ettiği söylenilebilir. Türkiye, F. Alman ihracatının en önemli 15 hedef ülkesinden birisidir. F. Alman tekellerinin Türkiye'deki doğrudan yatırım hacmi 13,5 milyar Euro civarında. Türkiye bilhassa Ortadoğu ve Merkez Asya ülkeleri ile olan ticarete F. Almanya için merkezî lojistik mevki konumunda. Türkiye askerî-sınai kompleksi, F. Alman silah tekelleri için F.

Almanya’da yürürlükte olan »Silah İhracatı Yönetmeliğinin« kısıtlamalarını aşmaya yarayan en önemli araç. Zaten Euro krizinin, Brexit sonuçlarının, Rusya’ya yönelik yaptırımların ve Trump yönetiminin yeni gümrük politikaları tehditlerinin yol açtığı bir baskı altında olan F. Alman tekelleri, Türkiye gibi bir stratejik mevkinden feragat etme lüksüne sahip değiller. Kaldı ki Türkiye, başta F. Alman ekonomisi olmak üzere, tüm AB ekonomisinin enerji açlığını doyuracak nakil hatlarına sahip bir transit ülkesidir.

Diğer taraftan F. Almanya, Türkiye’nin ihracatı ve ithalatı için »atar damarlarla« bağımlı olduğu en önemli merkez ülke konumunda. F. Almanya’nın dayattığı AB-Türkiye Gümrük Birliği, Türkiye ekonomisinin taşıyıcı sütunu hâline gelmiş durumda. Gümrük Birliğinde atılacak en ufak bir geri adım, zaten fazlasıyla kırılğanlaşmış olan Türkiye ekonomisi için yıkıcı sonuçlara yol açabilir. Zaten kronik bir cari açıkla boğuşan ve 2016 III. Çeyreğindeki verilere göre, brüt yurtdışı borçlanması 416 milyar Dolara – ki bu borçların yaklaşık yüzde 25’i önümüzdeki 12 ayda geri ödenmek zorunda – ulaşan Türkiye için, özelde F. Almanya, genelde Batı ile olan ilişkilerin kopma noktasına gelmesinin söz konusu olmayacağı, sadece ekonomik verilerden okunabilir.

Ama resmi tamamlamak için şunu da vurgulamalıyız: Türkiye ekonomisinin kırılğanlığına, siyasî istikrarsızlık risklerinin artmasına ve AKP rejiminin irrasyonel görünen tavırlarına rağmen, kırılğan ekonomi modeli ayakta durabilmekte ve yabancı sermaye akışı devam etmektedir. Ancak bunun nedeni, emperyalist ülkelerin güncel para politikalarıdır. Dünya çapındaki birikim fazlası krizi ile boğuşan ve belirli sermaye gruplarını finanse etmek isteyen merkez bankaları piyasalara para pompalamakta ve faizleri sıfır düzeyinde tutmaktadırlar. Bu nedenle, risklerin artmasına rağmen, yüksek kâr marjı beklentilerinin olduğu Türkiye’ye yabancı sermaye akmaya devam etmektedir. Ama ABD merkez bankasının faizleri artırmasıyla bu yatırımların hızla geri dönmeleri ve Türkiye’de mali krize yol açması da büyük bir olasılıktır.

AB’nin geleceğinin belirsizleştiği, ABD’nin gümrük politikalarının değişmekte olduğu ve Ortadoğu’daki savaşların derinleştiği bir dönemde yabancı yatırımcıların Türkiye’ye yönelmelerinin bir diğer nedeni de, AKP rejiminin işçi haklarının budanmasına, özelleştirmelere, yaşamın her alanının özel sermaye birikiminin boyunduruğu altına alınmasına yönelik sermaye lehine olan politikalarıdır. AKP rejimi uluslararası tekeller ve mali sermaye için kendilerini »cennette hissedecekleri« koşullar yaratmıştır.

Bu açıdan AKP hükümetinin sert retorikine aldanarak, Türkiye’nin »Avrupa’dan kopacağına« inanmamak gerekmektedir. Kaldı ki 2016 TÜİK verileri zaten aksini kanıtlamaktadır: Bu verilere göre özelde F. Almanya’nın, genelde AB ve ABD’nin Türkiye ile olan ticaret hacmi azalmamış, aksine yüzde 50’nin üstüne çıkmıştır. Aynı şekilde doğrudan yatırımların yüzde 85’i, yabancı kredilerin de yüzde 80’i Batı kaynaklıdır.

Diğer taraftan F. Alman politikacılarının kullandığı retorik de gerçek resmi görmeyi engellemeye yarayan sis bombalarından ibarettir. Maalesef Türkiye’deki kimi muhalif kesimler bu retorik ve F. Alman burjuva medyasında yer alan propagandif haberlere kanmaktadırlar. Bir örnek verecek olursak: Kısa bir süre önce F. Alman burjuva basınında yer alan bir haber muhalif kamuoyunun dikkatini çekmişti. Habere göre F. Hükümet Ocak 2016 ve Mart 2017 tarihleri arasında 11 kez Türkiye’ye yapılacak olan silah teslimatını engellemiştir. Muhalif kesimlerin arasındaki liberal ve sol-liberaller F. Hükümetin »15 Temmuz 2016 darbe girişiminden sonra gönderilecek silahların Kürt sorununda ve yurt içindeki ihtilaflarda kullanılma olasılığının yüksek olması« gerekçesiyle silah satışına onay vermemesini olumluyorlar ve AB ile Türkiye arasındaki çatlağın genişlediğini ileri sürüyorlardı. F. Hükümet böylelikle F. Almanya toplumundaki Türkiye politikalarına yönelik eleştirileri törpüleyebilirken, Erdoğan da yaptığı referandum konuşmalarında bu kararı »Haçlı zihniyetinin bir işareti olarak« gördüğünü belirtiyor ve »NATO üyesi olarak parasını ödeyeceğimiz silahları bize vermiyorlar, teröristleri silahlandırıyorlar« şikayetinde bulunuyordu.

F. Hükümetin parlamentonun bir soru önergesine verdiği yanıtına yakından bakıldığında ise gerçeklerin çok farklı olduğu görülebilir. F. Hükümet yanıtında 2010 ve 2015 yılları arasında 8 kez silah ihracatı onayını vermediğini, Kasım 2016'da ve 2017 Ocak'ı ve Şubat'ında ise birer kez onayı reddettiğini belirtiyor. Yanıtın gazete sayfalarına düşmeyen bölümlerinde ise, sadece 2016 yılında toplam 216 kez silah teslimatına onay verildiği, bu teslimatların özellikle savaş gemileri, hava araçları ve teknik ekipmanları, askerî elektronik araçları ve küçük kalibreli silahları kapsadığı vurgulanıyor. Sadece iki teslimatın değeri – ki bombalar, torpido ve roketler teslim edilmiş – 18 milyon Euro tutuyor. Sonuç itibarıyla F. Almanya ve Türkiye arasında yaşanan gerginliklerin ve karşılıklı olarak kullanılan sert retorik, iki ülke arasındaki silah ticaretini sekteye uğratmadığı ortada. Onay çıkmayan silah teslimatlarının asıl nedeni ise, 20 yılı aşkın bir süredir yürürlükte olan ve bugüne kadar defalarca onay verilmesini engelleyen silah ihracat kriterlerinin tam veya kısmî olarak yerine getirilmemiş olmalarıdır.

ASIL ÇATLAĞI YARATABİLECEK MADDİ TEMELLER

F. Alman emperyalizmi ve müttefiki AKP rejimi arasında görünür olmayan, ama büyüme potansiyeli yüksek olan bir çatlak söz konusu elbette. Bu asıl çatlağı yaratabilecek iki maddî temel bulunmakta, ki biri ekonomik, diğeri ise stratejiktir.

F. Alman emperyalizminin Erdoğan ve AKP tarafından dayatılan başkanlık sistemine uzun zamandır karşı çıktığını defalarca belirtmiştik. Bu karşı çıkışın nedeni, bir diktatörlük rejiminin inşa edilmesi değil, AKP'nin kapitalist rekabetin siyasî organizasyonuna devlet aparatı üzerinden doğrudan müdahale etme ve uluslararası tekellerin rekabet avantajlarını, AKP rejimini taşıyan sermaye fraksiyonlarının bir kısmının lehine kısıtlayabilme olanağına kavuşmasıdır. AKP'nin başkanlık sistemi aracılığıyla Türkiye tekelci burjuvazisinin kendisine en yakın kesimlerine yönelik olan korumacılığı, onların hamiliğine soyunması ve devlet müdahaleleri aracılığıyla bu sermaye fraksiyonlara tanınacak olan rekabet avantajları, doğal olarak emperyalist devletlerin, uluslararası tekellerin ve Türkiye'de bunlarla işbirliği içerisinde olan büyük sermaye gruplarının işine gelmemektedir.

AKP'nin dış politikada zikzaklı bir rota izlemesi ve »güvensiz müttefik« resmini sergilemesi ise, F. Alman emperyalizminin uzun vadeli stratejik çıkarlarına yönelik bir tehlike olarak değerlendirilmektedir. F. Hükümetin doğrudan finanse ettiği ve F. Almanya'nın dış politikasının şekillendirilmesinde özgün bir ağırlığı olan »Bilim ve Siyaset Vakfı« (SWP), »Türkiye'nin Rusya'ya yaklaşması« ve »Ankara ve Moskova'nın askerî ve haber alma işbirliği için ortak mekanizmalar oluşturmalarının F. Almanya'nın uzun vadeli yaşam çıkarlarına ve dış politika stratejilerine zarar verecek potansiyel taşıdığı« belirtmektedir. Ankara'nın Rusya'dan S-400 hava savunma roketlerini alması durumunda, »NATO standartlarının zayıflayacağına« işaret eden SWP, »Türkiye'deki düşünce kuruluşlarından bazılarının NATO'dan çıkılmasını gündeme getirmelerinden« şikayet etmektedir.

Benzer bir şekilde »Güvenlik Politikaları Federal Akademisi« (BAKS) de, 2012 yılından bu yana Şanghay İşbirliği Örgütü'nün (SCO) »diyalog partneri« olan Türkiye'nin bu örgüte »kur yapmasının kaygı verici olduğunu« ifade ediyor. Rusya ve Çin Halk Cumhuriyeti öncülüğünde kurulmuş olan SCO'nun önümüzdeki yılki ajandasına Hindistan ve Pakistan'ı üyeliğe davet etmeyi alması ve özellikle Rusya'nın İran'ın SCO üyeliğine alınması için çaba gösteriyor olmasının »Washington, Brüksel ve Berlin'de tehlike çanlarının çalışmasına neden olduğunu« belirten Federal Akademi, Türkiye'nin SCO üyeliğinin muhtemelen Çin Halk Cumhuriyeti tarafından engelleneceğini, ancak »son derece yüksek stratejik değeri olan Türkiye için bu olasılığa güvenmenin fazlaca riskli olacağını« anımsatıyor. Görüldüğü gibi, Türkiye'nin SCO üyeliğinin düşük bir olasılık olmasına rağmen, en yakın müttefiklerinden birisinin böylesi bir olasılığı düşünmesi dahi F. Alman emperyalizmini tedirgin edebiliyor. F. Almanya tüm bu nedenlerden dolayı Türkiye'ye hem arka çıkıyor, hem de aba altından sopa gösteriyor.

F. Hükümet AKP rejimini yanında tutabilmek için her türlü çabayı gösteriyor. Siyasî destek çıkıyor, işbirliğinin derinleştirilmesini savunuyor, F. Almanya'daki Türkiye ve Kürdistan

kökenli devrimci-demokratik örgütlere yönelik baskılarını artırıyor ve siyasî yasakları genişletiyor. Alman gazetecilerin Türkiye’de tutuklanmalarına ses çıkartmıyor ve »Nazi« benzetmelerini alttan alıyor. Ama aynı zamanda Türkiye’den kaçarak F. Almanya’ya yerleşen liberal-muhafız kesimlere kamuoyu çalışmaları için maddi ve siyasî olanaklar sunuyor, »Erdoğan karşıtı« bir resmin burjuva medyasında yaygınlaştırılmasını teşvik ediyor ve Gülen hareketini koruması altına alıyor. Bizzat Federal Haber Alma Teşkilatı BND başkanının ağzından »15 Temmuz darbe girişiminin ardında Gülen hareketinin olduğunu gösteren bir kanıt göremiyoruz, hem Gülen hareketi seküler ve diyalog yanlısı sivil örgüttür« açıklamasını yaptırarak, AKP rejimine göz dağı veriyor, silah ihracatını kısıtlayabileceği tehdidini savuruyor.

F. Alman emperyalizmini rahatsız eden bir olgu, bir Rus savaş uçağının düşürülmesinin ardından gelişen süreçte AKP rejiminin özür diledikten sonra Rusya ve İran ile noktasal işbirliğine girmesi. Bilindiği gibi İran, Rusya ve Türkiye, Suriye’de sağlanan son ateşkesin garantör ülkeleri oldular. Batı’nın kontrolü dışında gelişen bu olgu, iki temel noktada F. Alman emperyalizmini rahatsız ediyor: Birincisi, başarısız olması için müdahale edilmesine rağmen, bu üç ülkenin ateşkes antlaşmasını sağlayabilmiş olmalarıdır. Trump yönetiminin de sessiz kalarak fiilen destek vermesi, F. Alman emperyalizminin bölgedeki etki alanını daraltmıştır. İkinci temel nokta, işbirliği yapılan bir rejimin farklı opsiyonlara sahip olabileceğini görmesi ve bu opsiyonlar üzerine düşünmekte olduğunu açıkça göstermesidir.

Her iki nokta da, »düzen kurucu dünya gücü« olma hedefiyle hareket eden F. Almanya tarafından yeni meydan okumalar olarak değerlendirilmektedir. Çünkü Türkiye’nin, F. Almanya’nın stratejik rakibi Rusya ile olan işbirliğini geliştirmesi, sadece Ortadoğu’ya, Kafkaslara ve Orta Asya’ya köprü görevini gören Türkiye üzerindeki etkinliğin zayıflamasına değil, aynı zamanda NATO ülkeleri ile çerçevelenen Karadeniz’de Rusya lehine bir gedik açılması anlamına gelmektedir. Zaten Rusya ve Çin deniz kuvvetlerinin Akdeniz’de ortak manevra gerçekleştirmelerini »SCO Avrupa iç pazarına yaklaşıyor« diye değerlendiren Berlin, Erdoğan nedeniyle güvenemediği AKP rejimi sayesinde Suriye’de ve dolayısıyla Ortadoğu’da ipleri elinden kaçırmaktan çekinmektedir.

ÇELİŞKİLERİN BİZE GÖSTERDİKLERİ...

F. Almanya bu nedenlerden dolayı hem destek, hem köstek politikasına başvurmakta, AKP rejiminin irrasyonel çıkışlarını görmezden gelmektedir. O açıdan Merkel’in, son hükümet açıklamasında sarf ettiği bir cümle, F. Alman emperyalizminin Türkiye politikasına işaret etmektedir: »Türkiye’nin, ki ne de olsa NATO partnerimiz, giderek bizden uzaklaşması, dış, güvenlik ve jeopolitik çıkarlarımıza aykırıdır«. FAZ gazetesinde yer alan bir yorum da, F. Alman tekeli burjuvazisinin aynı düşüncede olduğunu gösteriyor: »Avrupa’nın güneydoğu sınırlarında muhalefeti sürekli ve sistematik işkenceye tabi tutan ve insan haklarına uymayan bir devlet olsa dahi, NATO partneri ile olan diyalog devam ettirilmelidir«. Başka bir gazete, »Die Zeit« ise şöyle yazıyor: »NATO, darbeler Türkiye’sini 1960’da, 1971, 1980 ve 1998’de de üyelikten atmamıştı. (...) F. Hükümet soğukkanlı davranmalı, zaten kısa bir süre sonra duygusallık ortadan kalkacağından, ilişkiler düzelecektir. Aksi takdirde çok daha büyük bir değer, NATO’nun birlikteliği zarar görür«.

İşte tüm bu çelişkiler yumağı, örtüşen ve çelişen çıkarlar konglomerası, güncel F. Alman-Türk kayıkçı dövüşünün arka planını oluşturmaktadır. Bu gelişmenin 16 Nisan referandumundan sonra nasıl bir yol izleyeceğini süreç içerisinde göreceğiz. Emperyalist güçler ile işbirlikçi egemen sınıfların eninde sonunda faturayı ezilen ve sömürülen halklara çıkaracakları ise şimdiden bellidir.

Ancak bu çelişkiler bize başka şeyleri de göstermektedir: Bir kere faşizm tehdidinin emperyalist güçlerin yardımıyla bertaraf edilemeyeceğini. Erdoğan’a hayır diyen, Merkel’e ve diğerlerine de hayır demek zorundadır. İkincisi, faşizm ve emperyalist bağımlılıktan kurtuluşun, ancak ve ancak ezilen ve sömürülen sınıfların kendi eserleri olabileceğini. Ve üçüncüsü, emperyalist hakimiyetin mutlak hakimiyet olmadığını, kapitalizm koşulları altında bir

burjuva hükümetin dahi, emperyalist stratejileri boşa çıkarabilecek adımları atma olanaklarına sahip olduğunu. Ancak bu üçüncüsünün, tarihinde kanıtladığı gibi, ancak ezilen ve sömürülen kitleler kendi yaşamsal sınıf çıkarları için mücadele ettiklerinde olanaklı olacağını unutmadan...

AĞAÇLAR VE ORMANLAR VE KAMPANYALAR...

25 MART 2017

İnsan bazen öylesine çabalar, öylesine uğraşır ki, asıl hedefini göremez olur. Halbuki her şey apaçık ve hemen burnunun önünde durmaktadır. Almandada bu duruma uyan ve 18. Yüzyıl şairlerinden Christoph M. Wieland sayesinde yaygın biçimde kullanılan bir deyim var: »Ağaçların çokluğundan ormanı görememek«. Ama bu deyim de madalyonun sadece bir yüzünü göstermektedir, çünkü bazı insanlar apaçık önünde duranı, sırf işine gelmediği için görmek istemez.

Avrupa'daki Türkiye ve Kürdistan kökenli devrimci-demokratik güçler bugünlerde »harıl harıl« çalışıyorlar. Neredeyse bütün büyük kentlerde »Hayır Girişimleri« etkinlikler yürütüyor. Görüldüğü kadarıyla geniş bir »Hayır cephesi« oluşmuş durumda. Bu, her ne kadar temelden çelişen »Hayır«ların bileşimi olsa da, hayırlı bir gelişme. O açıdan Avrupa'daki sandıklardan – 7 Haziran ve 1 Kasım 2015 seçimlerine nazaran – hayli yüksek sayıda »Hayır« oyununun çıkması büyük bir olasılık. Bu olasılık gerçekleştiğinde, yürütülen »Hayır« kampanyası başarılı sayılacak. Buraya, »iblis detayda gizlidir« misali, bir soru işareti koyalım: Sahiden öyle mi olacak?

Önce şunu vurgulamalıyız: Ne »Hayır« çıkarsa Türkiye güllük gülistanlık olacak, ne de »Evet« çıkarsa dünyanın sonu gelecek. Elbette güçlü bir »Hayır« rejimi geriletecek, demokratikleşme mücadelesine yeni olanaklar sunacaktır. Kaldı ki AKP referandumu kazansa dahi, ülkenin içinden çıkamadığı çoklu kriz ortamı ve toplumsal bölünmüşlük rejimin sürdürülebilirliğini zora sokacaktır. Gene de her şeye rağmen son güne kadar »Hayır« için uğraşılmalı, kampanya desteklenmelidir.

Soru işaretine dönersek: bilhassa Avrupa'daki »Hayır« kampanyası, kurgusu ve bileşimi açısından ciddi sorunlar taşımakta. Örgüt egoizmlerini, ülkede çoktan aşılmış, ama Avrupa'da hâlâ aşılamamış sorunları vs. tek başına kast etmiyoruz. Bir kere geçici birlikteliklerde yan yana gelen kurumların kendi kitlelerine çektikleri ajitasyon, gerçekten var olan potansiyeli harekete geçirememekte, dahası yapısal sorunlar bileşenler arası diyalog ortamını boşa çıkartmaktadır. İkincisi, Avrupa'nın göbeğinde durup, salt Türkiye gözlüğüyle, Avrupa hakkında tek kelime etmeden ve dünyanın evrildiği yönü görmeden hareket etmek, perspektif darlığına yol açmaktadır. Ve üçüncüsü, ki en önemlisi, 16 Nisan sonrası için tek bir stratejik yönelim, bir tahayyül ifade etmeden »Hayır« istenmesi, tüm enerjimizi aksiyonizmin çıkmaz sokağına kanalize etmektedir.

Sözümüz kendimize, yani Avrupa'daki devrimci-demokrat kesimlere ve Kürdistanî kurumlardır. İşlerine gelmediği için gerçekleri görmek istemeyenlere veya F. Alman devletinden aldıkları proje paralarını kaybetmemek için, »illegal örgüt« safsatısıyla gerçek bir güç birliğine yanaşmayanlara değil! Devrimci ve demokrat olmanın turnusol kâğıdı olarak gördüğümüz Kürt sorununa milliyetçi ve inkarcı çizgide yaklaşanlara ise söylenecekleri söyledik zaten.

Derdimiz haftalardır sürdürülen özverili kampanya çalışmalarını, »aman herkes gelebilirsin, genişleyelim« kaygısıyla türlü olumsuzlukları sineye çeken yoldaşlarımızı, dostlarımızı küçümsemek de değil. Tam aksine, yapılan işe, gösterilen özveriye duyduğumuz saygı ve dayanışma nedeniyle, »ormanı görmenin« ne denli önemli olduğunu anımsatmaktır - diyerek, şimdilik noktalayalım...

F. ALMANYA'NIN DERDİ NE?

1 NİSAN 2017

F. Almanya ve Türkiye arasındaki gerginlik, MİT'in gönderdiği mektup nedeniyle yeni bir ivme kazandı. F. Hükümet sanki bugüne kadar Türk hükümetlerinin her istediklerini vermemiş, MİT elemanlarına ve Gladio unsurlarına hiç faaliyet izni vermemişmiş gibi, konuyu burjuva basınına yansıtarak, skandalize ediyor. Peki ama neden? F. Alman emperyalizmi Türkiye'de »demokrasiyi« çok önemseydiğinden mi?

Buna inanmak için fazlasıyla saf olmak gerekiyor. Maalesef Erdoğan'dan kurtulmak için Avrupa'ya bel bağlayan kesimler de az değil! Onlara akıl-fikir dileyelim ve konumuza dönelim. F. Almanya neden AKP'ye karşı hem destek, hem köstek politikası uyguluyor? İki temel nedeni var.

Birincisi ekonomiktir. F. Almanya başkanlık sistemine, diktatörlük inşa edildiği için değil, AKP'nin bu sistem ile uluslararası tekellerin rekabet avantajlarını, AKP rejimini taşıyan sermaye fraksiyonlarının belirli bir kısmının lehine kısıtlayabilme olanağına kavuşacağı için karşı çıkmaktadır. AKP'nin hamiliğe soyunması ve devlet müdahaleleriyle bazı sermaye gruplarını koruması altına almak istemesi, doğal olarak emperyalist devletlerin, uluslararası tekellerin ve onlarla işbirliğindeki büyük sermayenin işine gelmemektedir.

İkincisi ise stratejiktir. AKP'nin zikzaklı dış politikası ve güvenilirliğini kaybetmesi, F. Alman emperyalizminin uzun vadeli stratejik çıkarlarına yönelik bir tehdit olarak algılanmaktadır. Rusya ile olan yakınlaşma, Şanghay İşbirliği Örgütü'nün »diyalog partneri« olunması ve Suriye'de Rusya ve İran ile kimi ortak adımlar atılması, bilhassa Berlin'de tehlike çanlarının çalmasına neden oluyor. Çünkü Türkiye-Rusya yakınlaşması hem stratejik rakip Rusya'nın olanaklarını artırmakta, hem de AKP gibi işbirlikçi bir rejimin farklı alternatifleri gündemine almasına yol açmaktadır. Türkiye'nin Batı'dan kopması son derece düşük bir olasılık olsa da, AKP'nin bunu düşünüyor olması dahi, F. Alman emperyalizmini tedirgin edebilmektedir.

Küresel oyuncu olmaya soyunan F. Alman emperyalizmi, Türkiye olan ilişkilerinin çetrefilleştiğini görmekte ve bölgedeki etki alanını kaybetmemek, aynı zamanda iç kamuoyu baskısını hafifletmek için, AKP rejimine karşı »destek-köstek-politikasını« uygulamakta, Erdoğan'ın »Nazi« benzetmelerini görmezden gelmekte, AKP'nin baş düşman gördüğü Kürtlere ve devrimci örgütlere karşı kendi sınırları içerisinde baskı uygulayarak AKP'ye destek çıkmakta, ama aynı zamanda rejime gözdağı vermekte ve ekonomik yaptırımlar uygulayabileceği tehdidini savurmaktadır. Bu ikili politika 16 Nisan sonrası durumun açıklığa kavuşmasına kadar devam edecektir.

Merkel son hükümet açıklamasında, »Türkiye'nin (...) giderek bizden uzaklaşması, dış güvenlik ve jeopolitik çıkarlarımıza aykırıdır« diyerek, F. Almanya'nın Türkiye politikasında şimdilik değişim olmayacağını vurgulamış oldu. F. Hükümet soğukkanlı davranarak ve AKP rejimi karşısındaki üstünlüğünün bilincinde gelişmeleri izliyor. Çünkü çok iyi biliyor ki, »tilki dönüp dolaşıp, kürkçü dükkânına« dönecek ve AKP'nin ehlileşmekten başka çaresi kalmayacak. Öyle ama, bunun da bize bir faydası olmayacak – eğer demokratikleşme kendi eserimiz olmazsa.

F. ALMANYA'NIN ALTIN YILLARI

8 NİSAN 2017

Erdoğan son konuşmalarından birinde, »AB ve Almanya'nın küçülen ekonomiler«, Türkiye'nin ise »büyüyen ekonomi« olduğunu iddia etmişti. Gerekçe olarak da Brexit'i ve AB'nin geleceğinin belirsizleştiğini belirtiyordu. İddianın iç politik motivasyonunu bir yana bırakırsak, bu değerlendirmeyi özellikle F. Alman sermayesi açısından irdelemek doğru olacak.

Birleşik Krallığın AB üyeliğinden ayrılması, F. Almanya'nın üçüncü büyük pazarının ortak serbest ticaret alanından da ayrılması anlamına geliyor. Bununla birlikte Brexit'in AB istikrarına nasıl bir etkisi olacağı henüz belli değil. Ayrıca Trump'ın seçilmesinin ardından ortaya çıkan belirsizlik de kafa karıştırıyor. Çok önemli bir ihracat pazarı olan Türkiye ile ilişkilerdeki »gerilim« de işin cabası.

Böylesi bir durumun F. Alman tekellerinin telaşlanmasına yol açması beklenebilir. Ancak F. Almanya'da herhangi bir telaş falan görülüyor. Aksine F. Alman ekonomisinin en önemli göstergesi olan ifo-endeksi Mart 2017'de son altı yılın en yüksek seviyesine ulaştı. İstatistik verileri, F. Almanya'nın 2016'da son beş yılın en güçlü büyüme oranını yakaladığını gösteriyor. Kısacası F. Almanya ekonomide altın yıllarını yaşıyor.

F. Alman ekonomisi küresel finans krizini, Euro bölgesindeki borç krizini, Yunanistan'ın AB'nden ayrılma tehlikesini, eşik ülkelerindeki konjonktürel daralmaları ve asgarî ücret yarası gibi, yurt içinde »masraf artırıcı« sosyal kısıntı giderlerini herhangi bir zarar görmeden atlattı. O açıdan Brexit veya Türkiye »gerilimi« nedeniyle niye telaşlansın ki?

Bir kere Brexit, F. Alman askerî-sınai kompleksine AB'nin militaristleştirilmesi üzerinden yeni fırsatlar yarattı. İkincisi, Trump ABD ekonomisi için korumacı KHK'lar imzalamasına rağmen, F. Alman tekellerinin olanaklarına henüz dokunmadı. Üçüncüsü, F. Alman tekelleri ve devleti devasa sermaye birikimine sahipler ve iç konjonktür patlama yapıyor. Dördüncüsü, dünya piyasalarındaki talep artmakta. Beşincisi, düşük faiz süreci devam ediyor ve altıncısı, Türkiye'ye (veya Türkiye üzerinden) olan ihracat büyüyor. Erdoğan, »Avrupa bitti tüketiyor« diyor, ama ekonomik veriler başka bir şeyi gösteriyor: F. Alman emperyalizmi öylesine güçlendi ki, Alman faşizminin işgal ve savaşla yapamadıklarını yapıyor – elbette hem kendi işçi sınıfının, hem de dünya yoksullarının aleyhine.

Erdoğan'ın yaptığı değerlendirmeyi aslında siyasal İslam'ın bugüne kadar yaptığı değerlendirme hataları çerçevesinde okumak gerekiyor. Siyasal İslam, Avrupa'nın krizlerinin, Suriye ve Irak'ın çözülmesinin ve »Sünni Yayının« güçlenmesinin kendisine yayılmacılık fırsatı vereceğini hesaplıyordu. Hesap hatası Suriye ve Irak'tan döndü. Rejim, Yeni Osmanlıcılığın dış politika fiyaskosunun ardından, »eski« Türkiye'nin dış politik parametrelerine geri dönmek zorunda kaldı. Evet, savaş ve Kürt düşmanlığı Türkiye tekeli burjuvazisinin fraksiyonlarını ve temsilcilerini birleştirici rol oynuyor, ama istikrarsızlığı da bir o kadar artırıyor. Ve görülen o ki, burjuvazi açısından »alternatifsiz« olan Erdoğan'ın Avrupa ve F. Alman emperyalizmi konusundaki değerlendirme hatasının faturası da ağır olacak. Bu faturanın halklara çıkartılmasını engellemek ise, bizden başka kimsenin görevi olmayacak...

»KAZANSA DA KAYBEDECEK!«

15 NİSAN 2017

Şu Willi hocanın telefon saatlerine bir türlü alışamadım doğrusu. Ne zaman uyur, ne zaman kalkar bilemem, ama günün birinde sabahın köründe aradığı için fena kapışacağım. Böyle şeyler aklımda ahizeye uzandım. »Günaydın« dedi, »hayırlı sabahlar! Hoca Türkçesini de geliştirmiş, »bakıyorum Hayır modasına iyi uyum sağlamışsın hocam« deyince, »merak etme« dedi, »her şey hayırlı olacak!«.

Sendeki iyimserlik bende de olsa diye düşündüm. »Hocam gelişmeler pek hayırlı değil ama« dedim. »Ne o, sen de mi şehir efsanelerine aldaniyorsun?« dedi ve devam etti. »Yahu bir iktidar düşün, hegemonik güç olmuş, tüm devlet aparatı elinde, seçmen desteğine sahip ve buna rağmen istibdat rejimi altında referanduma gidiyor«. »Yani?«, »Yanisi şu: birincisi, bu bir zayıflık göstergesi. Rejim düşünüldüğü gibi mutlak hakim değil ve hâlâ koalisyonlara ihtiyacı var...«. Hoca derin analize girmeden, araya girdim. »Ama hocam, her şey ellerinde. MHP de fiili koalisyon ortağı...«. »Hayır, doğru değil«. Nasıl yani diyecek oldum, devam etti. »Doğru değil, çünkü devleti tek başına yönetemiyorlar. MHP de parçalı. Asıl koalisyon bürokraside ve çok kırılğan. Ve en önemlisi, ordu hâlâ bir NATO ordusu«. Hah,şimdi kafam karıştı işte. Ama hoca durmadı. »Elbette inkârcılık ve milliyetçilik farklı odakların ortaklığını devam ettiriyor. Erdoğan'ın alternatifsiz olması şimdilik koalisyonu bir arada tutuyor. Ama gidişat, egemen blokda ciddi bir çatışma olacağını gösteriyor. Yeni bir darbe olasılığı artıyor«.

Üff, ya hoca, sabahın köründe insanın morali böyle bozulur mu. »Desene ortalık kan gölüne dönecek«. Hoca güldü, »Dur bakalım, hemen yelkenleri indirme. Doğru, referandumda nasıl bir sonuç çıkarsa çıksın, rejim 7 Haziran sonrası olduğu gibi, benzer bir şiddet sarmalına sarılabilir. Ama bu sefer fena halde meşruiyetini kaybetmiş olarak, ki bu zaten kırılğan olan iktidar ilişkilerini koparacak düzeye çeker. Şunu unutma: bu koşullarda referandumda giden rejim, zayıf olduğunu gösterdi. İkincisi, tüm olanaklar ellerindeyken 'evet' oyu olarak referandumu kazansa bile, kaybetmiş olacak.« Kazanıp, kaybetmek mi? »Nasıl olacak« dedim. »Şöyle« dedi, »farklı güç odaklarının desteğine muhtaç olan bir iktidar, ülkenin neredeyse yarısını karşısına aldığı zaman, uzun süre ayakta kalamaz«.

»Kaldı ki«, diye devam etti, »her ne kadar birleşik bir Hayır cephesi oluşmuş olmasa da, görünür olmayan, ama ciddi bir toplumsal dinamik lavlar gibi alttan alta kaynıyor. Referandum demokratik koşullar altında yapılırsa, kesin 'Hayır' çıkar, ama küçük bir farkla çıkacak 'Evet' dahi, aslında 'Hayır' anlamına gelecektir. Şahsen ben 'Hayır' çıkacağını düşünüyorum ve tüm gücünüzle bunun için uğraşmalısınız diyorum«.

Bir soğuk, bir sıcak duş altında kalmışım gibi hissettim. Hoca devam etti, »Bak« dedi, »insanlar tüm engellemelere rağmen, yaratıcı kampanyalar geliştirdi. Birbirinden bağımsız, bazen tek başına, bazen birlikte 'Hayır' için çaba gösteriyorlar. Bu, geniş bir toplumsal muhalefet potansiyeli demektir. Evet de çıksa, hayır da, ne dünyanın sonu olacak, ne her şey bir anda düzelecek. Mücadele her halükarda devam edecek. Moralini yüksek tut. Onlar kaybetti bile«.

Hoca haklı, bir seçim veya referandumla her şey hallolmuyor. O halde mücadeleye devam. Hadi Hayır'lısı!

»ALMANCILARA« ŞAŞIRANLARA ŞAŞIRMAYIN...

22 NİSAN 2017

Burjuva medyasının ve politikacılarının Almancıların verdikleri »Evet« oylarının çokluğuna şaşırmalarına şaşırana şaşırılmamak gerekiyor. Burjuva medyası ve politikacılarının şaşırdukları falan yok. Aksine her şeyin tam bilincinde görevlerinin gereğini yapıyorlar. Yani iç politikada malzeme olarak kullanıyorlar. Buna karşın ırkçı söylemlerin tetiklemesiyle koruma refleksini gösteren göçmen kökenli liberallerimizin şaşırmaları sahici. Küçük burjuva uzmanlarımızın ufku burjuva medyasıyla sınırlı olduğundan, dar bakış açısından kurtulamıyorlar. O nedenle şaşkınlıklarına şaşırılmamak gerekiyor.

Devrimci-demokratik göçmen örgütleri on yıllardır göçmenlere yönelik ayrımcı ve ırkçı uygulamaların onları toplumun çeperinde gönüllü izolasyona ittiğini söylüyorlar. Aynı zamanda F. Alman ve Türk devletlerinin sıkı işbirliği ile Türkiyeli göçmenlerin bu izolasyonda kalmalarına uğraştıklarını ve Türk devletinin milliyetçi ve eril prangasına sokmayı kolaylaştırdığını da. Türkiyeliler »Türk kaldığı« müddetçe Türk devleti lobici kuşak olacak bir kitleye, F. Alman devleti de, her ihtiyaç duyulduğunda günah keçisi rolünü verebileceği toplumsal gruba sahip olacaklar.

Gayrimeşru referandum sonuçları bu tabloyu teyit ediyor aslında. Ama burada bir kaç noktaya açıklık getirmek gerekiyor: Yüzde 63,1 »Evet« oyu ile Türkiyeli göçmenler arasındaki gerici artmadı. Aksine, 1 Kasım 2015 seçimlerini esas alırsak, AKP ve MHP toplamı olan yüzde 67,5'dan geriye gitti. Ayrıca başka bir efsaneyi de çözmeliyiz: Türkiye'deki seçimlerde AKP, MHP veya BBP gibi partilere oy veren muhafazakâr Türkiyeliler, Avrupa'da öyle iddia edildiği gibi sol partileri falan seçmiyorlar. Bırakın sol partileri seçmeyi, örneğin Alman vatandaşları olan Türkiyeliler F. Almanya'da yapılan her düzeyde seçime en az katılan seçmen grubudur. Açık söylemek gerekirse, Avrupa'da yaşayan muhafazakâr göçmenler mağdur falan değil, bizzat AKP rejiminin »nimetlerinden« faydalanan ve genellikle gelirleri ortalama göçmenlerin gelirlerinin üzerinde olan kesimlerdir. Kimilerinin F. Almanya'da sosyal yardım alması yanıltmamalı: Bunların Türkiye'deki mal varlıklarıdır gelir durumlarını belirleyen.

O açıdan »Almancı« AKP'lilerin Türkiye'dekilerden daha militan oldukları söylenebilir. Çoğunluğu reislerinin önünde eğilirken, alta kalanlara ve ötekileştirdiklerine tekme atan küçük burjuvalardan ibarettir. Ve böylelerinin Avrupa'da »entegre« olma, »uyum« sağlama gibi bir dertleri de yoktur. Ancak »Evet« diyenler »Alman vatandaşlığından çıkıp, Türkiye'ye dönsünler« korosuna katılan muhalif göçmenlere de şunu anımsatalım: Siyasî tercih suç unsuru değildir. Farklı düşünenin ifade ve düşünce özgürlüğü savunmak, »demokrat« olmanın ön koşullarındandır. Eğer onca devrimci-demokrat göçmen örgütünün yıllardır faaliyet gösterdiği F. Almanya'da bu denli »Evet« oyu çıktıysa, asıl yapılması gereken nerede yanlış yapıldığını sormaktır, »Evet« diyenleri aforoz etmek değil.

Bırakın şaşırana şaşırın, biz asıl görevimizi yerine getirelim: Gayrimeşru AKP rejimine karşı olabildiğince geniş, birleşik ve mücadeleye kararlı toplumsal muhalefeti örmeye odaklanalım. Önümüzdeki karanlık dönem bizden fazlasıyla özveri isteyecek çünkü.

ANAYASA REFERANDUMU VE AVRUPA

22 NİSAN 2017

AKP rejiminin dayattığı anayasa referandumunu sadece Türkiye’de değil, Avrupa kamuoyunda da gerek kampanya süreci, gerekse de YSK hilesi ile elde edilen sonuçları itibariyle antidemokratik ve gayrimeşru olarak görülüyor. Burjuva medyası, en muhafazakâr gazeteler bile, oylama esnasında yapılan hilelerden, antidemokratik uygulamalarından ve Türkiye’de »diktatörlük inşasının tamamlandığından« bahseden haber ve yorumları yayınlıyor, sayfalarını – solundan sağına – burjuva partilerinin temsilcilerinin Erdoğan’a yönelik eleştirilerine ve bunların kendi hükümetlerine yönelttikleri taleplere açıyor. Kimi liberal yorumcu »Sultanlığını ilân eden Erdoğan’ın yönettiği bir Türkiye AB’ne üye yapılmamalıdır« görüşünü savunurken, muhafazakâr yorumcular, »diktatörlük olsa dahi« Türkiye ile olan diyalogun devam ettirilmesi gerektiğinde ısrar ediyorlar.

Referandum öncesinde ve hemen sonrasında Türkiye’yi ana konu hâline getiren burjuva medyası, haber ve yorumlarıyla Avrupa kamuoyunda Türkiye hakkında zaten var olan kafa karışıklığını daha da artırmaktan başka bir işlev görmüyor aslında. Neredeyse Avrupa’daki tüm burjuva medyasında birbiriyle çelişir görünen iki yaklaşım yer alıyor: hem Erdoğan’a ve partisi AKP’ye yönelik eleştirilerin dozajı artırılıyor, referandum süreciyle zaten iflas etmiş olan parlamenter sistemin rafa kaldırıldığı ve olmayan kuvvetler ayrılığının Avrupa sermayesinin doğrudan yatırımlarını yavaşlattığı vurgulanıyor, hem de AKP rejiminin »emsalsiz ekonomik başarıları« ile iktisat politikalarındaki esneklik övülüyor, Türkiye’nin »AB için vazgeçilmez stratejik öneminin« altı çizilerek, ülkenin »Batı’dan uzaklaşmaması için olağanüstü çaba harcanması« gerektiği belirtiliyor.

Aslına bakılırsa bu tartışmalar, Avrupa’da faaliyet gösteren Türkiye ve Kürdistan kökenli devrimci-demokratik göçmen ve işçi örgütleri ile Avrupalı komünistlerin çabalarıyla demokratik kamuoyunun gündeminde tuttuğu ve Avrupalı emperyalist güçler ile AKP rejiminin sıkı işbirliğine yönelik eleştirilerin ve bu çerçevede dile getirilen gerçeklerin üstünü örtmeye yarıyor. Böylelikle demokratik kamuoyunda ifade edilen eleştiri ve talepler boşa çıkartılıyor, çıkmaza sokuluyor. Velhasıl bu çerçevede Avrupa reformist solunun da meşum bir rol oynadığını, aynı zamanda kimi Avrupalı komünistin de net tavır almaktan ziyade, »seçim analizleriyle« vakit kaybettiklerini belirtmemiz gerekiyor.

TÜRKİYE’DEKİ REFERANDUMUN AB’NE YARARLARI

Türkiye’deki anayasa referandumunu çerçevesinde yürütülen manipülatif tartışmaların AB’ne ve dolayısıyla Avrupa’daki emperyalist güçlerin politikalarına farklı yönlerden »yararlı« etkileri oluyor. Bunların başında kuşkusuz kamuoyu görüşünü yönlendiren algı yönetimi gelmektedir. Bir kere Türkiye’deki diktatörlük inşası, Avrupa’daki emperyalist yayılmacılığa, kapitalist sömürüye ve neoliberal sermaye birikim sürecine dayanan rejimlerin »gerçek demokrasi« olduğu demagojisine gerekçe gösteriliyor. Yani gayrimeşru referandum kapitalizmin merkez ülkelerindeki sınıf tahakkümünün ve emperyalist-kapitalist dünya düzeninin meşrulaştırılması, »alternatifsiz« olduğu algısının yaygınlaştırılması için kullanılıyor. Sanki AKP rejiminin kurulmasında ve Erdoğan-Saray iktidarının oluşturulmasında Avrupalı emperyalist güçlerin hiç katkısı olmamış, AB çatısı altındaki burjuva diktatörlükleri »demokrasi cennetiymiş« gibi, Erdoğan eleştirisi üzerinden algı yönetimi yapılıyor, Avrupa işçi sınıfı ve

toplumlarının, direniş iradelerinin neredeyse tamamen kırılmasına neden olan bölünmüş-
lüklerini derinleştiren ırkçı ve milliyetçi demagoji mekanizmasının malzemesi hâline getirili-
yor.

Örneğin Türkiye'nin hükümlerlik haklarının önemli bir kısmının AB'ne devredilmesi için icat edilen »Türkiye'nin AB'ne Yakınlaştırılma Süreci« bu malzemelerden birisidir. Ne Ankara'da, ne Berlin ve Brüksel'de Türkiye'nin yakın zamanda AB'ne üye olabileceğine inanan tek bir yetkili kalmamış olsa da, sanki Türkiye'nin AB üyeliği realist bir opsiyon ve üyelik görüşmeleri AB »demokrasilerinin« Türkiye'deki »diktatöre« karşı kullanabilecekleri etkin bir »baskı aracıymış« gibi, Türkiye ile yürütülen üyelik görüşmelerinin askıya alınması talep ediliyor. Aynı şekilde Türkiye'nin »NATO üyeliğinden çıkarılması« talepleri de ifade ediliyor. Bu çerçevede AB Komisyonu'ndan ve F. Almanya gibi »öncü« ülkelerin hükümetlerinden »Türkiye'nin idam cezasını yeniden yürürlüğe sokması, son kırmızı çizgimiz olacaktır« benzeri açıklamalar yapılıyor.

Anlaşılmaz bir biçimde Avrupa reformist solunun da hararetle savunduğu bu talep ve görüşlere yakından bakıldığında, bunların hem emperyalist stratejilere, hem de AKP rejimine yarayan ve her defasında kamuoyu görüşünü etkilemek için hep yeniden üretilen demagojik söylemden ibaret oldukları görülebilir. Bir kere böylelikle emperyalist-kapitalist dünya düzeninin taşıyıcı araçları olan savaş kışkırtıcısı AB ve NATO'nun »demokratik kurumlar« ve »BM Şartına dayanan değer ittifakları« oldukları telkin edilmekte ve meşru kılınmaktadır. İkincisi ise, demokratik kamuoyunun Türkiye'deki antidemokratik uygulamalara, hukuksuzluğa, baskı ve işkenceye, kirli savaş ve sömürge yöntemlerine karşı BM Şartı ve AB kriterlerinin gerektirdiği yaptırımların uygulanmasına yönelik kamuoyu taleplerinin boşa çıkarılmasına yaramaktadırlar.

Aynı şekilde burjuva medyası ve hükümetlerinin AKP rejimine yönelik haklı eleştirileri Erdoğan'ın şahsında kişiselleştirmeleri ve Türkiye'deki diktatörlük inşasını salt »Erdoğan kendisi için istiyor« diye lanse etmeleri, Türkiye'deki güç ilişkilerinin, emperyalist güçler ile olan işbirliğindeki çelişkilerin, Türkiye'deki egemen blok içerisinde yürütülen çatışma ve ayrışmaların, sivil-askerî bürokraside İslamistler, milliyetçiler, Ergenekoncular, Atlantikçiler ve Avrasyacılar arasında devam eden koalisyon arayışlarının ve emperyalist güçlerin bunlar üzerindeki etkilerinin anlaşılmasını, görülebilmesini engelleyen çabalar. Basit bir »Erdoğan karşıtlığı« olarak gösterilen bu çabalar, zaten Türkiye ve Ortadoğu'daki karmaşık ilişkiler, çıkarlar ve çelişkiler konglomerasının arka planını görmekte zorlanan Avrupa demokratik kamuoyunun kafasını iyice karıştırmaktadır. Avrupa reformist solunun reaksiyonlarından ve tavrından da görülebildiği gibi, bu çabalar Avrupa işçi sınıfı ve devrimci-demokratik güçlerinin asıl hedefe, yani antiemperyalist ve antikapitalist mücadeleye odaklanmaları yerine, emperyalist-kapitalist dünya düzeninin demagojik söylemlerinin yeniden üretilmelerine ve enternasyonalist dayanışma çizgisinden uzaklaşmalarına neden olmaktadır.

REFERANDUMUN İÇ POLİTİKADA KULLANILMASI

Başta F. Alman emperyalizmi olmak üzere, Avrupalı emperyalist güçler bilhassa Suriye ve Irak'taki savaşın gidişatın yön değiştirmesiyle birlikte AKP rejimine karşı olan tavırlarını değiştirmeye başlamışlardı. Elbette bu tavır değişikliği, AKP rejimini karşılarına alma biçiminde değil, destek-köstek politikalarıyla kendisini ifade ediyordu. Gazetemizin bir önceki sayısında F. Almanya-Türkiye ilişkileri özelinde açıklamaya çalıştığımız gibi, ne AB'nin, ne de tek tek emperyalist devletlerin Türkiye'deki bir diktatörlükle, bu diktatörlük açık faşizm dönemine geçse dahi, herhangi bir sorunları olmayacak. Aksine Erdoğan'ın Saray diktatörlüğü emperyalist güçlerin Ortadoğu stratejileri açısından kolaylaştırıcı faktör olacaktır. Ama bunun önkoşulu Türkiye'deki rejimin kontrolünün emperyalist güçlerin elinde olmasıdır. »Erdoğan karşıtlığı« görüngüsünün ardında çeşitli maddi nedenler bulunuyor: Bunlardan bir tanesi, Erdoğan'ın henüz devlet aparatının işleyişini güvence altına alabilmek için farklı güç odaklarıyla bürokrasi içinde koalisyon kurmak zorunda kalması, böylelikle rejimin geleceği

konusunda belirsizlik yaşanmasıdır. Bir diğer maddi neden, Ortadoğu'da ABD ve F. Almanya arasında ayyuka çıkan çelişkiler ve çıkar çatışmalarıdır. Örneğin petrol ve doğalgaz nakliyatının Türkiye üzerinden sürdürülebilir biçimde ve istenilen miktarda Avrupa'ya akması, ABD emperyalizmi açısından bir öncelik değilken, F. Almanya ekonomisi açısından yaşamsal önem arz etmektedir. AKP rejimi ise hem ülkenin stratejik konumunu, hem de ABD-F. Almanya arasındaki çelişkileri kullanmaya çalışarak, arıza yaratmaktadır. Fazla uzatmadan noktalayalım: Avrupa'nın hiç bir zaman diktatörlüklerle sorunu olmamıştır, Türkiye'dekiyle de olmayacaktır. Yeter ki rejim AB'ne göbekten bağımlı kalsın (örneğin Gümrük Birliği üzerinden), Rusya ile ilişkilerini tahammül edilebilir düzeyde tutsun, AB'nin etki alanının genişlemesine katkı sunsun ve 12 Eylül 1980'nin mirası olan neoliberal sermaye birikim rejimini korusun. Ki bu durumda »dişleri çekilmiş«, meşruiyetini kaybetmiş ve hegemonik gücü zayıflamış bir Erdoğan ile rahatlıkla başa çıkabilir.

Ancak, gayrimeşru referandum sonuçlarını kabul etseler de, »Erdoğan karşıtlığı« görünüşüne hâlâ ihtiyaçları bulunmaktadır. Bunu gene F. Almanya örneğinde açıklamaya çalışalım.

Sonuçların ilân edilmesinin hemen ardından burjuva medyası ve iktidarı-muhalefetiyle F. Alman politikacıları, F. Almanya'da yaşayan Türkiyeliler seçmenlerin yüzde 63,1 gibi bir oranla »Evet« oyu vermelerini skandalize etmeye başladılar. Gazete sayfaları »demokraside yaşayıp, diktatörlüğü seçen«, »entegre olmayan« ve »Evet« oyu vererek Erdoğan'ı destekleyen Türkiyelilerin »ya Alman vatandaşlıkları iptal edilsin, ya da ülkeyi terk etsinler« türünden kültüralist ve ırkçı yorumlarla doldu. İşin garibi, kendilerine »demokrat« diyen Türkiye ve Kürdistan kökenli bir kesim de bu koroya katıldı. Zaten bu kesim referandum kampanya sürecinde sosyal medya üzerinden, sırf »Erdoğan karşıtı« oldukları gerekçesiyle ırkçı ve sağ popülist parti ve gazetelerin söylemlerini paylaşıyor, Wilders, Le Pen, Seehofe gibi bilimurum sağcı-ırkçı politikacılara alkış tutuyorlardı. »Evet oyu verenler gitsin Türkiye'de yaşasın« korosuna katılanlar, hâlâ F. Alman devletinin politikalarına alet olduklarını göremiyorlar ne yazık ki.

Peki, F. Almanya'da bu tartışmalar neden başlatıldı? Öncelikle toplumsal bölünmüşlüğü derinleştirmek ve olası direnç mekanizmalarını kırmak için. Aslına bakılırsa bu şekilde yeni tip işçi göçünün başladığı 1950'lerden bu yana sistematik olarak sürdürülen, ayırımçı ve ırkçı yaklaşımları körükleyen alışlagelmiş politikanın yeniden ısıtılıp piyasaya sürülmesidir yapılan. 2017'de yapılacak olan eyalet ve federal parlamento seçimlerinde istenilen sonuçları almak, egemen mülkiyet ve iktidar ilişkilerinin sorgulanmasını engellemek, militaristleştirilmeye ve neoliberal dönüşüme karşı yaygınlaşmakta olan itirazları sisteme zarar vermeyecek yataklara kanalize etmek, çifte vatandaşlık gibi demokratik ve diğer sosyal kazanımları geri almak ve kapitalist sömürüye boyun eğmeyi »uyum« safsatısıyla dayatmak için, neredeyse her seçim öncesi uygulanan »günah keçisi« politikalarının yenilenmiş versiyonudur.

Bu tartışmaların bir diğer amacı da, kurumsal ayırımıcılığın, ırkçı yasaların ve gerici göçmen ve mülteciler politikasının uğursuz sonuçlarının üstünü örtmek, Türk devletiyle on yıllardır F. Almanya sınırları içerisinde sürdürülen siyasi, polisiye ve istihbarat işbirliğini gizlemektir. Örneğin göçmenler arasında sayısal olarak azınlık olan Türkiyeliler muhafazakâr kitle, sanki tüm Türkiyelileri temsil ediyormuş gibi lanse edilmekte, çoğunluk toplumunda yerleşik olan ksenofobik ve refah şovenisti yaklaşımlar körüklenmekte, İslam düşmanlığı enstrümantalize edilmektedir. Tartışmalar çerçevesinde ileri sürülen Türkiyelilerin kendilerini izole ettikleri ve Erdoğan'ın lobicileri hâline geldikleri iddiası, kısmen doğru olsa da, bu izolasyonun ve lobicilik çalışmalarının bizzat F. Alman ve Türk devletleri tarafından yürütüldüğü gerçeğini gizlemektedir. AKP rejiminin F. Almanya'da geniş bir örgütsel ve istihbarat ağına sahip olmasını sağlayan F. Alman hükümetinden başkası değil. Doğrudan Erdoğan'ın gizli ödeneğinden aktarılan paralarla finanse edilen UETD gibi örgütler, Diyanet İşleri Başkanlığına bağlı olan DİTİB ve camileri, konsolosluklar ve AKP hükümetiyle sıkı işbirliği içerisinde olan çeşitli kurum doğrudan F. Alman makamlarının onayı ve bilgisi dahilinde faaliyet yürütmektedirler.

F. Alman ve Türk devletleri arasındaki doğrudan F. Almanya'da yürütülen işbirliği, özellikle 12 Eylül cuntasının başlattığı »Huzur Operasyonu« ile derinleştirilmiş ve bugüne kadar genişletilmiştir. Örneğin F. Hükümet Türkiye'nin Kürt politikasını F. Almanya'da bire bir uygular, Türkiyeli ve Kürdistanlı örgütleri kriminalize eder ve devrimcileri ceza yasasına uydu- rulan bir madde ile hapse atarken, aynı anda 6 bin MİT elemanının F. Almanya'da serbestçe çalışmasına onay vermektedir. MİT'nin, F. Alman gizli servisinden Gülen hareketinin akti- vistlerini izlemesini güya protesto eden F. Hükümet, MİT raporlarını Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimcilere karşı açtığı davalarda kullanmaktan ve hapis cezalarının dayanağı yapmaktan geri durmamaktadır.

F. Almanya'daki devrimci-demokratik göçmen örgütlerinin on yıllardır eleştirdikleri bu uygulamalar, F. Almanya'da yaşayan Türkiyeli göçmenlerin Türk devletinin milliyetçi, dinci ve eril prangasında kalmalarına neden olmaktadır. Bu durum gerek F. Alman devletinin, gerekse de Türk devletinin işine gelmekte, Türkiyeli ve Kürdistanlı göçmen kitlesinin istenil- diği gibi manevra edilebilen bir kütle olarak elde tutulmasını sağlamaktadır. Türkiyeli göç- menlerin, üçüncü kuşakta dahi gericileşmelerinin temel nedenlerinden birisi, uygulanan bu politiklardır.

Yeri gelmişken bu bağlamda Türkiye'deki sol çevreler arasında da ifade edilen ve doğru kabul edilen iki efsaneye değinmek gerekiyor: Efsanenin birisi, Türkiyeli göçmenlerin Türki- ye'deki seçimlerde AKP, MHP, SP veya BBP gibi milliyetçi ve dinci partilere oy verirlerken, F. Almanya'daki seçimlerde SPD, Yeşiller veya Sol Parti gibi partileri destekledikleri iddiasıdır. Bu doğru değildir. Yapılan empirik araştırmalar, F. Almanya'daki yerel, eyalet ve genel seçim- lere katılım oranlarının muhafazakâr seçmenlerde çok düşük olduğunu kanıtlamaktadır. Bu kesimin Alman vatandaşı olmayan ve Yabancılar Meclisi gibi danışma meclisleri seçimlerine katılma hakkı olanların bu seçimlere katılma oranları ise, milliyetçi ve dinci örgütlerin bu meclislerde çoğunlukta olmalarına rağmen, yüzde 3 civarındadır.

İkinci efsane, muhafazakâr Türkiyeli göçmenlerin sınıfsal aidiyetine dairdir. Aralarında büyük endüstri işletmelerinde çalıştırılan işçiler olsa da, ki bunlar genellikle çekirdek kadro- ya dahil olan ve ortalamanın üzerinde maaş alanlardır, genel olarak bu kesimin »mağdur« göçmen sınıfında olmadıkları söylenebilir. Kimilerinin F. Almanya'da sosyal yardım alıyor oluşu, Türkiye'deki mal varlıklarının yüksek olmadığı anlamına gelmemektedir. Aksine bu kesimler AKP rejiminin »nimetlerinden« faydalanan ve genellikle Türkiye'dekilerden daha militan AKP ve MHP taraftarlarıdır. Küçük burjuva muhafazakâr göçmen kitlesinin Avru- pa'da »entegre« olma gibi bir derdi de yoktur. Ancak bu gerçek, başka bir gerçeği de göster- mektedir: F. Almanya'da bu denli yüksek oranda »Evet« oyunun çıkması, on yıllardır faaliyet gösteren Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimci-demokratik göçmen örgütlerinin zaaflarını ve ye- tersizliklerini göstermektedir.

Sonuç itibarıyla gerek referandum öncesinde, gerekse de sonrasında Avrupa'da yürütülen tartışmalar, hem Avrupa'daki emperyalist güçlerin, hem de Türkiye'deki AKP-Saray diktası- nın lehine toplumsal algıyı manipüle etmeyi amaçlamaktadırlar. Referandum sonrası süreçte açık olarak görüldüğü gibi, Türkiye'deki muhalif güçlerin oluşturduğu potansiyelin sadece Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ile Kürt Özgürlük Hareketi tarafından aktive edilmesi olanaklıdır. Bu güçlerin, diktatörlüğe ve olası bir faşizm inşasına karşı verdikleri mücadele- de Avrupa'daki devrimci-demokratik güçlerin enternasyonalist dayanışmasına olan ihtiyacı giderek daha fazla olacaktır. Avrupa'daki devrimci-demokratik göçmen örgütlerinin ve Tür- kiyeli komünistlerin temel görevi, Avrupa'daki devrimci-demokratik güçlerin ve demokratik kamuoyunun bu enternasyonalist görevi yerine getirmeleri için harekete geçmelerini sağla- maktır. Avrupa'da yaşayan Türkiyeli komünistlerin, devrimci-demokratik göçmen örgütleri arasında oluşmuş suni görüş ayrılıklarının aşılması ve birleştirici unsur olan sınıfsal çıkarlar temelinde Türkiyeli ve Kürdistanlı örgütler ile emekçilerin Avrupa'daki işçi sınıfı ve sınıf par- tileri ile, emperyalizme ve AKP-Saray diktasına karşı olan birliğini kurmak için gereken rolü üstleneceklerinden kimsenin şüphesi olmamalıdır!

REFERANDUM SONRASI

AVRUPA'DAKİ GÖREVLERİMİZ

29 NİSAN 2017

Gayrimeşru referandum sonuçları Avrupa'daki yaşamımızı önümüzdeki yıllarda belirlemeye devam edecek. AKP-SARAY-Diktatörlüğünü 12 Eylül 1980 rejimine benzetmek, pek yanlış olmayacaktır – ama önemli bir farkla: ülkenin en az yarısı diktatörlüğe »Hayır« demmiştir. Buna rağmen rehavete kapılmak, AB ile sorunlar yaşanıyor görüngüsüne aldandıp, »Batı'dan çözüm« beklemek büyük bir zaaf olacaktır. Saray kliğinin ve temsil ettikleri sınıfların ülkeyi açık faşist diktatörlüğe taşıma olasılığını da içeren bir sürece soktuğunu tespit etmek durumundayız.

Farklı siyasî ve toplumsal akımların, aynı gerekçelerle olmasa da, »Hayır« demiş olmaları, önemli bir toplumsal muhalefet potansiyeline işaret etmektedir, ama aynı zamanda bu potansiyeli aktive edebilecek bir güç odağının henüz oluşmadığını göstermektedir. Rejimin uyguladığı baskılar, körüklenen toplumsal kutuplaşma ve bir terör saldırısının veya polis kurşununun hedefi olma olasılığının yüksekliği, sokağa çıkabilecek milyonları evlerine hapsediyor. Kemalist burjuvazinin geleneksel partisi CHP'nin tavrı ise, kitleler üzerine yerleşen atıllık örtüsünün ağırlığını artırıyor.

Böylelikle var olan muhalefet potansiyelini aktive etme görevi, muhalefetin sayısal açıdan küçük bileşeni olan Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ile mücadele deneyimi giderek artan Kürt Özgürlük Hareketine düşüyor. KCK'den, HDK'ye, Haziran Hareketi, Halkevleri, Halk Cephesi ve komünistlere kadar hayli çeşitlilik arz eden bu güçler ise, ortaklaşma sağlamadıkları müddetçe bu yaşamsal görevin üstesinden gelemeyecekler kuşkusuz.

İşte böylesine bir ortam Avrupa'da yaşayan bizlerin sırtına önemli görevler yüklüyor. 1965'lerden bu yana Avrupa'da örgütlü yapıların faaliyetleri, Güç Birliği Platformu denemeleri, HDK-A ve Hayır Platformu deneyimleri temel alınarak ortak bir strateji geliştirmek zorundayız. Şimdiye kadar yapılan hatalardan imtina etmeyi, örgüt egoizmlerini aşmayı ve asgarî müşterekler ile ortak hedefler için kararlı mücadele sürdürmeyi olanaklı kılacak bir strateji tartışmasına ihtiyacımız var.

Öncelikle hazırlanmamız gereken koşullar olduğunu unutmamalıyız. KHK'larla atılan bir çok akademisyenin veya muhalif kesimlerin son dönemde Avrupa'ya geldikleri malum. Önümüzdeki aylarda sayılarının artacağını bekleyebiliriz. İnsanlarımızı Avrupa devletlerinin insafına terk etmek büyük sorumsuzluk olacaktır. Onlara sahip çıkmalı, uzmanlık alanlarıyla ortaklaşmamıza ivme katmaları sağlanmalı ve Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci-demokratik güçlerle her türlü dayanışmayı örmeliyiz. Bu dayanışmayı genişletmek ve emperyalist devletlerin hükümetleri üzerindeki baskıyı artırmak için Avrupa'daki demokratik kamuoyunu harekete geçirmeli, Avrupa'da da sokağın sesini yükseltmesini sağlamalıyız.

Son Şengal saldırısı ve TSK'nin hareketliliği, AKP-SARAY-Diktatörlüğünün savaşı yükseltme kararlılığında olduğunu kanıtıyor. Türkiye'ye yönelik siyasetin değiştirilmesinden, ekonomik yaptırımlara, silah satışının engellenmesine, gerektiğinde Türk ürünlerinin ve turizminin boykot edilmesine, sürgüne zorlananların ve siyasî mültecilerin sığınma hakkının kolaylaştırılmasına kadar çeşitli taleplerin yükseltilmesi ve Avrupa kamuoyu ve siyasî arenasında yürütülen Türkiye tartışmalarına müdahale edilmesi, yerine getirmemiz gereken ivedi görevlerdendir. Ve hiç birimizin bu görevleri savsaklatma lüksü bulunmamaktadır.

MARX, DENİZLER VE MÜCADELE

6 MAYIS 2017

Marx'ın analizlerine dayanarak, günümüz burjuva partilerinin – ki, ismiyle hiç bir bağlantısı kalmamış olan sosyaldemokrasiyi de bunlar arasında sayıyoruz – temel görevlerinden birisinin, kapitalist vahşetin sivriliklerini törpüleyerek tekeli burjuvazinin sınıf tahakkümüne toplumsal rıza kazandırmak olduğunu söyleyebiliriz. Elbette kapitalizmin sivriliklerinin törpülenmesi, alttan yukarıya toplumsal direnç ve kararlı sınıf mücadelesi olmadığı müddetçe, »miş gibi« olmaktan ileri gitmiyor.

Ancak »törpüleniyormuş gibi« görüntüsü dahi, sadece refahını kaybetmekten korkan, parçalara bölünmüş ve bu nedenle direnç refleksleri zayıflamış olan Avrupa toplumları üzerinde uyuşturucu etkide bulunmakla kalmıyor, aynı zamanda reformist Avrupa toplumsal ve siyasî solunun da angarya işlerle boğuşmasına neden oluyor. Baksanıza, AP eski başkanı ve SPD'nin yeni Şansölye adayı Schulz'un »sosyal adalet« lafını ağzına alması dahi, politika değişikliği olabileceği umutlarının yeşermesine yol açmıştı. Hoş, yalancının mumu, daha yatsıya kadar dayanamadı, ama etrafa saçılan yalanlar F. Alman işçi sınıfını uyutmaya yarayan »ninni« işlevini görmeye devam ediyorlar hâlâ.

Bu »ninni«nin ne denli büyük bir etkide bulunduğunu en iyi bilen ekip, F. Alman tekeli burjuvazisinin siyasî temsilcileridir. Bu arada F. Alman emperyalizmini küçümseyenlere, umut bağlayanlara veya sınıf mücadelesine burun kıvrınlara da anımsatalım: Her ne kadar ulus devletine geç kavuşmuş olsa da, iki dünya savaşının, faşizmin ve 67 yıllık »Avrupa macerasının« da katkılarıyla dünyadaki en deneyimli, en rafine ve en saldırgan egemen sınıfın F. Alman burjuvazisi olduğunu unutmamak gerekiyor.

İşte bu gerçek unutulunca, F. Alman hükümeti başta olmak üzere, Avrupalı hükümetlerin salt temsil ettikleri sınıfların çıkarlarını kollamak üzere hareket ettikleri görülüyor, Türkiye'deki demokrasi mücadelesine destek çıkacakları yanılığına düşüyor. AKP-Saray diktatörlüğünün en önemli destekçisinin F. Almanya olduğu ve Federal Hükümetin Türk devletinin muhalefete yönelik politikalarını bire bir uyguladığı unutuluyor, asıl mücadeleye, yani sınıf mücadelesine katılmak yerine, burjuva partilerinden yardım umuluyor ve bizzat bu partilerin uygulamaya soktukları »yasakların« ve ırkçı yasaların »demokrasi ayıbı« olduklarından hayıflanılıyor. Liberallere, kendilerini hâlâ »demokrat« zanneden sol-liberal küçük burjuvalara veya burjuva milliyetçilerine yönelik değil bu anımsatmalarımız tabii ki. Sözümüz, Türkiye işçi sınıfının devrimci güçlerinin Avrupa'daki temsilcileri ile Kürt Özgürlük Hareketinin buradaki kurumlarıdır.

Peki bunları niye yazıyoruz? İki yıldönümüne ve bunlardan çıkartılacak öğretilere dikkat çekmek için! Dün, yani 5 Mayıs, Karl Marx'ın 199'uncu doğum günüyüdü. Bugün ise, yani 6 Mayıs, Denizlerin anıldığı gündür. Marx öğretisiyle bize genel anlamda sınıf çelişkileri üzerine kurulu toplum biçiminden, tüm üyelerinin çıkar dayanışmasına dayanan sınıfsız topluma giden tarihsel sürecin bilincine varmamıza yardımcı oldu. Deniz Gezmiş ise son nefesinde, emperyalizme karşı mücadelenin halkların dayanışmasından geçtiğini haykırdı. İşte, insanların uyandırılması gibi bir görev atfediyorsak kendimize eğer, tam da bugün Denizlerin şahsında güneşe yürüyenleri anımsamalı, Marx'ın bayrağının altında bir araya gelmeliyiz.

TARİHSEL RÖVANŞ HAZIRLIĞI MI?

F. ALMAN EMPERYALİZMİNİN VURUCU GÜCÜ FEDERAL ORDUNUN DÖNÜŞÜMÜ ÜZERİNE

11 MAYIS 2017

Federal Savunma Bakanı Ursula von der Leyen son haftalarda kamuoyunun gündemine oturan Federal Ordudaki Neonaziler skandalı nedeniyle hayli müşkül duruma düşüyor. Bir F. Alman subayının mülteci kılığına girip, terör eylemleri planladığını ortaya çıkmasının ardından, F. Ordu içerisinde Neonazi networklerinin olabileceği de duyulunca, skandal patlak vermişti. F. Orduda, askerî binaların duvarlarındaki militarist resimlerden, faşist Wehrmacht'ın şiddet içeren ritüellerine kadar Alman faşizminin meşum askerî geleneklerinin sürdürülüyor olması kamuoyunda şaşkınlıkla karşılandı. Öyle ya, kamuoyuna yıllarca F. Alman ordusunun bir »parlamento ordusu« olarak, demokratik kontrol altında olduğu söyleniyordu.

Sahiden de F. Ordunun personel politikalarına bakıldığında, zorunlu askerlik uygulaması kaldırıldığından beri gönüllü göreve yazılanlar arasında aşırı sağcıların, ırkçıların ve Neonazilerin sayısında büyük bir artış görülüyor. F. Ordunun dünyanın her bölgesinde müdahale savaşlarını yürütme yeteneğini kazanması sağlanırken, askeriyenin »yeni görevlerini« layığıyla yerine getirecek personele sahip olmak istenmesi, militarist mantık açısından son derece normal. Normal olmayan, toplumsal ve siyasî solun dahi, F. Ordunun dünya gücü olmayı hedefleyen ve Avrupa'nın en saldırgan emperyalist gücü olan bir devletin ordusunun olduğu gerçeğinin unutulmasıdır.

Alman faşizminin ritüellerini »gelenek« diye sürdüren bir ordunun Neonaziler için çecikilik kazandığını görmek istemeyen burjuva toplumu, üstü kapatılmaya çalışılan Neonazi skandalıyla uğraşadururken, F. Savunma Bakanlığında F. Ordunun öngörülen görevler için dönüşümünün planları peş peşe uygulamaya sokuluyor. Daha altı yıl önce alınmış olan »Yönelim Kararları« yenileniyor, militarizmin toplumsal yaşamın her alanına etkide bulunmasının yolları aranıyor. Yani, F. Ordunun bir nevi »dönüşümünün dönüşümüne« tanık oluyoruz diyebiliriz, ki buradan F. Alman emperyalizminin daha da saldırganlaşacağı sonucunu çıkarabiliriz.

BEYAZ KİTAP'TAN AL HABERİ...

Aslına bakılırsa, F. Alman emperyalizminin ordusunu vurucu güç hâline getirme planlarını son dönemlerin strateji belgelerinde okumak olanaklıydı. Örneğin 2016'da yayımlanan »Beyaz Kitap – Güvenlik Politikaları ve Federal Ordunun Geleceği Üzerine« başlıklı strateji belgesi, bu konuda hayli ipucu vermekte. Beyaz Kitaba üstünkörü bir bakış, girilen yolun nereye doğru yön aldığını açıkça görmeye yetiyor.

Strateji belgesi, F. Almanya'nın »güvenlik ufkunun küresel« olduğunu vurgulayarak, F. Ordunun dünyanın – hatta »siber ve bilişim dünyası ile uzayın – her noktasında göreve (!) gönderilmesinin gerekçesini sunuyor. Başka ülkelerle oluşturulacak koalisyonlarla hareket geçildiğinde, BM kararının gerekli olmayacağı belirtilerek, herhangi bir parlamenter kontrol altında olmayan »Federal Güvenlik Konseyinin« alacağı kararlarla uluslararası hukukun açıkça çiğnenmesi öneriliyor.

»Güvenlik ufkunu« küreselleştirerek, tüm dünyaya yayılma amacını, yani kapitalizmin yasallığını, gerekçelendirmek için yüz yıldır kullanılan bir düşman resmi, daha doğrusu Soğuk Savaş metotları yeniden ısıtılıyor. Örneğin belgenin 31. sayfasında Rusya'nın »Avrupa barış

düzenini sorgulaması« ve »Batı ile sıkı partnerliği« reddetmesi nedeniyle stratejik rekabete kalkıştığı ve bu gelişmeye »AB ve NATO'nun bir bütün olarak yanıt vermesi gerektiği« iddia ediliyor. »Terörizme karşı savaş« demagojisiyle birlikte kullanılan bu düşman resmi, F. Ordunun nükleer silahları da içerecek şekilde silahlandırılmasını ve bunun gereği olarak da AB ve NATO çatısı altında »daha kararlı« (siz bunu daha saldırgan olarak okuyun) adımlar atılması zorunlu görülüyor.

Kullanılan bir diğer enstrüman silah ihracatıdır, ki bu konuda – özellikle askerî-sınai komplekslerin ortaklığı konusunda – F. Alman emperyalizminin en sıkı işbirlikçilerinden birisinin Türkiye olduğu da unutulmamalıdır. Strateji belgesi, ihracatın sadece silah satışıyla kısıtlı kalmaması gerektiğine vurgu yapıyor. Örneğin 52. sayfada »cesaretli yaklaşım« olarak, bilhassa merkezi ihtilaf bölgelerindeki partnerlerine »askerî araç ve gereç ile askerî eğitim ihracatının yapılmasının zorunluluğundan« bahsediliyor. Bunun en yakın örneklerinden birisi Güney Kürdistan'da Barzani güçlerinin silahlandırılması ve F. Alman subaylarınca eğitilmesidir.

Belge aynı şekilde AB kurumlarının »sivil-askerî işbirliği« alanında NATO ve kurulacak AB askerî gücü ile daha sıkı işbirliğine girmelerinin ve AB üyesi ülkelerin silahlanma bütçelerinin artırılmasının, »F. Alman güvenlik politikasının önceliği« olduğunu vurguluyor. Bunun yanı sıra F. Ordunun kalifiyeli personel açığının sürdürülebilir bir biçimde kapatılması için, »okullar ve üniversiteler ile daha sıkı işbirliğine girileceği« belirtiliyor ve askerî »araştırma ve geliştirme programları« konusunda üniversiteler ile yürütülen işbirliğinin derinleştirileceğine değiniliyor.

Ve nitekim, zamanında Alman faşizminin yaptığı gibi, »vatan cephesi« oluşturuluyor. Belge bu çerçevede F. Ordunun yurt içinde görev (!) yapmasını sağlamak için ABD'ndekine benzer bir »Yurt Koruması« nitelemesini kullanarak, »yurt içi direnç yapılanmalarını güçlendirmek ve lojistik ağını korumak için F. Ordu mensuplarının kamusal alanın kurumları ile bağlantılı hâle getirilmeleri planlanıyor. Görüldüğü gibi strateji belgesine üstünkörü bir bakış dahi, »demokrasi«, »demokratik kontrol« ve »parlamento ordusu« görüntüsünün ardında müthiş bir savaş mekanizmasının inşa edildiğini görmeye yetiyor. Peki, bu adımların ardında ne yatıyor? Kimilerinin dediği gibi, F. Almanya kaybettiği iki dünya savaşının tarihsel rövanşını mı almaya çalışıyor? Yoksa Alman faşizminin askerî şiddetle gerçekleştiremediğini ekonomik gücü ve dayatmalarıyla gerçekleştiren bu emperyalist gücün uluslararası düzene yönelik değerlendirmeleri mi farklılaştı?

DEĞİŞEN KOŞULLAR VE YENİ RAKİPLER

Bu soruların yanıtlarını, F. Savunma Bakanlığının yaptığı bazı açıklamaların satır aralarını okuyarak bulmak olanaklı. Örneğin geçen Mart ayında bir bakanlık temsilcisi yaptığı biri sunumda, 2001 yılında karar altına alınan yönelimin 2032'e kadar »revize edilmesi gerektiğini« belirtmişti. Temsilci, son yıllarda »uluslararası siyasî çerçeve koşullarının esash bir şekilde değiştiğini« vurgulayarak, 2011'de F. Ordunun görevinin »ihtilaf ve kriz önleyiciliği« olduğunu, ama günümüzde ve yakın gelecekte »yüksek caydırıcılıkla ülke ve ittifak savunması olacağı« söylüyordu.

Bakanlık temsilcisinin söylediklerinin arka planını görebilmek için, F. Almanya'nın 2001'deki ve bugünkü değerlendirmelerine bakmak gerekiyor. Altı yıl önce F. Ordunun katıldığı yurt dışı müdahalelerine, başka devletlerin ciddi karşı koyuşuyla karşılaşılacağına kesin gözüyle bakılıyor ve bu konuda tedbir alınmasına öncelik tanınmıyordu. Geriye dönüp baktığımızda, sahiden de emperyalist güçlerin dünya çapında istedikleri gibi at koşturduklarını, ama kapitalizmin merkez ülkelere yönelik bazı terör eylemlerinin haricinde, güçlü bir askerî mukavemetle karşılaşmadıklarını görebiliriz.

Güncel değerlendirmeyi ise gene Beyaz Kitap'ta okuyabiliyoruz. F. Alman emperyalizmi uluslararası sistemin hızla »siyasî, iktisadî ve askerî açıdan çok kutuplu bir düzene« dönüştüğü değerlendirmesini yapıyor. Bu değerlendirmenin ardında yatan gerçek, iki stratejik ra-

kibin, Çin Halk Cumhuriyeti (ÇHC) ve Rusya Federasyonu'nun (RF) uluslararası arenada emperyalist güçlerden bağımsız konumlanışlarıdır. Burjuva ekonomistlerinin, marksist ekonomistlerce de paylaşılan tahminlerine göre, 2030 yılında dünya çapındaki gayri safi hasılata yüzde yirmisini elinde tutacak olan ÇHC ile emperyalist güçlerin karşısına askerî şiddetle dahi dize getirilemeyecek bir rakip çıkmakta. RF ise özellikle son beş yıl içerisinde kendisinin çekim merkezini oluşturduğu ve çeperindeki ülkeleri yanına çektiği bir kutup kurgusuyla, emperyalist-kapitalist dünya düzeninin »birinci liginde oynamayı« hedefleyen bir politika takip ediyor.

F. Alman emperyalizmi ÇHC ile RF'nu kendi uzun vadeli hedeflerini olumsuz etkileyen nesnel faktörler olarak değerlendiriyor. »Federal Güvenlik Politikaları Akademisi« (BAKS) eski başkanı Hans-Dieter Heumann'a göre, »belirli devletlerin« - burada ÇHC ile RF kastedilmektedir - »sadece iktisadî olarak değil, askerî olarak da pozisyon değiştirmeleri, jeopolitik güç kaymalarına neden oluyor«. Heumann'ın bu tespiti ile dikkat çekmek istediği, emperyalist güçlerin dünyanın muhtelif bölgelerinde verdikleri etki alanı genişletme ve hegemonya mücadelelerinin, sadece asimetrik savaş ve askerî açıdan zayıf mukavemetle karşılaşabilecekleri değil, doğrudan güçlü devletler arasında askerî ihtilaflara yol açma tehlikesinin artmış olmasıdır. ÇHC ve RF'nun nükleer güçler oldukları düşünülürse, nükleer olmasa bile, konvansiyonel savaş tehlikesi pek küçümsenebilecek bir olgu değil elbette. Aslına bakılırsa Heumann'ın rahatsızlığı, eskiden olduğu gibi istenildiği gibi at oynatılmayacak olmasıdır.

F. Almanya büyük devletler arası savaş tehlikesinin artması nedeniyle eski usul »yurt savunmasının« öncelik kazandığı görüşünde. »Yurt savunması« aynı zamanda, F. Almanya'nın kendi iç pazarı hâline getirdiği AB'ndeki ve NATO'daki müttefikleriyle beraber »ittifak savunması« anlamına da geliyor. Her halükarda ÇHC ve RF son yıllardaki adımlarıyla »ulusal« ve ekonomik çıkarlarını gerektiğinde askerî araçlarla koruma kararlılıklarını yeterince kanıtlanmış durumdadır. O nedenle F. Almanya'nın yönelim değişikliğinin maddi temelleri olduğu söylenebilir. Ancak bu maddi temeller F. Alman emperyalizmi açısından, F. Ordunun hem »yurt savunmasındaki« görevlerini layığıyla yerine getirmek, hem de dünya çapında müdahale savaşlarını etkin bir biçimde yürütebilmek için her türlü yeteneğe kavuşturulmasını zorunlu kılıyor. Bu nedenle birbirine paralel olarak ve aynı süreç içerisinde uygulamaya sokulacak »tedbirler« planlanıyor. Beyaz Kitap işte bu »tedbirleri« ve gerekçelerini içeriyor, F. Ordunun personel yetersizliği ve iç pazar AB'nin tek başına »savunulamayacağı« gerekçesiyle, AB'ne ve Avrupa'daki müttefiklere F. Ordu öncülüğünde tüm askerî yeteneklerini seferber etmeleri, silahlanma giderlerini artırmaları dayatılıyor.

F. ORDUNUN »CAYDIRICILIK GÜCÜ«

F. Ordudaki Neonaziler tartışması bir yönüyle, ordu yönetiminin sadece faşist »Wehrmacht«ın ritüelleri sürdürmekle kalmadığını, aynı zamanda Alman faşizminin savaş yöntemlerini ve askerî donatımını da örnek aldığını ortaya çıkardı. Hitler Almanya'sının İkinci Dünya Paylaşım Savaşı öncesindeki silahlanma politikalarıyla, yeniden dünya gücü olmaya soyunan F. Alman emperyalizminin silahlanma ve askerî politikaları arasında şaşırtıcı benzerlikler bulmak mümkün. F. Savunma Bakanlığının planlamaları bunu açıkça gösteriyor.

Beyaz Kitap'a ve bakanlık açıklamalarına bakıldığında, öncelikle kara kuvvetlerinin genişletilmesinin planlandığını görebiliyoruz. F. Ordunun yeniden yapılandırılması çerçevesinde şu anda elde olan yedi tugay yerine en kısa zamanda üç tümene dağılmış on tugay hazırlığı yapılıyor. Bu tugaylar hem »yurt ve ittifak savunmasında«, hem de farkı kıtalarda gerçekleştirilecek askerî müdahalelerde kısa zamanda etkin savaş yetisine kavuşturulacaklar. Bakanlığın 2016 yılında haberini verdiği asker sayısının artırılması kararına rağmen personel sayısında söz konusu olan yetersizlik nedeniyle şimdiden yedekler mobilize edilmeye başlandı. Bununla birlikte diğer Avrupa ülkelerinin ordu birimlerinin F. Ordu komutasında bir araya getirilme süreci hızlandırılıyor. Daha şimdiden üç Hollanda birliği F. Ordu birliklerine entegre edilmiş durumda. Kısa bir süre önce de Çek Cumhuriyeti ve Romanya askerlerinden bir kısmının F.

Ordu komutası altına alınması kararı alınmıştı. NATO'nun Rusya sınırına yakın bölgelerinde gerçekleştirilen NATO manevraları zaten F. Ordu tarafından yönetilmekte.

Tugay sayısının artırılması, kısa zamanda on binlerce askerin farklı bölgelere nakledilmesi sorununu da beraberinde getirdiğinden, zırhlı araçların sayısı artırılmak zorunda. Bakanlığın planlarına göre önümüzdeki bir kaç yıl içerisinde, şu anda hazır olan 320 »Boxer« tipi zırhlı nakliyat araçlarının sayısı beş katına çıkartılacak. Bir »Boxer« in fiyatının 5 Milyon Euro olduğu düşünülürse, F. Alman silah tekellerinin kârlarını hayli artıracak olan bir adım olacak bu. Bununla birlikte »Federal Ordunun Gelecekteki Yetenek Profili İçin Geçici Yönerge« çerçevesinde hava ve deniz kuvvetleri için geniş silah alımı yapılacak. Bu yönerge, F. Alman hava kuvvetlerinin günde 350 »İstihbarat ve Saldırı Uçuşu« yapabilecek çok uluslu bir birliği yönetebilecek yetiye kavuşturulmasını öngörüyor. Deniz kuvvetlerinin ise her an ve aynı anda 15 savaş gemisini farklı bölgelerde operasyona gönderebilecek güce erişmesi planlanıyor. Bunun için önümüzdeki üç yıl içerisinde dört fırkateyn ve altı ikmal gemisi satın alınacak. Yönerge, F. Alman deniz kuvvetlerinin yeniden bağımsız bir şekilde »havadan deniz savaşları« yürütebilmesini öngörüyor. Bu nedenle »yeterli sayıda« avcı bombardıman uçakları alınacak.

Aynı şekilde F. Ordunun siber uzay ve bilişim alanında yürütülecek »muharebe ve savaşlarda« vurucu güce kavuşturulması öngörülüyor. Bunun için kısa bir süre önce »Siber ve Bilişim Alanı Komutası« kuruldu. F. Savunma Bakanlığı ayrıca geçen Mart ayında yaptığı bir açıklamayla, F. Ordu için bir »Uzay İçin Stratejik Kılavuz« yayınladığını bildirdi. »Kılavuz«, F. Ordunun modern savaş yönetimi çerçevesinde uzayı »askerî operasyon alanı« olarak ilân etmesine yardımcı olacak. Tüm bu planları değerlendiren burjuva medyasının ordu uzmanları yorumlarında, F. Savunma Bakanı von der Leyen'in önümüzdeki yıllarda askerî harcamalar için ayırdığı 130 Milyar Euro'nun yetersiz kalacağını yazıyorlar.

Öyle ya da böyle, sonuç itibarıyla F. Alman emperyalizmi emperyalist-kapitalist dünya düzeni içerisinde üstlenmek istediği öncü role her pahasına kavuşmak istediğini gösteriyor. Bu hedefi için, stratejik rakip olarak gördüğü devletlerle sınırlı konvansiyonel savaşları göze alıyor, nükleer »caydırıcılık« gücüne erişmek istiyor ve Avrupalı müttefiklerini daha da boyunduruğu altına almaya çalışıyor. F. Almanya tekeli burjuvazisinin tarihsel rövanşa hazırlanıp hazırlanmadığı spekülâtif bir tartışma, ama çok açık olan, emperyalist devletler arasında en deneyimli egemen sınıf olan F. Almanya tekeli burjuvazisinin uzun vadeli hedefleri için dünyayı yeniden cehenneme çevirmekten çekinmeyecek olmasıdır. Burjuva demokrasilerinin içi boşaltılarak »demokratörlüklere« dönüştüğü, silahlanma için muazzam meblağların harcadığı, vekalet savaşlarıyla muhtelif bölgelerin kan denizine döndüğü, çoklu kriz ortamlarında refah coğrafyası toplumlarının ırkçılığın vebalı nefesini soluduğu ve ilân edilmemiş bir Üçüncü Dünya Savaşının gerçek bir cehenneme sıçrayabileceği bir dönemde asıl görev F. Alman işçi sınıfına ve öncü partisine düşüyor. Bu ise, içinde bulunduğumuz maddi koşullar altında yerine getirilmesi son derece zor, ama imkânsız olmayan bir görev.

EGEMEN DÜZENİN HASTALIK SEMPTOMLARI

13 MAYIS 2017

Avrupa'nın egemen sınıfları Fransa başkanlık seçimlerinin ardından rahatlamışa benziyorlar. Özellikle F. Alman emperyalizmi Emmanuel Macron'un başkan seçilmesinin uzun vadeli hedeflerine yarayacağını düşünüyor denilebilir. Ancak asıl kazançlarının, neoliberal bir yeni yetme ile faşist Marine Le Pen arasındaki tercihin öne çıkmasıyla, egemen düzene Avrupa çapında toplumsal rıza kazandırmak olduğunu söyleyebiliriz. İşte »ölümü gösterip, sıtmaya razı etmek« diye buna denir.

Aslına bakılırsa bu gelişmeler egemen düzenin hastalık semptomlarıdır. AB veya Euro krizi olarak görünen, tüm baskınlığına ve dünyayı çerçeveleyen hegemonyasına rağmen, neoliberalizmin derin krizinden başka bir şey değil. Bu krize yol açan virüs ise, en saf haliyle kapitalizmdir.

Macron veya Le Pen olsun, egemen sınıfların farklı siyasî temsilcilerinin karşı karşıya gelmeleri, hastalığa yol açan asıl nedeni ortadan kaldırmak değil, birbirinin zıttı gibi görünen konseptlerle hastalığın semptomlarını hafifletmek ve krizleri burjuvazinin sınıf tahakkümünün devamlılığını sağlamak için kullanmaktır.

»Fransa'yı faşizmden, AB'ni de parçalanmaktan kurtaran kahraman« Macron'un programatiğine baktığımızda, açık bir şekilde neoliberalizmi otoriter tedbirlerle ayakta tutmayı hedefleyen bir siyasî hat görebiliriz. Gözlemciler yaklaşık bir ay sonra yapılacak olan Fransa parlamento seçimlerinden »istikrarlı« bir çoğunluğun çıkmasını pek öngörmüyorlar. Faşist Le Pen'in, ama aynı şekilde reformist Fransa solunun aldıkları oy oranları düşünülürse, bu öngörünün doğru çıkaracağı varsayılabilir.

Peki, bu durumda kahramanımız ne yapacak? Parlamentonun çıkaracağı yasalar yerine, KHK'lar ile »hızlı ve etkin adımlar« atacak. Ne olabilir bunlar? Macron'dan dinleyelim: »KHK'lar ile çalışma yasasını esnekleştirip, toplu iş sözleşmelerini sınırlandırarak istihdam piyasası reformlarının gerçekleştirilmesi; sosyal güvenlik yasalarını değiştirerek, sosyal giderlerin bütçe konsolidasyonu için kısıtlanması; Avrupa Savunma Birliği'nin kurulmasını desteklemek için savunma giderlerinin artırılması; AB sınırlarının mülteci akınlarına karşı daha etkin savunulması; güvenlik güçlerinin personel sayısını artırarak, kararlı adımlarla iç güvenliği güçlendirilmesi ve terörizme karşı etkin mücadele«.

Tüm bu »tedbirler« burjuva demokrasilerini, daha önceleri yazdığımız gibi, »demokratörlüklere« dönüştürecek olan otoritarizmin habercileridir. Aynı zamanda, diğer AB ülkelerindeki benzer »tedbirleri« Fransa'daki gelişmeler ile bağlantılı olarak ele aldığımızda, otoritarizmin sadece çeper ülkelerde değil, tüm Avrupa kıtasına yayılmakta olduğunu göstermektedir.

Tam da burada, otoritarizmin, sadece aşırı veya faşist formasyonlar tarafından yaratılan bir tehlike olduğunu savunan ve Fransız seçmenini sıtmaya razı olmaya davet eden sol liberallerin yanılışı görünür kılınmaktadır. Burjuva partilerini faşizmin alternatifi gören sol liberal küçük burjuvalar, bu tavırlarıyla o çok korktukları otoritarizmin yolunu döşeyen kul lanışlı aptallar olmaktan ileri gidemiyorlar. Halbuki tarih göstermektedir: faşizmden kurtulmak isteyenler, kapitalizme savaş açmalıydılar. Kapitalizm, hem ölüm, hem de sıtma demektir. Hastalığı kökünden kurutacak olan tek etkin ilaç ise sosyalizmdir.

SOSYALDEMOKRASİNİN SEFALETİ

20 MAYIS 2017

Geçen hafta yapılan ve »küçük genel seçim« olarak nitelendirilen Kuzeyren-Vesfalya eyalet seçimleri, Martin Schulz'u aday göstererek umutlara kapılan F. Alman sosyaldemokrasisine Saarland ve Schleswig-Holstein eyalet seçimlerinin ardından üçüncü darbeyi vurdu. SPD, nüfus açısından en büyük eyalet ve önemli sanayi merkezi olan Kuzeyren-Vesfalya'da tarihinin en büyük hezimetine uğradı. Bu eyalet geleneksel olarak SPD'nin oy deposuydu, ancak seçimlerde sosyaldemokrasinin sefaletini bariz olarak ortaya çıkardı.

Seçim sonuçları aynı zamanda SPD ve Yeşiller partisi ile »orta-sol-ittifakını« oluşturup, federal hükümet ortağı olmayı arzulayan »hükümet sosyalistlerinin« stratejilerinin herhangi bir maddi temeli olmadığını da göstermiş oldu. Rosa Luxemburg yaklaşık yüz yıl öncesinde burjuvazinin yanında saf tutan SPD'yi »hükümet sosyalistleri« nitelemesiyle alaya alıyordu. Görüldüğü gibi, parlamentarizmin bataklığında cebelleşen reformist sol da Rosa'nın tespitlerinden payını almaktan kurtulamayacak, çünkü »hükümet sosyalistleri« ister başbakanlığını ellerinde tuttıkları Thüringen eyaletinde olsun, isterse de küçük ortak oldukları Brandenburg veya Berlin eyaletleri olsun, ortak oldukları her hükümette »kötünün iyisi« yaklaşımıyla sosyaldemokrasinin politik sularında sosyaldemokratlaşmaktadırlar.

Yirmi yılı aşkın bir süredir federal hükümet ortağı olan günümüz SPD'sinin tarihsel Alman sosyaldemokrasisi ile ismi haricinde hiç bir benzerliği kalmadı elbette. Hükümet ortağı olduğu bu dönemde uyguladığı veya uygulanmasına destek çıktığı politikalar öylesine sonuçlar verdi ki, IMF dahi »F. Almanya ücretlerin genel olarak yükselmesine ön ayak olursa, ekonomiye ciddi katkıları olur« açıklamasını yapmak zorunda kaldı.

Gerçi Türkiyeli ve Kürdistanlı okura sosyaldemokrasinin »meziyetlerinden« bahsetmeye pek gerek yok. Türkiye tarihinde ilk kez sosyaldemokrat içerikler taşıyan bir parti olan SHP'nin 1991-1995 yılları arasında DYP ile girdiği koalisyonda neler yaptıklarını anımsatmak yeterli olacaktır. Ancak gene de sosyaldemokrasiye umut bağlayan, ama »sol« ve sosyaldemokrasiden hayal kırıklığına uğrayan kimi kesimleri görünce, şaşkınlık elde değil.

Sosyaldemokrasiyi veya sol-liberalleri »sol« diye nitelendireceksek, burjuva cephesinin »solu« olarak tanımlamak zorundayız. Sonuçta bu cephenin solu da, ortası da, sağı da sermayenin çıkarlarını savunan düzen güçlerinden başka bir şey değil. Baksanıza, Schulz seçimlerin hemen ardından »kriminel yabancılar hemen sınır dışı edilmelidirler« açıklamasını yaparak, oy kaygısıyla yabancı düşmanı ve ırkçı yaklaşımları körüklemeye başladı bile. »Sosyal adalet« söylemleri, bazı popülist talepler hiç yanılığa düşürmemeli. Avrupa'daki neoliberal dönüşümün ve militarizmin mimarlarına bakarsanız, sosyaldemokrasinin ne olduğunu görebilirsiniz.

Sosyaldemokrasinin sefaletinin gösterdiği başka bir şey daha var ama: O da, ezilen ve sömürülen sınıfların sadece devrimcilere, sosyalistlere ve komünistlere güvenebilecekleri gerçeğidir. İnanmıyorsanız, Kürtlere sorun. Onlar size her gün yürüyüşlerde, direnişlerde yanlarında kimlerin durduğunu göstereceklerdir.

KÖTÜLÜĞÜN HÜKÜMDARLIĞI

27 MAYIS 2017

İşlerini geriye kazanmak için açlık grevine giden Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın tutuklanıp, 20 yıl ceza istemiyle yargılanmaları; annelerin yerlerde sürüklenerek, tekmelenmeleri; öldürülen oğlunun cenazesi almak için açlık grevi yapan 70 yaşındaki Kemal Gün'e »kamu yerini işgal« gerekçesiyle para cezası verilmesi; İçişleri Bakanının »bunlar terörist« yaftalaması, yalanlarının yandaş medyada karikatürleştirilmesiyle insanlık onurunun ayaklar altına alınması; mafya babalarının, katillerin ödüllendirilmesi ve daha nice... Sıralarken bile biraz vicdanı olan insanı karabasanlara sokan bu olaylar zinciri, Türkiye'deki kötülüğün hükümdarlığını bize anlatıyor.

Kötülüğün hükümdarlığının gerçekten kötü olan tarafı, sadece insanlıktan uzaklaşmış olanların egemenliği değildir. Aynı zamanda »devlet katında« iş bulanların, polislerin, savcılarının, hakimlerin, hatta sıradan memurların ve toplumun, rejimin kedi masasındaki kırıntılarına razı olan kesimlerinin dahi, »kendileri gibi olmayanları« insan olarak görmemelerini sağlaması, muktedire biat eden, insani muhakeme yeteneklerini ve vicdanını körelten bir kitlenin yaratılmakta olmasıdır.

Aslında günümüz Türkiye'sinde Hannah Arendt'in »Eichmann Kudüs'te. Kötülüğün Sıradanlığı« eserini naklen yaşıyor gibiyiz. Sanki öz benliğini yitirmiş, bilinçsiz ve her istenilen şeyi sorgusuzca yerine getiren »Mankurtların« türediği bir »Eichmanlar ülkesinde« yaşamıyormuş hissiden kurtulamıyor insan, bunca sıradan kötülüğü görünce. Hiç şüphe yok, toplumu zehirli bir zar gibi saran ve nefes alınabilecek bütün delikleri kapatan bir asalak yapı içerisinde faşizmin toplumsal tabanı yaratılıyor şu an.

Peki ne yapacağız, kabuğumuza çekilip, sinecek miyiz? Asla! Sinmek, ölümden korkup, intihar etmeye benzer. Direneceğiz elbet. Bir araya gelerek, »hapisse hapis, ölümse ölüm« diyerek direneceğiz. Başka yolu yok. Ama ne için? İşte asıl soru budur.

Şimdi öncelikli olan parlamenter sistemin, kuvvetler ayrılığı ve demokratik hukuk devleti anlayışı temelinde yeniden tesis edilmesidir elbette, ki nefesimizi kesen zarı yırtabilelim. Peki, parlamenter sistemin yeniden tesis edilmesi yeterli olacak mıdır yaraları sarmaya, barışçıl ve sosyal bir yola girmeye, en önemlisi de »Mankurtları« rehabilite etmeye? Kesinlikle hayır, çünkü »Mankurtları« da yaratan, kötünün hükümdarlığının kurulmasına da olanak sağlayan koşullar alaşağı edilmediği müddetçe, gerçek anlamda bir kurtuluş, gerçek bir demokrasi ve barış olanaklı olmayacaktır.

Türkiye'deki egemen sınıf kendi kurduğu ve kendine ait olan parlamentoyu terk etmiştir. Oluşturulan AKP-Saray-Rejimi açık faşist diktatörlüğe doğru yol almaktadır. Bu gidişatı durdurmak, tersine çevirmek, ancak Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ve Kürt Özgürlük Hareketinin ortak mücadelesi ile olanaklı olacaktır. »Eichmanlar ülkesini« tarihin çöplüğüne gönderip, savaşızsız ve sömürsüz, emekten ve işçiden yana, halkların eşit olarak kaderlerini tayin edebilecekleri bir düzeni kurmak, bu ortak mücadelenin tarihsel görevidir. Ve bu olanaklıdır da. Çünkü kötünün hükümdarlığı kum üzerine kuruludur, kırılmalıdır. Muktedirin tunç heykelini gümbürtüyle düşürecek olan tek alternatif, sosyalizmdir!

BİN AYDIN VE BİR KIRMIZI FULAR...

3 HAZİRAN 2017

Söze Hasret Gültekin ile başlamak farz oldu: »Bir insan ömrünü neye vermeli / Para mı, onur mu taş dikenli yol / Ağacın köküne inmek mi yoksa / Çırpınıp duruyor, yaprak dediğin«. Kırmızı fularıyla Ayşe Deniz Karacagil ve niceleri ozanın sorusunu »ne kadar değil, nasıl yaşanmalı« diyerek yanıtladılar. Nuriye Gülmen ve Semih Özakça gibi açlığa yatanlar, Veli Saçılık gibi, kolunu da verse direnmeye devam edenler, farklı biçimde olsa da, soruya aynı yanıtı veriyorlar: Ağacın köküne inip, onurlarıyla taş dikenli yolda yaprak gibi çırpınarak... Bir başlarına olsa da...

O uğursuz ölüm haberleri geldiğinde, ki yine iki maden işçisi yaşamlarıyla ödemişlerdi kâr hırsıyla yanıp tutuşanların hesabını, başka bir haber düştü gazete sayfalarına: Bin aydın Türkiye’de artan baskılara karşı »yan yanayız, bir aradayız« çağrısıyla, herkesi aynı çatı altında toplanmaya davet ediyorlardı, bir salondan.

»Bu toprakların ortak sahibi olan bizler...« diyen aydınlarımıza sonsuz saygımız var elbet, yapılan anlamlı işi küçük düşürmek istemiyoruz sonucunda. Amma velakin, günümüz koşullarında biraz eğreti duran çağrıyı yapanlara »bir dakika« demeden edemeyeceğiz.

»Tek adam rejimi ve partili devlete, adaletsizlik ve hukuksuzluğa, Meclis’in (onlar büyük yazmış) etkisizleştirilmesine, her çeşit muhalefetin baskı ve tehditle sindirilmesine« aklı başında olan herkes gibi biz de karşıyız, parlamenter sistemin ve kuvvetler ayrılığının yeniden tesis edilmesini biz de en ivedi görev olarak görüyoruz.

Ancak, işte »bir dakika« deyişimiz bu nedenledir, istediklerimizi direnmeden, sokağa çıkmadan, gerektiğinde »hapis hapis, ölümse ölüm« demeden, salt salonlardan »80 milyona seslenerek« elde etmek olanaklı mıdır? »80 milyonun«, hepsi değil kuşkusuz, ama önemli bir bölümü çağrının peşine düşecekse eğer, neyin ne olduğunu cesaretle söylemek gerekmez mi, a dostlar? Ağacın köküne inip, aydın olmanın gereğini layığıyla yerine getirmek için radikal bir itirazı seslendirmek gerekmez mi?

Hani elinize silah alın, dağa çıkın falan da demiyoruz, yanlış anlaşılmasın. Ama hukuk işliyormuş, parlamento çalışıyormuş, basın ve fikir özgürlüğü varmış, toplum ta ortasından bölünmemiş, direniyormuşsunuz gibi yapmayın bari. Böyle »miş gibi« yaparak, AKP-Saray-Rejimini meşrulaştırırsınız ancak. Biliyoruz, aranızda direnenler var. Biliyoruz çoğunluğunuz iyi niyetlisiniz, iyi şeyler yapmak istiyorsunuz, ama yeniden cehenneme giden yolların iyi niyet taşlarıyla döşendiğini unutuyorsunuz.

Korkmayın, en fazla hapse atarlar, ki orada da direnebilirsiniz. Ama söylenmesi gerekenleri söylemediğiniz müddetçe, tüm ülkenin hapishaneye çevrileceğini, açık faşist diktatörlüğe doğru yol alan rejimin hiç kimseye tek bir laf bile söyletmeyeceğini görmelisiniz. Siyasî karşıtlarınız da olsa, düşündüklerine hiç katılmasanız da, tüm mağdurlar için adalet sağlanana kadar, tek başınıza kalsanız da, direnmeli, sokağa çıkmalı, yeri geldiğinde kaldırım taşını elinize almalısınız. Hoş, siz yapmasınız da, yapacak olan Ayşeler, Nuriyeler, Suphiler, Ulaşlar, Arınlar, Kaderler, kırmızı fularları tarihe kazıyanlar var. Seviyoruz sizleri, onun için diyoruz ki, sorun kendinize: »Bir insan ömrünü neye vermeli...«

GÜÇ DENGELERİNDE DEĞİŞİM Mİ?

NATO-AB-TÜRKİYE İLİŞKİLERİNDEKİ EĞRETİ GÖRÜNGÜLERİNİN ARKA PLANINA BİR BAKIŞ

5 HAZİRAN 2017

Mayıs 2017'de yapılan son NATO ve G7-Zirveleri, ABD başkanı Trump'a karşı »eski kıtada« büyük bir karşı koyuş görüngüsünü ortaya çıkardı. Burjuva medyası Trump'ı çeşitli sıfatlarla eleştirirken, adını Putin, Erdoğan veya Urban gibi, »despotik yönetici« olarak tanımlanan isimlerle aynı anda sayıyor. Özellikle Trump'un ABD'ne geri döner dönmez, uluslararası iklim antlaşmasından ayrılacağını açıklamasıyla, sadece burjuva medyası değil, Avrupa'daki reformist sol da aynı çentiğe vurmaya başladı. F. Alman şansölyesi Merkel'in zirve görüşmelerinden sonra yaptığı bir açıklamada AB'nin »bağımsız güç politikası« uygulaması gerektiğini vurgulaması, tüm Avrupa'da destek buldu. Merkel, »Avrupalılar olarak kendi kaderimizi kendi elimize almalıyız« ve »dünyada güç ilişkileri değişiyor« derken, F. Alman dışişleri bakanı Gabriel de, ABD'nin dünyanın »öncü gücü« rolünden uzaklaştığını belirtti. Aynı şekilde AB kurumlarından da benzer söylemler geliyor. Örneğin AP sosyaldemokrat grubunun başkanı, »artık AB'ndeki silahlı kuvvetlerin daha hızlı bir biçimde kaynaşmalarını sağlamak zorundayız, çünkü ABD, her ne kadar belirleyici bir partner olsa da, her konuda en önemli partner değildir artık« diyor.

Trump'un »porselen dükkanına giren bir fil« misali olan yönetim tarzı kuşkusuz »eski kıtanın« yönetici kliklerinin sadece tuhafına gitmiyor. Aynı zamanda bir gün söylediğini başka bir gün değiştiren, diplomatik kuralları hiçe sayan ve güvensizlik yaratan ağzı bozuk bir ABD başkanı ile çalışmak zorunda kalışları, Avrupalı siyasi elitleri son derece rahatsız ediyor. Ancak bu »rahatsız edici« Kuzey Atlantik ittifakını ve emperyalist işbirliğini herhangi bir şekilde değiştirmeyecek. Nitekim 30 Mayıs 2017 tarihli FAZ gazetesi, F. Alman içişleri bakanı de Maiziére F. Almanya'nın BfV, BND ve MAD gibi temel istihbarat örgütlerinin bir araya geldiği bir »değerlendirme toplantısında« Avrupa'daki servisler ile ABD gizli servis örgütlerinin, bir çok ayrı alanda olduğu gibi »mükemmel bir işbirliği« içerisinde olduğunu ve »işbirliğinin bozulduğuna dair herhangi bir emarenin görünmediğini« söylediğini bildiriyordu.

Diğer tarafta, burjuva medyasının Trump ile aynı anda hedef tahtasına koyduğu isimlerden birisi olan Erdoğan ve yönetimine karşı da eleştiri dozlarının artırıldığına tanık oluyoruz. AKP-Saray-Rejimi ile olan ilişkilerde kafa karıştırıcı bir tuhafılık da yok değil. Bir tarafta Türkiye'nin AB ekonomisi ve güvenliği için »vazgeçilmez bir partner olduğu« söyleniyor, ama aynı zamanda da, Türkiye ile sürdürülen »AB üyelik görüşmelerin durdurulması«, hatta »Türkiye'nin NATO üyeliğinden çıkartılması« tartışılıyor.

Tüm bu gelişmeler sahiden de emperyalist-kapitalist dünya düzeninin en önemli aktörleri arasında ciddi çelişkilerin söz konusu olduğuna, çıkar çatışmalarının keskinleştiğine ve işbirlikçi ülkeler üzerinde farklı baskı mekanizmalarının kullanılmak istendiğine işaret ediyor. Görüngüler, eğreti durmakla beraber emperyalist-kapitalist dünya düzeninin güç dengelerinde belirli bir değişimin gerçekleşmekte olduğunu gösteriyor. Ancak salt bu görüntülere bakarak Merkel'in ve burjuva medyasının söylediklerine inanmak, gelişmeleri değerlendirmek için yeterli olmayacaktır. Güç dengelerinde sahiden bir değişim söz konusu mu, eğer öyleyse kimin yararına, kimin zararına? ABD ve AB karşı karşıya mı geliyor? AKP-Saray-Rejimi kimilerinin sürekli tekrarladığı gibi emperyalist güçler tarafından istenmiyor mu? Ve buradan Türkiye, Kürdistan ve bölge için olumlu sonuçlar çıkabilecek mi? Gelişmelerin arka planına bakış, bu soruları yanıtlamamıza yardımcı olacaktır.

AVRUPA'NIN TARİHSEL ARZUSU

ABD ile »eşit göz hizasında« hareket edebilmek, Avrupa'nın, Lenin'in 1916'da açıkladığı biçimiyle »eski« ve »yeni« kapitalist ülkelerinin uzun zamandır arzuladıkları bir durumdur. Örneğin burjuva uzmanları arasında »Alman ulusal ekonomisinin babası« olarak nitelendirilen Friedrich List, daha 1840'lı yıllarda »Avrupa'daki kıta ittifakı ile genç ABD arasında sert bir rekabetin başlayacağını« öngörmüş ve »bu rekabetle başa çıkmanın yolları aranmalıdır« uyarısını yapmıştı. 1903 yılında kurulan »Orta Avrupa Ekonomi Derneği« ise, »Bordeaux'dan Sofya'ya kadar kurulu bir iktisat bloğu Avrupa'ya dünyadaki önemini vurgulayacak gerekli ekonomik gücü verebilir« diyordu. Alman faşizminin ekonomistleri de 1940'da »Kuzey ve Güney Amerika'nın devasa iktisat blokları, Yen-Bloğu ve Sterlin-Bloğunun kalıntılarına karşı başarılı bir karşı koyuş, ancak kıta Avrupa'sında kurulacak bir büyük alan iktisatı ile olanaklı olacaktır« tespitini yapıyorlardı.

Aslında »eşit göz hizası« isteği, Alman burjuvazisinin özgün isteğiydi her zaman. Özellikle İkinci Dünya Paylaşım Savaşı sonrasında, »Almanya'nın gücüne ancak ortak Avrupa evinin çatısında ulaşması olanaklıdır« görüşü hakim görüş haline geldi. Avrupa'daki emperyalist güçlerin farklı gelişimleri, geleneksel çıkar örtüşme ve çelişkileri savaş sonrasındaki Avrupa'yı da etkilemişti. Sonuçta her ülkedeki kapitalizmin farklı gelişme süreçleri, coğrafi koşulların, kültürel ve siyasi geleneklerin ve o ülkenin uluslararası iş bölümünde aldığı konum ile o ülkedeki sınıf ilişkileri ve sınıf mücadelesinin koşulları tarafından belirlenmektedir. Örneğin Britanya'daki mali sektör özgün gelişme süreciyle, F. Almanya ve Fransa'da olduğundan geleneksel olarak daha fazla önem taşımaktadır. Bunun temel nedeni, Britanya'nın sömürge geçmişidir. Zaten Marx »Das Kapital«de sömürge sistemini, »kamusal borçlar sisteminin, boş gezinen rantçılar sınıfını, anonim şirketleri ve borsa oyunlarını yaratan serası« olarak nitelendirmektedir, ki Britanya 19. Yüzyıl'ın sonundan bu yana »rant devleti« olarak tanınmaktadır.

Başka bir örneği, F. Almanya ve Fransa'daki tekelci devlet kapitalizmlerinin yüzeysel bir karşılaştırmasını ele alalım: Fransa aktif bir sanayi politikası uygulamakta ve devlet aparatıyla iktisat yönetimine doğrudan müdahale etmektedir. Enerji, silah, lojistik, otomotiv ve ulaşım gibi önemli sektörlerdeki büyük tekellere devletin ortak olması geleneksel bir olgudur. Örgütlü işçi sınıfı mücadeleciler bir geleneği yaşatmaktadır. Zaten bu nedenle neoliberal dönüşüm Fransa'da tökezletilebilmiştir. Ancak bunun sonucunda da, Fransa'nın »rekabet yetisi« zayıflamıştır. F. Almanya ise ihracat şampiyonudur. 1950'lerden bu yana sürekli olarak ticaret fazlalığı elde etmekte ve Avrupa ülkelerine borç veren tefeci durumuna yükselmiş durumdadır. İhracat önceliğine ücretler, çalışma koşulları ve sosyal giderler üzerindeki baskıyı mütemadiyen artıran bir »istikrar politikası« refakat etmektedir. İşçi sınıfının örgütlenme düzeyi ve üye sayısı yüksek güçlü sendikalarla temsil edilmesine rağmen, hem emek örgütlerinin »sosyal partner« hâline getirilmeleri, hem de düşük ücret sektörü, aynı iş yerinde birden fazla toplu iş sözleşmesi ve işsizlere yönelik devlet yaptırımları ile işçi sınıfının kendi içinde bir kaç parçaya bölünmesi nedeniyle sınıf mücadelesi zayıflamış, sendikalar çalışanların sınıf çıkarlarını ülkenin veya şirketlerin çıkarlarının boyunduruğuna sokmalarına rıza göstermelerini sağlamışlardır. Bu durum ise, F. Alman sermayesinin dünya çapındaki »rekabet yetisini« olağanüstü artırmaktadır. Sonuç itibarıyla AB'nin F. Alman sermayesinin iç pazarına dönüşmesinin temel nedeni, Britanya, Fransa ve F. Almanya'daki gelişme süreçlerinin farklılığıdır. O açıdan, tüm Avrupa kıtasını kapsayan bütünleşmiş bir iktisat bölgesinin yaratılmasının, en başta F. Alman emperyalizminin yaşamsal çıkarlarından olduğu ve ABD ile »eşit göz hizasını« en fazla F. Almanya'nın istediği, hatta bu hedefine en çok yakınlaştığı dönemde olduğumuz söylenebilir.

Lenin bu konuda »ülkeler arasındaki ilişkinin temeli, genel iktisadi, mali, askeri ve diğer alandaki güçleridir. Güç ilişkileri değişebilir, çünkü kapitalizm koşullarında tek tek şirketlerin, tröstlerin, sanayi dallarının ve ülkelerin eşit gelişimi olanaksızdır« tespitini yapmıştı. O açıdan bugün ortaya çıkan görüngülerin güç ilişkilerindeki değişimlere işaret ettiklerini söy-

leyebiliriz. Ve bu bağlamda da günümüz AB'ndeki çelişki ve ayrışmaların, ABD'nin ekonomik açıdan gerilemesi ve çok kutuplu bir emperyalist-kapitalist dünya düzenine geçiş süreci tarafından karakterize edilen uluslararası güç ilişkileri çerçevesinde gerçekleştikleri sonucuna varabiliriz. Ama her ne kadar yeni dönemin öne çıkan emperyalist gücü F. Almanya olsa da, ABD'nin öncü rolünün henüz kırılmadığı da unutulmamalıdır.

TRUMP KARŞITLIĞININ GİZLEDİKLERİ

ABD ve AB arasındaki ilişkileri burjuva medyası üzerinden okuduğumuzda, müthiş bir Trump karşıtı söylemin kullanılmakta olduğunu görmekteyiz. AB'nin önde gelen siyasetçileri, burjuva medyası, hatta kısa bir süre önce F. Alman Protestanlar Gününe katılan eski ABD başkanı Obama dahi, Merkel'in »Batı dünyasının değerlerinin ve ilkelerinin en önemli koruyucusu« olduğunu vurguluyorlar. Merkel de, Trump ABD'ne döndükten sonra, »ABD-AB ilişkilerinin ancak Batı'nın değer ve ilkeleri temelinde yürütebileceğini« söylemekteydi.

Batı'nın »değer ve ilkelerinin« ne olduğunu F. Alman Dış Ticaret Birliği başkanı Anton Börner'den öğrenebiliyoruz: »Çin veya Rusya gibi ülkeler bizim adil rekabet ve serbest ticaret anlayışımızı üstlenmek zorundadırlar, bizim ideolojik yönelimli devletlerin ve bunların toplum biçimlerinin kurallarını üstlenmemiz söz konusu değildir«. »Adil rekabet ve serbest ticaret anlayışının« özünde ne anlama geldiğini, bağımsız devletlerin hükümlerlik hakları ile ulusal parlamentoların yetkilerinin nasıl oyulacağını, neoliberal dönüşümün nasıl yaygınlaştırılacağını uygulamaya sokulmak istenilen TTIP, CETA ve TISA gibi uluslararası serbest ticaret antlaşmalarından biliyoruz. O açıdan »değer ve ilkelerden« kastedilenin, tüm dünyayı emperyalist boyunduruk altına sokmaktan başka bir şey olamadığını söyleyebiliriz. Demokrasi, insan hakları veya temel hak ve hürriyetler gibi »değerlerin«, kuvvet ayrılığı gibi »ilkelerin« bu çerçevede üzerlerine yazılı oldukları kâğıdın ederi kadar dahi değeri olmayacaktır.

Ama diğer taraftan da Avrupa toplumları arasında neoliberalizmin ve militarizmin tılsımlarını yitirmekte olduğu ve şimdilik sağ popülist formasyonlar üzerinden bir itirazın kendini ifade ettiği gerçekleri karşısında, yeni bir uyuşturucu söylem ihtiyacı doğmuştur. Trump'un patavatsız kişiliği ise bu ihtiyacı karşılayacak fırsatı yaratmaktadır. Böylelikle Trump karşıtı söylem, olağan koşullarda parlamentolardan zor geçirilebilecek olan saldırgan, yayılcı ve militarist kararlara toplumsal rıza kazandırmanın bir aracı hâline getirilmektedir.

Dünya ticaretinin aksaksız yürütülebilmesinin »Trump yönetiminin korumacı politikalarına bırakılamayacak derecede önemli olduğu« gerekçesiyle, »F. Almanya öncülüğündeki AB'nin, ABD'nin bıraktığı boşluğu doldurması gerektiği« savunulmaktadır. Bir diğer iddia da, »ABD'nin önden gittiği, Avrupa'nın da onun takipçisi olduğu« dönemin bittiği iddiasıdır. Başladığı söylenen yeni dönemin meydan okumalarıyla başa çıkabilmenin temel koşulunun »Avrupalı devletlerin her alanda daha güçlü işbirliğine girmeleri gerektiği« tezi de bu iddiaya dayandırılmaktadır.

YENİ STRATEJİK PARTNERLİKLER

»Daha güçlü işbirliği« istemi sadece Avrupa ile sınırlı değil. Hâlihazırda F. Almanya üzerinden »geleceğin dünya güçleri« olarak tanımlanan Hindistan ve Çin Halk Cumhuriyeti ile ikili ilişkiler kurulmakta ve genişletilmeye çalışılmaktadır. Yatırım danışmanları Hindistan'ın 25-30 yıl içerisinde satın alma gücü açısından dünyanın ikinci büyük yurtiçi GSMH'na sahip bir gelişme göstereceğini tahmin ediyorlar. 2017 Mayıs'ında Berlin'de gerçekleştirilen »4. Alman-Hint Hükümet Konsültasyonlarında« Merkel ve Hindistan başbakanı Narendra Modi »Hindistan ve Almanya arasındaki stratejik partnerliğin dış ve güvenlik politikalarındaki işbirliğini derinleştirerek ve ticaret ve yatırım ilişkilerini iyileştirerek güçlendirilmesini« öngören bir dizi antlaşmayı imzaladılar. F. Alman emperyalizmi böylelikle hem AB-Hindistan ilişkileri, hem de ikili antlaşmalar üzerinden Asya'daki etki alanını genişletmeyi ummaktadır.

Bununla birlikte Çin ile olan ikili ilişkiler de sistematik bir biçimde genişletilmeye çalışılıyor. Gene 2017 Mayıs'ında Çin başbakanı Li Keqiang ile bir araya gelen Merkel, »son yıllarda

daha önem kazanan ve artık stratejik partnerimiz olan Halk Cumhuriyeti ile işbirliğinde küresel sorunların çözümüne ağırlık vereceğiz» açıklamasını yapmıştı – ancak Çin'in »serbest ticarete daha fazla olanak tanınması gerektiğinin« altını çizerek. Özellikle İklim Konvansiyonu temelinde F. Almanya ve Çin'in aynı politikaları savunması ve bunun da Fransa tarafından desteklenmesi, F. Alman burjuva medyasında »F. Almanya ve Fransa'nın Batılı olmayan bir partner ile ABD politikalarının karşısında konumlanmaları, F. Almanya'nın taktiksel ittifak opsiyonlarını genişletecektir« biçiminde yorumlanmıştı.

F. Almanya ve Fransa'nın ABD politikalarının karşısında konumlanma görüngüsü sadece iklim koruma ve serbest ticaret alanlarıyla sınırlı değil. İki ülke AB çatısı altında Ortadoğu'da da daha fazla etkinlik kazanmaya çalışıyorlar. Örneğin Filistin-İsrail ihtilafında Brüksel'de AB'nin »İsrail'in BM Şartına aykırı olarak oluşturduğu yerleşim bölgelerinde üretilen mallara ve yerleşim bölgelerine yatırım yapmak isteyen Avrupalı şirketlere yaptırım uygulanması« planları açık olarak tartışılmaktadır. Zaten Berlin uzun zamandır AB'nin Filistin ve İsrail arasındaki tartışmalarda daha etkin rol oynamasını istemekteydi. Şimdi ise bu tartışmalarla F. Almanya'nın bağımsız bir alternatif güç olarak Ortadoğu'daki gelişmelere müdahil olma arzusu iyice belirginleşti.

Ancak arzu edilen ile arzu edilenin gerçekleştirilmesi iki ayrı şeydir. Her ne kadar F. Almanya ve Fransa AB'nin ortak askerî formasyonunu oluşturmaya çalışsalar, bunun içim NATO'dan bağımsız »Askerî Planlama ve Yönetim Merkezi« (MPCC) adında bir askerî karargâh kurmuş olsalar da, ABD'nin belirleyici pozisyonundan bağımsızlaşmamaktadırlar. ABD, AB ordularına Mali, Merkez Afrika Cumhuriyeti ve Somali gibi ihtilaf bölgelerinde hareket serbestisi tanımakta, ama Ortadoğu'da da ipleri elinden bırakmak istememektedir. Nitekim son NATO Zirvesinde, NATO'nun »Anti-DAİŞ-Koalisyonuna katılma« kararının alınmasıyla, F. Almanya ve Fransa'nın başlarına buyruk davranamayacakları da gösterilmiş oldu.

Güç dengelerinde F. Almanya lehine olan tüm değişimlere rağmen, F. Alman emperyalizminin ABD emperyalizmi ile olan ilişkilerinde herhangi bir kırılmayı – henüz – göze alamadığını ve bu durumun daha uzun bir süre böyle devam edeceğini tespit edebiliriz. Kaldı ki »güvenlik« politikaları açısından F. Almanya'nın ABD ile hâlâ öncelikli olarak görülen askerî ittifaktan ayrılmasının hiç bir maddî temeli yoktur. Sadece silahlanma giderlerine baktığımızda, AB'nin toplam silahlanma bütçesinin – 55,5 milyar Dolar ile Britanya, 51 milyar Dolar ile Fransa ve 40 milyar Dolar ile F. Almanya – ABD'nin 600 milyar Doları aşan bütçesinin yakınına dahi gelemediğini görebiliriz.

F. Almanya açısından bu durum arzu edilenlerin, gerçeklerin arkasına itilmesini zorunlu kılıyor. Elbette NATO'nun karar altına aldığı »NATO üyeleri savunma giderlerini yurtiçi GSMH'nin yüzde ikisine yükseltmelidirler« zorunluluğu, F. Alman emperyalizminin işine geliyor. Ancak reel durum, AB'nin istenilen »özerkliğe« kavuşmasının ve gerekli olan militarist dönüşümün sadece NATO çatısı altında olanaklı olacağını gösteriyor. Çünkü Brexit kararıyla AB'nden ayrılan Britanya'nın AB militarizmine katkısı ancak NATO ile sağlanabilecek, Polonya ve Baltık ülkelerinin kontrol altında tutulabilmeleri ancak NATO üyeliği üzerinden olanaklı olacaktır. Nitekim NATO'nun »Avrupa kanadı« Doğu Avrupa ve Afrika'da görevler üstlenerek, stratejik ağırlığını Pasifik'e kaydıran ABD'nin işini kolaylaştırmak zorundadır.

SONUÇ YERİNE

Başlıktaki soruyu, evet güç dengelerinde bir değişim var, ancak bu emperyalist-kapitalist dünya düzeninde radikal bir değişime yol açacak derecede değildir, diyerek yanıtlayabiliriz. Emperyalist-kapitalist dünya düzeni, ilân edilmemiş, ama fiilen yürütülen »Üçüncü Dünya Paylaşım Savaşı« çerçevesinde kendini yeni dengelerle yeniden üretmekten varlığını sürdürmektedir. Çıkar çatışmalarına rağmen, ABD ve AB'nin karşı karşıya gelmeleri söz konusu değildir, sadece uluslararası iş bölümü yenilenmekte, ülkelerin eşitsiz gelişimi çelişkileri bü-yüterek devam etmektedir.

Değişimler, zaten çoklu kriz ortamında debelenen AKP-Saray-Rejimi üzerindeki baskıları artırmakta, emperyalizme daha da bağımlı kılmakta ve aynı zamanda açık faşist diktatörlüğe geçiş koşullarını yaratmaktadır. Türkiye ve Kürdistan'ın bölge politikaları açısından giderek artan jeostratejik önemi, neoliberal ekonomi politikalarının sürdürülebilir kılınması, Suriye ve Irak'taki belirsizlikler, Rusya ve İran'ın kontrol altına alınmak istenmeleri, Türkiye'deki hegemonya krizinin çözülmesi zorunluluğunu dayatmaktadır. AKP-Saray-Rejiminin bir »istikrarsızlık faktörü« olarak algılanması, bürokraside oluşturulan AKP-CHP-MHP ittifakının kırılabilirliği ve derinleşen toplumsal bölünmüşlük; bununla birlikte sermaye birikim süreçlerinde ortaya çıkan aksaklıklar ve ekonomik darboğaz tehdidi, emperyalist güçlerin otoriter bir »çözüm« yönelme olasılığını aşırı derecede artırmıştır. Gücünün zirvesindeymiş gibi görünen AKP-Saray-Rejimi şu an son derece kırılabilir bir zemin üzerinde hareket etmektedir ve bu nedenle de saldırganlığı artmaktadır.

Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmeler, Suriye ve Irak'taki belirsizlikler ve bölgenin, güncel Suudi Arabistan-Katar krizinde olduğu gibi, çatışmaları körükleyebilecek diğer ihtilafları, emperyalist güçlerin bölge üzerinde tam hakimiyet kuramadıklarını gösterdikleri kadar, kan denizini hızla daha da büyütebilecek bir savaş tehdidinin akut hâle geldiğine işaret etmektedir. Güç dengelerindeki değişimler sadece Ortadoğu ve dolayısıyla Türkiye'yi değil, tüm dünyayı kasıp kavuracak bir yangın sürecini tetikleme potansiyelini de taşımaktadırlar. Ve tüm bunlar da, Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ile Kürdistan Özgürlük Hareketinin denli büyük bir meydan okuma ile karşı karşıya olduklarını göstermektedir.

ALMANYA İLE KONTROLLÜ GERİLİM

10 HAZİRAN 2017

Nuriye ile Semih'in cezaevinde neredeyse 100. gününe giren açlık grevleri ve hakim suskunluk akla gelince, insanın yazı yazma şevki kırılıyor, isyan edesi geliyor. Ancak hücrede tek başına, bedenlerini feda ederek mücadele edenler, dışarıda herkesin görevini layıkıyla yerine getirmesini beklerler. Bilhassa özgür basın her şeye rağmen görevini eksiksiz sürdürmelidir. O nedenle sokaktan geriye kalmadan, her alanda mücadeleyi unutmadan yazmalı, bilgi ve düşünceler paylaşılmaya devam edilmelidir. Aklımızda dostlarımız, yoldaşlarımız, her an gelebilecek kötü habere hazırlıksız yakalanmama kaygısıyla devam etmeliyiz.

Katar-Suudi despotlarının giriştikleri kavga, ABD ve AB arası çelişkiler, Britanya seçimleri ve daha bir çok kriz görüngüsünün ardında medyada görünmez kılınan F. Almanya-Türkiye gerilimi neredeyse unutulacak gibi. Görüldüğü kadarıyla iki taraf da »İncirlik sorununu« kazan-kazan yöntemiyle çözmüş durumdadır. F. Ordunun ve teçhizatlarının İncirlik'ten Ürdün'e taşınmasıyla bulunan çözüm, hem F. Alman emperyalizminin, hem de AKP-Saray-Rejiminin işine geliyor. Gerçi bölgede radar uçuşları yapma görevi olan F. Alman uçaklarının varlığı, Rusya'nın kontrolü eline almasıyla gereksiz olmuştu. O açıdan sözde »Anti-DAİŞ-Koalisyonunun« F. Alman uçaklarının çekilmesiyle pek büyük bir avantaj kaybı olmayacak.

Ancak böylesi bir çözüm iki taraf içinde önemli siyasal avantaj sağlayacak. F. Hükümet iç kamuoyunda oluşan ve »Erdoğan bize şantaj uyguluyor« görüşüne dayanan eleştirileri büyük ölçüde gerekçesiz bırakabilecek. Aynı zamanda »Avrupa'nın demokratik değerlerinin savunucusu« olma demagogisiyle, »parlamentarilerimizi İncirlik'e sokmayan Türk hükümetine haddini bildirdik« propagandası yapabilecek, ki burjuva medyasında bu propaganda çoktan yaygınlaştırılmakta bile. AKP-Saray-Rejimi ise Sünni-muhafazakar tabanı »geri adım atmayan« ve »yedi düvele meydan okuyan Erdoğan/AKP« resmiyle yakınında tutmaya çalışacak. Sonuçta iki taraf da kontrollü yürüttükleri gerilimden azami kâr yapmaya çalışacaklar.

Uzun vadede F. Almanya-Türkiye ilişkilerinin özünde değişen bir şey olmayacağını şimdiden öngörmek olanaklıdır. Bir taraftan her iki ülkenin askeri-sınai komplekslerinin derinleştirilen işbirliği, F. Alman sermayesinin Türkiye'nin ihracatından aldığı payların artması, neoliberal politikaların aynı şiddette savunulması, diğer taraftan da NATO üyeliği, karşılıklı bağımlılıklar ve Suriye ile Irak'taki belirsizlikler, iki egemen sınıfın işbirliğini zorunlu kılıyor. Emperyalist-kapitalist dünya düzeninde »yeni sorumluluklar« üstlenen ve dünya gücü olma hedefini güden F. Alman emperyalizmi için jeostratejik konumu emsalsiz olan Türkiye, yaşamsal önem taşıyor. Bu nedenle »Batı Erdoğan'ı veya AKP'yi elinden çıkaracak« türünden liberal hayallere kapılmamak gerekiyor. Kaldı ki, Batı'nın herhangi bir rejimi »elinden çıkarması« hiç bir zaman o rejimin boyunduruğu altında inleyen halkların ve sömürülen sınıfların lehine olmamıştır. Her zaman emperyalist çıkarlara yaramıştır.

Biz oradan buradan medet ummayı bırakalım ve gerçek kurtuluşun ancak ezilenlerin ve sömürülenlerin eseri olacağını unutmayalım. Açık faşist diktatörlüğe gidilen yolda aklımızdan çıkarmamız gereken tek gerçek budur.

CHP'NİN ANIMSATTIĞI KÜRT DÜŞMANLIĞI

17 HAZİRAN 2017

Açık faşist diktatörlük yolundaki AKP-Saray-Rejiminin düşman ceza hukuku nihayetinde »devlet kuran partiyi« de vurdu. Şaşırtıcı değil. Zaten çoklu kriz ortamının girdabında debelenen ve »en güçlü dönemindeymiş« görüngüsü veren rejim, kurmak zorunda kaldığı koalisyonlarla son derece kırılğan bir zemin üzerinde hareket ediyor. Ayakta kalabilmek için baskıları artırmaktan başka çözümü olmayan rejim, böylelikle kendi sonunu hızlandıracak koşulları yaratıyor.

Enis Berberoğlu'na verilen hapis cezası üzerine – nedense – İstanbul'a yürüyen CHP'ye söylenecek çok şey var, ki yeterince yazıldı çizildi. Ama CHP başka bir şey anımsatıyor ve onu, yani sağından soluna ulusalcı, kafatasçı ve islamist cenah ile devlet aparatındaki Kürt düşmanlığının asıl nedenlerini öne çıkarmak yerinde olacaktır.

Öncelikle yaygın Kürt düşmanlığının egemen iktidar ve mülkiyet ilişkileri üzerine kurulu olduğunu vurgulamak gerekiyor. Sorun özü itibarıyla sınıfsaldır, devletin veya yönetenlerin »iyi« veya »kötü« olmasından bağımsız, maddî koşullara dayanmaktadır. Şöyle ki; Kürdistan'ın ucuz işgücü deposu olmasının yanı sıra, zengin doğal kaynaklara sahip olduğu biliniyor. Hem su kaynakları nedeniyle, hem de Ortadoğu'ya açılan kapı olarak Kürdistan'ın egemenler için son derece yaşamsal bölgesel ve askerî stratejik önemi bulunmaktadır. Türk devleti ve burjuvazisi açısından Kürdistan üzerindeki »kontrolü« kaybetmek, üretici güçler ve sermaye birikim araçları üzerindeki kontrolü kaybetmekle eşanlamlıdır.

Ancak sorun sadece burjuvazi ve devlet değil, küçük burjuva orta katmanlar açısından da önemlidir. Çünkü askerî ve sivil bürokrasisi ve orta katmanlarıyla Türkiye toplumunun büyük bir kesiminin yeniden üretim süreçleri, kısacası tüm yaşam ve çalışma koşulları ekonomik büyümeye ve ülkenin ekonomik gücüne bağlıdır. Türkiye ekonomisinin gelişimi de Kürdistan'ın mutlak kontrolüne bağlı olduğundan, bu kesimler »bölünme«, yani zayıflama olarak algıladıkları özerkliğe şiddetle karşı çıkmaktadırlar.

Aynı algının işçi sınıfının geniş kesimleri arasında da yaygın olmasının nedeni, emekçi sınıflar arasındaki rekabetin kendisini etnik hiyerarşiler biçiminde ifade etmesidir. »Kendisi için sınıf« olamamış Türkiye işçi sınıfının en alt kesimlerini Kürtler oluşturmakta, enformel sektördeki asıl proleterleşme »Kürt proleterleşmesi« olarak gerçekleşmektedir. Nasıl Avrupa'daki emekçi sınıflar göçmen ve mültecileri rakip görüp, ırkçılığa meyil gösteriyorlarsa, Kürtler de benzer bir şekilde Türk sınıfdaşlarınca rakip görülmekte, dışlanmakta ve ırkçılığa maruz bırakılmaktadırlar.

Böyle olunca, farklı sınıf ve katmanları temsil eden siyasî formasyonların programatik ve ideolojik söylemleri bu yaklaşımlarla belirlenmekte, Kürt düşmanlığı farklı biçimlerde ifade edilmektedir. İşte bu nedenlerden dolayı, »solda« durduğunu söyleyen kimi kesimin Kürt sorununda devlet ideolojisini yeniden üretiyor olmaları ve CHP'ye bel bağlamaları şaşırtıcı değildir. Kürt sorunu, sınıf ilişkileri temelinde ele alınması gerektiğinden, günümüzde komünist, sosyalist ve devrimci olmanın turnusol kâğıdı hâline gelmiştir. CHP bunu bize tekrar anımsattığı için teşekkürü hak ediyor doğrusu...

AB: MİLİTARİSTLEŞME VE SERBEST TİCARET BİRLİĞİ

24 HAZİRAN 2017

Perşembe günü Brüksel'de başlayan AB Zirvesi, F. Alman emperyalizminin Avrupa çapındaki hakim konumunu ne denli güçlendirdiğini gösteriyor. Britanya'nın AB'nden ayrılma sürecine girdiği ve Fransa'da neoliberal elit olan Macron ile »Almancı« bir başkanın seçildiği böylesi bir dönemde, başka bir gelişme olacağını beklemek, zaten pek gerçekçi olmazdı. Gerçi bir dizi AB üyesi ülkenin toplumlarında »dominant Almanya« resminden rahatsız olan geniş bir kamuoyu var, ancak iktidar ve güç ilişkileri böyle kaldığı müddetçe bir değişikliğin olması zor.

Fransa ve F. Almanya AB Zirvesinin gündemine »AB'nin askerî güç olma« hedefini oturtular. Geçen yıl Eylül ayında Bratislava Zirvesinde »ortak dış ve askerî politikalar« konusunda alınan kararların derinleştirilmesi amaçlanıyor. Fransa ve F. Almanya kararların sistematik bir biçimde uygulamaya sokulması için bastırıyorlar. En son 8 Haziran 2017'de Avrupa Konseyi'ne, »AB'nin sivil-askerî eğitim operasyonlarını« yönetecek bir »AB Ana Karargâhı« kurma kararı aldırılmışlardı. Fransa ve F. Almanya bu şekilde NATO'yu asil ittifak olarak favorize eden AB üyelerini ekarte edebildiler. Her ne kadar AB'nin militaristleşme süreci öncelikli olarak NATO çatısı altında devam etse de, gerektiğinde NATO'dan bağımsız hareket edebilmenin koşulları hazırlanıyor diyebiliriz.

Ancak şunun da altını çizmek gerekiyor: Fransa ve F. Almanya'nın henüz NATO'dan, daha doğrusu ABD'nden bağımsız hareket edebilmeleri söz konusu değil. 600 milyar Dolar'ı aşkın silahlanma giderleriyle ABD belirleyici pozisyonunu koruyor. ABD, AB ordularına Mali, Merkez Afrika Cumhuriyeti ve Somali gibi ihtilaf bölgelerinde hareket serbestisi tanımakta, Doğu Avrupa'da bilhassa F. Alman ordusunu öne sürmekte, ama Ortadoğu'da da ipleri elinden bırakmaya yanaşmamaktadır. Nitekim son NATO Zirvesinde, NATO'nun »Anti-DAİŞ-Koalisyonuna katılma« kararının alınmasıyla, AB ordularının Ortadoğu'da başlarına buyruk davranmalarının önünü kesmiştir.

Diğer yandan Trump'ın ABD ekonomisi için uygulamaya sokmak istediği korumacı tedbirleri gerekçe gösteren F. Almanya, kendi ekonomik çıkarlarını korumak için AB'ni teşvik edici bir araç olarak kullanmaya devam ediyor. AB Zirvesinin bir diğer önemli gündemi serbest ticaret antlaşmaları. F. Almanya bir taraftan Hindistan ve Çin Halk Cumhuriyeti ile doğrudan ikili ilişkiler kurmakta, diğer taraftan da AB'ni Uzak Asya ülkeleriyle serbest ticaret antlaşmaları imzalamaya zorlamaktadır. Örneğin bu yıl içerisinde AB yönetimi ve Avrupa Parlamentosu'nun Japonya, Singapur ve Vietnam ile serbest ticaret antlaşmalarını onaylaması ve Meksika başta olmak üzere, Mercosur ülkeleriyle benzer görüşmelere girmesi bekleniyor.

F. Almanya'nın bu çifte stratejiyi takip etmesinin nedeni çok basit: Bir tarafta ikili antlaşmalar üzerinden F. Alman tekelci burjuvazisine avantajlar sağlanırken, diğer taraftan da AB'nin onaylayacağı serbest ticaret antlaşmalarıyla başat AB ülkelerine pay verilmesi hesaplanıyor. Çünkü AB'nin şimdiki hâliyle ayakta kalması, Avrupa'yı iç pazarı hâline getirmiş olan F. Alman tekelci burjuvazisi açısından yaşamsal önem taşıyor. AB giderek neoliberalizmin ve militarizmin vurucu gücü hâline geliyor.

Hani, hâlâ »AB'ne girince demokratikleşiriz« hülyasını gören liberallerimize bir hatırlatım dedik...

ERDOĞAN'IN DOĞRU KATAR TAVRI

1 TEMMUZ 2017

Katar krizi, bıçakların bilendiği yeni bir döneme giriyor. Çünkü Katar'a dayatılan ve on gün içinde kabul edilmesi istenilen 13 maddelik ultiatom yenilir, yutulur cinsten değil. Uluslararası siyasette gelecek için örnek teşkil edecek bir durumla karşı karşıyayız. Buna rağmen muhalif kesimlerde »düşmanımın düşmanı dostumdur« yaklaşımıyla benzer bir girişimin »Erdoğan'ın da başına gelebileceği« beklentileri ifade ediliyor. Emperyalizmin ve bölge despotlarının politikalarını meşrulaştıran bu beklentilere itiraz etmemiz gerekiyor.

Öncelikle sınıf düşmanı olarak gördüğümüz egemen sınıfların kendi aralarındaki kavga ve çatışmaları sulha bağlamak gibi bir derdimiz olmadığını belirtmeliyiz. Her ne kadar egemenlerin böylesi çatışmalarda alacakları darbeleri sınıf mücadelesi lehine kullanmak gerekiyorsa da, egemenler arasındaki çatışmaların ezilen ve sömürülen sınıflar açısından etkilerini dikkate almak zorundayız. Özellikle de emperyalist-kapitalist dünya düzeninde uluslararası ilişkilerde ülkelerin hükümrانlık hakları ve bağımsızlıkları konusunda en azından BM Şartının referans alınmasını savunmak zorundayız, çünkü bunlar sadece egemen sınıfların değil, aynı zamanda ezilen ve sömürülenlerin de çıkarıdır.

Elbette burada AKP-Saray-rejimi ile örneğin Türkiye işçi sınıfının veya Kürt halkının çıkarlarının aynı olduğunu söylemiyoruz. Ancak görmeliyiz ki, emperyalist yayılmacılığın önündeki engelleri kaldıran ve bu politikaları dizginsizleştiren her adım, özgürlük ve sınıf mücadelelerinin önüne dikilen yeni engeller olacaktır. Vele ki ezilen ve sömürülenler iktidarı ele geçirsınler, işte o zaman hükümrانlık hakları ve bağımsızlık onlar için yaşamsal önem kazanacaktır.

Güncel örnek vermek için Küba veya Venezuela'ya bakalım: Emperyalist güçler BM Şartını çiğneyerek uyguladıkları politikalar, ambargolar ve yaptırımlarla bu ülkeleri dize getirmeye çalışıyorlar. Küba ve Venezuela halklarının geleceği bağımsız kalmalarına bağlıdır. İşte tam da bu nedenle hükümrانlık haklarını, bağımsızlığı ve BM Şartı gibi burjuva antlaşmalarını savunmak enternasyonalist dayanışmanın, sınıf ve özgürlük mücadelelerinin olmazsa olmaz gereğidir.

Katar'a dayatılan koşullara Erdoğan'ın karşı çıkması doğrudur. Aynı şekilde ABD'nin Suriye'ye karşı askerî müdahale girişimine Putin'in karşı çıkması da doğru bir tavidir. Ancak her iki tavrı uluslararası siyasetin »ilkesel doğrusu« olarak nitelendirmeliyiz, Putin veya Erdoğan'ın başında durdukları rejimleri haklı çıkarmak anlamında değil.

Bu bağlamda vurgulanması gereken bir diğer nokta, »aynısı Erdoğan'ın başına gelebilir« yaklaşımının son derece sorunlu olduğudur. Bir kere emperyalizmin getireceği hiç bir çözüm halkların ve çalışan sınıfların lehine olmayacaktır. Emperyalist güçler veya işbirlikçi despotlar arasındaki çelişkilerden faydalanmak başka bir şeydir, emperyalizmden umut beklemek başka bir şey. Erdoğan temsil ettiği sınıfların çıkarına hareket ederek Katar'a destek çıkıyor. Hareket noktası bizim için ne denli yanlışsa, karşı çıkışı ilkesel olarak o kadar doğrudur. İtirazımız, ilkesel doğruları ve emperyalist çıkarlara stepne olunmamasına dikkat edilmesini anımsatmak içindir.

EMPERYALİZM DİŞLERİNİ GÖSTERİNCE

21 TEMMUZ 2017

Son 150 yıllık Alman-Türk ilişkilerine bakıldığında değişmeyen tek noktanın Alman ve Türk egemen sınıfları arasındaki sıkı işbirliğinin olduğunu söylemek olanaklıdır. Bu öylesine sıkı bir işbirliğidir ki, ne kaybedilen savaşlar, ne faşizmin vahşeti, ne de darbeler herhangi bir soğukluğa neden olabilmıştır. Özellikle F. Alman emperyalizmi 1949'dan bu yana Türkiye egemenlerinin en önemli hamisi olmuştur.

Güncel gelişmeler bu sıkı işbirliğinin hasar almakta olduğu görüngüsünü kuvvetlendirmekte. Doğal olarak bu gelişmelerin bir krize dönüşüp dönüşmeyeceği sorusu ortaya çıkmaktadır. İpler daha ne kadar gerilecek, çatışma ne kadar derinleşecektir? Kanımızca »ne oluyor?« sorusunu yanıtlamak, »neler olacak?« sorusunu da yanıtlayacaktır. AKP-Saray-Rejiminin F. Alman vatandaşlarını tutuklaması, konsolosluk yardımlarını engellemesi, sayısız kez uluslararası hukuku çiğnemesi ve F. Almanya'nın iç politikasını etkileyen adımlar atması, iplerin hayli gerilmesine neden olmuştur. Ancak şimdi Türkiye'de faaliyet gösteren F. Alman tekellerini »terör listesine« alması, bardağı taşıran son damla oldu.

F. Hükümet parlamento seçimlerinin arifesinde olunmasına rağmen ender görülen bir kararlılıkla Türkiye'ye karşı sert adımlar atma kararını aldı. Adımların sembolik baskı tedbirleri olması yanıltmamalı, çünkü bunların Türkiye ekonomisini doğrudan etkileyen sonuçları olacak. Şöyle ki; F. Hükümet Türkiye'ye tatile gideceklere »sarı alarm« olarak algılanabilecek bir duyuruda bulundu. Elbette bu formel bir seyahat uyarısı değil, ancak seyahat şirketleri için sigorta kapsamında yer almayan zararlar rizikosunu taşıdığından, bir turizm boykotuyla eş anlamlıdır. Türkiye'nin F. Alman ve dolayısıyla diğer Avrupalı turistlerin gelmemeleriyle ortaya çıkacak turizm kayıplarını Rus veya Arap turistlerinin getirisiyle kompanse etmesi olanaksızdır. O açıdan tek başına bu adım hayli acıttıcı olacaktır.

Ancak asıl acıttıcı olacak adım, F. Alman tekellerinin yatırımlarını azaltmalarındır. Kredi güvenceleri ile yatırım garantilerinde kısıtlamalar yapılacağı ilânı, zaten keyfilik ve kayyum uygulamaları nedeniyle tedirgin olan F. Alman tekellerini yatırımları ertelemeye itecek. Otomotivden, makina sanayine, tekstilden, kimya ve ilaç sanayine kadar Türkiye ekonomisinin en önemli sektörlerinde faaliyet gösteren altı binden fazla F. Alman tekelinin küçülmeye gitmeleri, Türkiye'deki çoklu kriz ortamını derinleştirecektir. 20 milyar Euro'luk ihracat hacminde bu yıl en az yüzde 10 gerileme bekleyen F. Alman tekelleri, Gümrük Birliğinin askıya alınabileceği tartışmalarıyla daha da kaygılanacaklardır. AKP-Saray-Rejimi bir kez daha yanlış okuma yapmış, Türkiye'nin jeostratejik konumunun rejimi koruyucu etkide bulunacağını hesaplamıştır. En önemli yanlış, F. Alman sermayesinin çıkarlarını tehlikeye atacak bir politika izleyebilir görüngüsünü vermesidir. Bu yanlış, rejime çok pahalıya patlayacaktır. O nedenle AKP-Saray-Rejimi şimdiden tansiyonu düşürmek için çaba sarf etmeye başlamıştır. En azından alacağı darbenin ne denli büyük olacağını görmüş ve hemen geri adım atmıştır. F. Alman emperyalizmi ise dişlerini göstererek, sembolik adımlarla dahi istediğinde neler yapabileceğini göstererek, AKP-Saray-Rejimini hizaya sokmuştur.

Ancak tüm bu gelişmeler AKP-Saray-Rejimini daha da saldırganlaştıracaktır. Açık faşist diktatörlüğe geçiş sürecinin hızlanması olasıdır. Rejim, iktidarını güvence altına almanın tek yolu olarak bunu görmektedir. Ayrıca sermaye çıkarlarına dokunmadığında, emperyalizmin de diktatörlükle sorunu olmayacağını bilmektedir. Gelişmeler ışığında baktığımızda, F. Alman emperyalizminin Türkiye politikasındaki tek değişimin, AKP-Saray-Rejimine gerçekleri anlayacağı dilde söyleme kararlığında olmasından başka bir şey olmadığını söylemek olanaklıdır.

KÖRFEZ'DE »SOĞUK SAVAŞ«

GÜNCEL KRİZİN OLASI SONUÇLARI VE EMPERYALİST YAKLAŞIMLAR ÜZERİNE

21 TEMMUZ 2017

Suudi Arabistan ve Katar arasındaki kriz, Körfez ülkelerinin şimdiye kadar karşı karşıya kaldıkları en ağır ihtilaf olmaya aday. Kriz, hem ardında yatan çetrefil stratejik, siyasî ve iktisadî çıkar çelişkileri, hem de ABD emperyalizminin bölgedeki önemli iki stratejik ortağı arasında olmasından dolayı özel bir önem taşıyor. Gerçi Katar'ın 1970'lerden bu yana komşuları Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) ile sınır sorunları ve dış politikası nedeniyle her zaman başı beladaydı. Hatta 2014'de baş gösteren bir kriz Katar'ın taviz vermesiyle büyümemişti. Ama güncel kriz bu kadar kolay çözülemeyeceğe benziyor.

Bir kere çözümün önünde Suudilerin bölgesel hegemonya amacıyla oluşturmaya çalıştıkları »Sünni NATO'su« politikaları duruyor. Katar'ın, Suudilerin Suriye ve Libya'daki hedeflerini açıkça göz ardı ederek, görece bağımsız bir politika izlemeye çalışması ve kendi çıkarlarını kollamak için Müslüman Kardeşler örgütü ve Hamas'a destek çıkması, hem Suudilerin, hem de yakın müttefikleri olan BAE, İsrail ve Mısır'ın çıkarlarına ters düşüyor. Aynı şekilde Katar'ın diğer büyük komşusu ve oluşturulacak »Sünni NATO'sunun« hedefine konulan İran ile – zorunluluklar nedeniyle – dostane ilişkiler geliştirmesi de ciddi sorunlar yaratıyor. Suudiler açısından Katar'a »ders vermek« ve disipline etmek, diğer Körfez ülkelerine de bir uyarı anlamına gelecektir.

ABD açısından Katar ile hem stratejik ortaklığa devam etmek, hem de Katar'ın kontrol dışı dış politika izlemesini engellemek aynı derecede önem taşıyor. Katar'ın Müslüman Kardeşlere ve Hamas'a desteğini kesmesi, ABD'ne İsrail ve Mısır'ı kendisine daha da yakınlaştırmasını kolaylaştıracağından şüphe yok. Bununla birlikte Katar'ın Rusya ve Türkiye ile sürdürdüğü ilişkiler de ABD'ni rahatsız ediyor. Rusya'nın defalarca kanıtladığı diplomatik esnekliği sayesinde oluşabilecek bir İran-Katar-Rusya-Türkiye aksi ve Türkiye'nin bölgede başına buyruk politikalara, daha doğru bir deyimle, maceralara yönelmesi, gerek ABD ve İsrail'in, gerekse de BAE, Mısır ve Suudi egemenlerinin çıkar ve stratejilerine ciddi sekte vurabilecek bir potansiyel yaratabilir.

Nihayetinde kriz doğal olarak Suriye iç savaşını (ve bağlantılı olarak Libya ve Orta Afrika'daki cihatçı hareketleri) etkilemekte. Russia Today'de yer alan bir habere göre, Suriye'deki farklı cihatçı terör örgütlerinin çatışma yoğunluğunda bir azalma söz konusu. Haberde Rus ordusunun bir sözcüsünün bu durumun, »Katar ve Suudi Arabistan'ın desteklediği grupların, hamileri arasındaki ihtilaf nedeniyle yaşadıkları kafa karışıklığına ve dost-düşman ayrımı yapmada zorlanmalarına bağlı olduğu« yorumunu yaptığını bildiriyor. O açıdan Ortadoğu'daki güç ilişkilerini, dolayısıyla Suriye ve Irak'taki gelişmeler bağlamında Türkiye'yi de yakından ilgilendiren bu krizi, kimilerinin yaptığı gibi, basit bir »işbirlikçi despotlar arası güç mücadelesi« biçiminde açıklamaya çalışmak, yanıltıcı olacaktır. Böylesi bir bakış açısı, emperyalist güçlerin bölgede her istediklerini yapamadıklarını görmeyi de engelleyecektir.

OLASI SENARYOLAR

Giderek daha da karmaşıklaşan krizin önümüzdeki dönemde nasıl bir çözüme ulaştırılacağı henüz belli değil. Emperyalizm karşıtı bir tahminde bulunabilmek için, elimizdeki verilerle yetinmek durumundayız, ki bu veriler temelinde üç olası senaryodan bahsedebiliriz.

Birinci senaryo, Suudilerin ve müttefiklerinin Katar Emirinin alaşağı edilmesini ve yerine kendilerine sadık birini yerleştirmelerini sağlamalarıdır. Despotlar arasındaki düşmanlığın kişiselleştirildiği bu günlerde Suudilerin böylesi bir planı takip ediyor olmaları akla yatkın geliyor. Ancak bu senaryonun zayıf olan yanı, iktidar değişikliğinin ya bir askerî darbe, ya da bir işgal operasyonu sonunda gerçekleştirilebilecek olmasıdır.

İki temel neden bu senaryonun gerçekleşme olasılığının son derece düşük olduğunu gösteriyor: Birincisi 37 yaşında hayli genç olmasına rağmen Katar Emiri hem ailesinin, hem de ordunun tam desteğine sahip olmasıdır. Katar'ın bugüne kadar uyguladığı tüm politikalar, şimdiki Emir'in babasının yerine getirilmesinden önce aile tarafından onaylanmış ve Emir göreve getirilerek, bunların uygulanması için bizzat görevlendirilmiştir. O nedenle Katar'da ne iktidarı ele geçirebilecek bir muhalefet, ne de genel olarak kabul görececek yeni bir Emir adayı bulunmamaktadır.

İkincisi, Suudilerin müttefikleriyle birlikte Katar'ı işgale kalkması, ABD'nin onayı olmaksızın mümkün değildir. Kaldı ki, gerek Katar'daki devasa ABD üssü, gerekse de İran ve Türkiye'nin hassasiyetleri nedeniyle böylesi bir işgal hareketi, sonuçları öngörülemez bir bölgesel çatışmaya yol açabilir. Suudiler bunun sorumluluğunu taşıyabilecek güçte olmadıkları kadar, Arap dünyasında Suudi politikalarına yönelik tepkiler nedeniyle İran'ın avantajlı duruma düşmesini de riske alabilecek durumda değildirlir.

Diğer senaryo, Katar'ın kendisine dayatılan talepleri kabul etmesi ve karşılığında uygulanan ambargonun kaldırılmasıyla krizin sona erdirilmesi olasılığıdır. Krizin yol açtığı ekonomik sorunların, krizin derinleşmesiyle artacak olması ve bunun krizin her iki tarafına da hayli pahalıya gelebileceği gerçeği karşısında, karşılıklı tavizlerle krizin sonlandırılabilirliği düşüncesi de makul bir senaryo olarak görülebilir. Ancak Katar'ın krizin ekonomik yüklerini daha uzun bir süre taşıyabilecek durumda olduğu unutulmamalıdır. Katar, dünyanın en büyük sıvılaştırılmış doğal gaz üreticisi olması nedeniyle, krizin derinleşmesi sonucu fiyatların yükselmesinde faydalanabilecek durumdadır. Ayrıca, ambargonun yol açtığı masrafları en azından orta vadede karşılayabilecek derecede yurtdışı yatırımlarına sahiptir.

Ama bunların yanı sıra bu senaryonun iki tarafa siyasî açıdan zarar verecek sonuçları olacaktır. Katar'ın dayatılan 13 talebi kabul etmesi, hükümlerini kaybetmesiyle eş anlamlı olacağından, en fazla – örneğin Suudilerin ve diğerlerinin terörist olarak tanımladığı kişi veya grupları başka bir ülkeye göndermek gibi – bazı tavizler verebilir. Taleplerin tam olarak karşılanmaması ise, Suudiler tarafından kabul edilebilecek bir durum değildir. Ayrıca Katar ve Suudi despotları, kendilerine bağlı medya üzerinden düşmanlıklarını kişiselleştirmiş ve karşılıklı olarak onur kırıcı hakaretlerde bulunmuşlardır. Bu durum diplomasi ile çözülmesi olanaksız hâle gelmiştir. Bu nedenlerden dolayı bu senaryonun da gerçekleşme olasılığı düşüktür.

Gerçekçi olan ise üçüncü senaryodur, yani Körfez'deki Soğuk Savaşın daha da derinleşmesidir. Katar şimdiden olası bir askerî çatışmaya hazır duruma gelmeye çalışmaktadır. Kriz, her ne kadar emperyalist güçlerin araya girmesiyle belirli bir süre için yumuşatılsa bile, ipler kopma derecesinde gerilmiştir. Görüldüğü kadarıyla Katar Türkiye ile olan siyasî ve askerî işbirliğini derinleştirmek istemektedir. Zaten Katar ve Türkiye silah ve askerî araç üretiminde uzun zamandır birlikte çalışmakta ve iki ülkenin askerî-sınai kompleksleri üzerinden ortak şirketler kurmaktadır. Aynı şekilde Katar'ın İran ile olan ilişkilerini derinleştireceğinden hareket edilebilir. Zaten ambargo nedeniyle Katar için yaşamsal önem kazanan İran, İran Körfezi'ndeki ortak doğal gaz alanları nedeniyle işbirliğini teşvik etmektedir.

Buna karşın Suudi Arabistan'ın BAE ve Mısır ile daha sıkı işbirliğine gitmesi kaçınılmaz olmuştur, ki kralın yerine geçecek olan prensi değiştirerek, bu yönde stratejik bir adım atılmıştır. Yeni kral adayı Muhammed bin Salman'ın sadece saldırgan politika yanlısı olduğu değil, aynı zamanda farklı Arap ülkelerindeki egemen ailelerle, çeşitli ticari ortaklıklar nedeniyle yakın olduğu ve etki alanının genişliği biliniyor. Suudiler Mısır'daki Sisi rejimi ile

2016'dan bu yana Kızıldeniz'deki iki ada hakkında görüşmeler sürdürüyorlar ve darbenin hemen ertesinde Sisi rejimine 12 milyar Dolarlık yardımda bulunmuşlardı. Bu da Mısır'ın Suudilerle aynı cephede kalma yatkınlığını artıracaktır.

Oluşan bu cepheleşmenin doğal olarak bölgenin tüm diğer ihtilaf alanları üzerinde de olumsuz etkisi olacak. Çünkü her iki taraf da Ortadoğu'daki tüm ihtilaflara ya askerî araçlarla doğrudan, ya da mali ve askerî yardımlarla dolaylı olarak katılmaktadırlar. Gazze'de, Libya, Suriye ve Yemen'de karşılıklı olarak birbirlerinin çıkarlarına yönelik atacakları adımların buralardaki kan denizini derinleştireceği çok açık. Bununla birlikte bu cepheleşme sonucunda, zaten emperyalizm karşısında zayıf kalan Arap Ligi veya Körfez Ülkeleri İşbirliği Konseyi gibi bölgesel kurumlar tamamen felç olacaktır. Kısacası bu kriz Ortadoğu'yu içinden çıkılmayacak bir bataklığa dönüştürmek üzeredir.

EMPERYALİST GÜÇLERİN YAKLAŞIMLARI

Bu çetrefil durumun emperyalist güçler açısından da sorun yarattığına hiç şüphe yok. Bir kere kontrol edilemeyen bir ihtilafın uzun vadeli emperyalist stratejileri olumsuz etkileyeceği kesin. Özellikle F. Alman emperyalizmi ve AB ülkeleri enerji bağımlılıkları nedeniyle, Soğuk Savaşın bir sıcak savaşa dönüşmesini engellemeye çalışıyorlar. ABD'nin henüz tam olarak böyle bir önceliği olmadığı söylenebilir, çünkü ABD kaya gazı gibi zengin kaynakları sayesinde Ortadoğu'nun enerji taşıyıcılarından bağımsızlaşmak üzeredir. Ayrıca Trump yönetiminin »First America« politikaları nedeniyle, kriz çözümüne angaje olmaya yanaşması pek beklenmemelidir.

F. Alman emperyalizmi de bu gerçeği gördüğünden olacak, taraflar arasında arabuluculuk rolüne soyunmaya hazırlanıyor. Kamuoyu ile paylaşılan analizlere göre, Arap Yarımadası'nda başlayacak bir savaşın »Almanya'nın çıkarlarına aykırı olarak görüldüğü« okunabilmektedir. Aslına bakılırsa krizin bu denli derinleşmesinde F. Almanya'nın büyük rolü var. F. Almanya özellikle 2003 ortalarından bu yana İran'a karşı bir »Sünni Cephesinin« oluşmasını destekledi ve başta Suudi Arabistan olmak üzere, Körfez ülkeleriyle stratejik ortaklıklar kurdu. İran'ın geleneksel düşmanı olan Irak'ın işgalinden sonra güç dengelerinde değişimlerin ortaya çıkması, İran'ın bölgede etkin güç olabilme ihtimalini artırmıştı ve F. Almanya bunu engellemek istiyordu. İşin ilginç yanı, bu stratejik ortaklıkları geliştirenin sosyaldemokrat-yeşil hükümetinin olmasıydı.

Bugün geriye dönüp bakıldığında bu stratejik ortaklığın F. Alman tekelci burjuvazisi için hayli kârlı geliştiği görülebilir: F. Almanya sadece 2016 yılında BAE'ne 14 milyar Euro'dan fazla, Suudi Arabistan'a ise 7,3 milyar Euro'luk ihracat gerçekleştirdi, ki bu ihracatın 2,7 milyar Euro'luk bölümü sadece silah satışından elde edildi. Aynı düzeyde olmasa da, Katar da bugün F. Alman silah tekellerinin »en yağlı müşterileri« arasında görülmektedir. F. Alman silah tekelleri, Türkiye'de, Türk, Katar ve Malezya tekelleri ile ortaklaşa kurdukları fabrikalarda ürettikleri araç ve gereçleri Katar'a Türkiye'den ihraç ederek, F. Parlamantonun koyduğu »Silah İhracatı Yönergesinin« kısıtlamalarını aşabilmektedirler.

Körfez ülkeleri sürdürülen bu ekonomik işbirliğinin yanı sıra, askerî ve silahlanma işbirliğinde de önemli bir rol oynamaktadırlar. Örneğin 2005'de İstanbul'da yapılan bir NATO toplantısında BAE, Bahreyn, Katar, Kuveyt ve Suudi Arabistan'ı NATO'nun »İstanbul Cooperation Programına« üye yapan antlaşmalar imzalanmıştı. Federal Ordu 2007'den bu yana Körfez ülkelerinin ordularına, özellikle hava kuvvetlerine yönelik eğitim programlarını yönetmekte ve Körfez ülkelerinin ordularıyla ortak askerî manevralar düzenlemektedir. Bunların yanında Körfez ülkeleri ABD'nin 2001'den beri sürdürdüğü »teröre karşı savaşının« müttefik güçleri olarak, daha önceleri Suriye'nin üstlendiği ve ABD özel güçleri tarafından gönderilen mahkumlara yönelik »etkin sorgulama yöntemleri« olarak adlandırılan işkence merkezleri kurma ve çalıştırma görevini üstlendiler. Uluslararası İnsan Hakları örgütünün 2016'da yayınladığı bir rapora göre, aradan geçen bunca zamana rağmen farklı Körfez ülkelerinde 38 mahkum bu işkence merkezlerinde tutuluyordu. Yani ister Katar olsun, isterse

Suudi Arabistan ve müttefikleri olsun, hiç birisi masum değildir. Aralarındaki kriz, her iki tarafın da emperyalizmin cesetler üzerinde yürümekten çekinmeyen taşeronları olduğu gerçeğini örtememektedir.

O açıdan taşeronların birbirine düşmesi, silah satışlarını teşvik eden bir faktör olsa da, F. Alman emperyalizmini rahatsız etmektedir. Ancak F. Almanya stratejik ortakları üzerindeki etkisinin sınırlı olduğunun da farkındadır. Çünkü Katar ve Suudiler arasındaki bu kriz, basit bir arabuluculukla çözülemeyecek derecede derindir. Şu an için F. Alman emperyalizminin yapabildiği, iki tarafı da »güçlerini ortak terörle mücadele savaşına harcamaya« çağırarak ve aralarındaki çatışmaları, bölgedeki diğer ihtilaf alanlarına yaymaya çalışmamaları yönünde uyarmaktan ibarettir. F. Almanya'nın SPD'li dışişleri bakanı Sigmar Gabriel'in kısa bir süre önce Körfez ülkelerine yaptığı ziyaretlerin ve görüşmelerin sonuçları, bu gerçeği açıkça kanıtlamaktadır.

Aynı şekilde ABD de, Katar'ın »Birleşik Devletlerin rolü, ihtilafın tarafları ABD'nin müttefikleri olması nedeniyle büyüktür, bu nedenle ABD arabulucu olmalıdır« çağrısına rağmen, kendisini geride tutmaya devam etmektedir. Dahası ABD bu krizde aracı olmayacağını da vurguladı. Örneğin Beyaz Saray sözcüsü 24 Haziran 2017'de basına verdiği bir demeçte, iki ülke arasındaki krizin bir »aile meselesi olduğunu ve aile işlerine karışmadıklarını« açıkladı. Ama buna rağmen Katar'a silah satmaya da devam ediyor. En son basına düşen haberler, ABD'nin Katar'a toplam 10,7 milyar Dolar değerinde 36 F-15 savaş jetini sattığını bildiriyordu. Görüldüğü kadarıyla Trump yönetimi gerek Suudilere, gerekse de Katar'a silah satarak, arada faydalanan taraf olarak kalmaya çalışıyor. Bunun içinse, Körfez Ülkeleri İşbirliği Konseyi'nin dağılmasını da kabullenmiş görünüyor.

Şu ana kadar devam eden kriz süreci, iki tarafın da krizi tırmandırmaya ve yanlarına müttefiklerini alarak, mevzilerini sağlamlaştırmaya çalışacaklarını göstermektedir. Eğer avantaj durumları karşılaştırılmak zorunda kalırsa, Katar'ın daha avantajlı bir pozisyonda olduğunu söylemek mümkün olur. Çünkü Suudi Arabistan bir tarafta iç politikadaki sorunları ile boğuşurken, diğer taraftan da güney sınırında Yemen iç savaşının kanlı bataklığına bulaşmış durumda. Müttefikleriyle birlikte gerçekleştirdiği tüm saldırılara ve bombardımanlara rağmen Yemen'de İran'a yakın duran Husileri geri püskürtebilmiş değil. Buna rağmen Katar'a karşı bir askerî operasyona kalkışmak Vâhhabî despotlarını hayli zora sokabilir. O nedenle krizin yeni bir vekalet savaşına dönüşmesi daha gerçekçi görünüyor.

Tüm bu gelişmeler ışığında Türkiye'nin bu kriz bağlamında, değirmen taşları arasında öğütülen buğday misali, iki taraf arasında sıkışması büyük bir olasılıktır. Çünkü NATO'daki stratejik partnerleriyle sorun yaşayan AKP-Saray-Rejimi, Katar maddi destekle cesaretlendirse dahi, emperyalist güçlerin rızası olmaksızın Suudi Arabistan'a karşı olan bir askerî çatışmada yer alabilecek veya iç kamuoyuna telkin etmeye çalıştığı gibi, taraflar arasında »uzlaştırıcı aracı« olabilecek ne bir güce, ne de diplomatik yetkinliğe sahiptir. AKP-Saray-Rejimi, daha önceleri hep yaptığı gibi, kendisini dev aynasında görmekte ve uluslararası güç ilişkilerini yanlış okumaktadır. Neo-Osmanlıcı dış politikanın fiyaskoyla sonuçlanması, bunu kanıtlamaktadır. Diğer yandan, bu krizin başka bir etkisi de, Türkiye'de rejim değişikliğini tetiklemesi olabilir. Ancak böylesi bir rejim değişikliğinin halkların ve sömürülen sınıfların lehine olabilmesi için, kendi eserleri olması zorunludur. Katar'a destek çıkan Erdoğan'a, »aynısı senin de başına gelecek« diyerek tavrı koymak, komünistlerin işi olamaz. Çünkü böylesi bir beklenti, emperyalizmden kurtuluş beklemek kadar anlamlıdır. Dünyanın neresinde olursa olsun, despotları tarihin çöplüğüne gönderebilecek tek güç, ezilen ve sömürülen sınıfların kendileridir. Komünistlerin birincil görevi, bunun koşullarını hazırlamaktır.

REJİM İPLERİ DAHA NE KADAR GERECEK?

22 TEMMUZ 2017

AKP-Saray-Rejimi her gün yeni şantajlarla stratejik müttefikleri ABD ve AB ile aralarında olan ipleri germekle meşgul. Özellikle F. Alman emperyalizmi ile olan ilişkilerde diplomatik soğukluğun başlaması an meselesi gibi görünüyor. Karşılıklı ekonomik ve stratejik bağımlılıkların dahi kurtaramayacağı, sonu belirsiz bir kopuş sürecinin işlediği görüngüsüyle karşı karşıyayız. Bu görüngü ne denli gerçekçidir ve biz buradan hangi sonuçları çıkarmalıyız?

Öncelikle emperyalist güçler ve işbirlikçi rejimler arasındaki çıkar örtüşmeleri ve çelişkileri üzerine kurulu işbirlikçilik hukuku konusunda daha önce yazdıklarımızı anımsatalım. AKP-Saray-Rejimi bu işbirlikçilik hukuku çerçevesinde davranarak, koşulları kendi lehine kullanmaya ve başına buyruk davranabilme konumunda olduğunu göstermeye çalışıyor. Aslında bu zayıf olduğunun bir göstergesi ve bu nedenle de rejim daha tehlikeli bir rotaya giriyor. AB ile olan ilişkilerindeki avantajlı konumu ise, rejimi bu rotaya girmekte cesaretlendiriyor.

Şöyle ki; AKP-Saray-Rejimi »AB Yakınlaşma Sürecini« kullanmayı öğrendi. Bir kere AB görüşmeleri rejime AB pazarına ulaşabilmesinin aracı olmaya devam ediyor. İkincisi, görüşmelerin devam etmesi yabancı yatırımların sürekliliğini garanti eden ve yabancı sermayenin geri akmasını engelleyen bir faktör konumunda. Ve üçüncüsü, görüşmeler Türkiye'nin jeostratejik önemi nedeniyle rejimin AB'ne yönelik dayatmalarının manivelası olmuştur.

AKP-Saray-Rejimi, başta F. Alman emperyalizmi olmak üzere AB'ndeki müttefiklerinin AB'nin kendi krizleriyle uğraştıkları ve gerek Ortadoğu'ya yönelik stratejiler, gerek enerji tedariki, gerekse de mülteci kitlelerinin Avrupa'ya yönelmesi konusunda Türkiye'ye bağımlı oldukları tespitiyle, AB'nin görüşmeleri ve daha önemlisi, Türkiye ekonomisinin ana taşıyıcı sütunu hâline gelmiş olan Gümrük Birliğini askıya alma cesaretini gösteremeyeceğinden hareket ediyor. Rejimin yaptığı bu tahlilin gerçeğe yakın bir okuma olduğunu söyleyebiliriz. O nedenle rejimin ipleri daha da germeye devam edeceğinden ve her defasında Batılı müttefiklerinden taviz koparmaya çalışacağından hareket etmek durumundayız.

Peki, bu gelişmeden nasıl bir sonuç çıkarabiliriz? Birincisi, rejime karşı geniş toplumsal ittifak kurma görevinin, muhalefetin sayısal açıdan küçük kesimine, yani devrimci güçlere düştüğü gerçeğinden hareketle, »Batıya umut bağlamak« gibi liberal hayallerden vazgeçilmelidir. İkincisi, açık faşist diktatörlüğe doğru hızla yol alan rejimin her türlü demokratik alanı kapatmakta olduğu görülerek, silahlı direnişi de yadsımayan bir antifaşist mücadele stratejisine geçilmelidir. Aynı zamanda, üçüncüsü, işçi sınıfı ve yoksul kesimler arasında kök salacak örgütlenmeye gidilmelidir. Dördüncüsü, ki bu Kürt Özgürlük Hareketine düşmektedir, özgürlük mücadelesinin önceliği Kuzey'e kaydırılmalıdır, çünkü Türkiye'deki rejim değişikliği Kürdistan'ın tüm parçalarındaki gelişmeleri doğrudan etkileyecektir. Beşincisi, Avrupa'daki devrimci-demokratik kurumlar tarihsel sorumluluğun ortaya çıkardığı meydan okumaya hazırlanmalıdırlar. Dahası var, burada noktalayalım.

Karşı karşıya olduğumuz süreç, söylemde değil, eylemde radikalliği gerekli kılmaktadır. Yoksa, yarın bugünleri dahi aratacaktır.

F. ALMANYA-TÜRKİYE İLİŞKİLERİNDE NEREDEYİZ?

29 TEMMUZ 2017

F. Alman emperyalizminin dışlarını göstererek AKP-Saray-Rejimini hizaya sokmasından bu yana burjuva medyasında sular durulmuş gibi gözüküyor. Gerçi iki taraf da söylemde sertliğe devam ediyorlar, ama son AB-Türkiye-Zirvesinin gösterdiği gibi, iplerin koptuğunu işaret eden bir gelişme söz konusu değil. Aksine AB, üyelik görüşmeleri ile »mülteci antlaşmasında« girdiği yükümlülükleri yerine getirmeye ve ödemeleri sürdürmeye devam ediyor. AB bütçesinde Türkiye'ye 2020 yılına kadar yapılacak olan 4,45 milyar Euro'luk ödemelerde herhangi bir değişiklik yapılmadığını görebiliyoruz.

Geçen haftaki yazımızda belirttiğimiz gibi, AKP-Saray-Rejimi ipleri germeye devam ederek, hem devlet aparatında milliyetçi-faşist ve Kemalist güçlerle girdiği koalisyonları sağlama almaya çalışıyor, hem de iç politikadaki toplumsal desteğini güvence altına almaya çalışıyor. F. Almanya emperyalizmi ise aba altından sopayı göstererek üç temel hedefine ulaşıyor: bir taraftan »demokrasi« ve »insan haklarına« sahip çıkıyor görüntüsü vererek, iç kamuoyunda Türkiye'ye karşı oluşan tepkileri dış politikası için toplumsal rızaya dönüştürebiliyor, diğer taraftan da hem stratejik çıkarlarını kolluyor, hem de rejime dolaylı yollardan destek çıkıyor.

Ama bu çerçevede »Sezar'ın hakkını Sezar'a teslim etmek« için bir noktanın altını çizmeliyiz: AKP-Saray-Rejimi F. Almanya'ya yönelttiği »FETÖ Almanya'da cirit atıyor« suçlamasında haklı. Haklı, çünkü F. Almanya Gülen hareketini elindeki yedek güç olarak koruyor ve kolluyor. Bu şekilde, F. Almanya'yı lojistik ve finansman merkezi olarak kullanan Gülen hareketini belirli bir sınırdan tutuyor ve aynı zamanda AKP-Saray-Rejimine karşı bir tehdit unsuru olarak kullanıyor. Hem kriminal, hem de bir terör örgütü olan faşizan Gülen hareketi F. Alman resmi kurumlarından mali destek almaya devam ediyor. Örgüt »mağdur STK« rolüne büründürülerek, kamuoyu dikkatinden uzaklaştırılıyor.

Tabii bu bağlamda AKP-Saray-Rejiminin »Almanya FETÖ, PKK ve DHKP-C örgütlerini kullanıyor« iddiasına da değinmek gerekiyor, ki bu bir demagojiden başka bir şey değil. F. Alman Ceza Yasasının 129 b maddesinin tüm sertliği ile PKK, DHKP-C ve TKP/ML gibi örgütlerin taraftarlarına karşı uygulandığı ve bunların kriminalize edildiği gerçeği, F. Alman emperyalizminin devrimcilere ve Kürt Özgürlük Hareketine karşı Türkiye'nin politikalarını bire bir uygulamakta olduğunu kanıtıyor. Birakin örgütleri, Grup Yorum'un dahi yasaklanması, AKP-Saray-Rejiminin iddialarını çürütmeye yetiyor. AKP-Saray-Rejimi devrimcilere, komünistlere ve Kürt Özgürlük Hareketine ne kadar düşmansa, F. Alman emperyalizmi de en az o kadar düşmandır.

Hiç kuşku yok: AKP-Saray-Rejimi ile emperyalist güçlerin uzun vadeli çıkarları örtüşüyor. Elbette aralarında çıkar çatışmaları yok değildir. Ancak bu bir »kardeş kavgasıdır« ve ortak sınıf düşmanlarına karşı her zaman aynı cepheledirler. Açık faşist diktatörlük yolundaki rejim ile emperyalist güçler arasındaki ilişkilerin derinliğini, hükümet temsilcilerinin söylemlerine bakarak analiz etmek son derece yanıltıcı olacaktır. Belirleyici olan somut uygulamalar, örtüşen çıkarlar ve politikalarıdır. Bakmayın sözde kavgaya etmelerine – onlar kardeştir ve ilişkileri de o şekilde devam edecektir.

»SERTLİK VE CÖMERTLİK BALANSI«

5 AĞUSTOS 2017

1989-1990 karşı devriminden bu yana gelişen sürecin en fazla F. Alman tekelci burjuvazisine yaradığını ve sonucunda F. Almanya'nın Avrupa'nın en saldırgan, en rafine emperyalist gücüne dönüşmesini sağladığını söylemek, yanlış bir iddia olmaz. Dahası, F. Alman tekelci burjuvazisinin, iki dünya paylaşım savaşında devasa askerî gücüyle elde edemediği etkinliği, bugün AB çatısı altında elde etmek üzere olduğu söylenebilir.

F. Almanya, 20. Yüzyıl'da dinamiğine ivme katmak için uzun yıllara gerek duyarken, bunu günümüzde bir kaç yıl içerisinde gerçekleştirebilmektedir. Örneğin eski F. Cumhurbaşkanı Köhler Mayıs 2010'da bir gerçeği, yani »ülkeminin iktisadî çıkarlarını askerî araçlarla güvence altına almalıyız« cümlesini ifade ettiği için istifa etmek zorunda kalmıştı. Sadece dört yıl sonra, Ocak 2014'de halefi Gauck »Almanya uluslararası düzeni korumak için daha fazla sorumluluk almalıdır« diyerek, militarist programa destek çıktığında ayakta alkışlanmıştı. Bugün ise devletin başında tescilli savaş kışkırtıcısı Steinmeier var ve burjuva partileri hiç olmadıkları kadar birlik ve uyum içerisinde.

Durum böyle olunca, burjuva medyasında dış politikaya yönelik talepler çok açık ve radikal biçimde ifade edilmekte ve refah düzeyi yüksek toplumsal çoğunluk emperyalist saldırıyı artırılmasına hazırlanabilmektedir. Uzun bir alıntıyla buna bir örnek verelim.

Liberal ZEİT gazetesinin dış politika koordinatörü Jörg Lau bir makalesinde, »Fransa'yı aşağılamadan desteklemek; Brexit'i soğukkanlı çözmek; Trump'ın Batıya vereceği zararı sınırlamak; Rusya'nın saldırganlığına kararlılıkla karşı koymak; Türkiye'yi Avrupa oyununda tutmak; Avrupa'nın Afrika halkları üzerindeki çekim gücünü azaltmak« başlıklarıyla dış politika önceliklerini sıralayıp şöyle yazıyor: »Alman dış politikası, çelişkili görünen bir dizi adımı aynı anda atmalıdır: Almanya Avrupa için daha fazla para harcamalı, ama Doğu Avrupalı komşularını liberal düzeni bozmamaları için hizaya sokmalıdır. Daha fazla Afrikalıya Avrupa'da legal fırsatlar sunmalı, aynı zamanda sınırları daha iyi korumalıdır. Ankara'daki otoriter dönüşme daha yüksek sesle karşı çıkmalı ve şimdiden, Erdoğan sonrası zaman için illüzyonu olmayan aktif Türkiye politikası geliştirmelidir. Avrupa'nın öncelikli ulusu olsa da, Almanya hedeflerinin hiç birini tek başına gerçekleştiremez. Alman dış politikasından beklenen, yeni bir sertlik ve cömertlik balansını yakalamaktır.«

Görüldüğü gibi, F. Alman tekelci burjuvazisi emperyalist-kapitalist dünya düzeninin oyun kurucularından birisi olma hedefine hızla yaklaşmaktadır. Şu çok açık: Önümüzdeki dönem, F. Alman emperyalizminin hem ülke içerisinde, hem de dünya çapında saldırganlığının artacağı bir dönem olacak. Sınıf dayanışmasının yok edildiği, işçi sınıfının farklı katmanlara bölündüğü, sendikaların silah ve otomotiv tekellerinin korucusu hâline geldiği ve reformist solun dışsız kaplana dönüştüğü günümüz ortamında bu dönem, sadece savaş ve terör tehlikesinin artacağı değil, aynı zamanda ırkçılık ve milliyetçiliğin yaygınlaşmasıyla birlikte, sosyal ve demokratik kazanımların daha da törpüleneceği karanlık bir dönem olacaktır. Burjuvazinin »sertliğinin« ne denli sınırsız, »cömertliğinin« ise ne denli sınırlı olacağını bir kez daha göreceğiz.

F. ALMANYA'NIN »SAĞLIKLI HIRSLARI«

12 AĞUSTOS 2017

ABD başkanı Trump'ın Kuzey Kore'ye yönelik nükleer saldırı tehditlerine Avrupa'dan ciddi tepkiler yükseltiyor. Özellikle F. Almanya Trump'ı »saldırgan retorik ile nükleer savaş tehlikesini artırmakla« suçluyor. F. Alman emperyalizminin savaş karşıtı gibi görünen bu açıklamalarının ardında yatan, çoğunluk topluma yönelik »ABD'nin stratejik güvensizlik yaratması, Avrupa'nın yeni sorumluluklar almasını gerektiriyor« biçimindeki ideolojik manipülasyon çabalarından başka bir şey değil.

ABD yönetimi için saldırı retorikinin kullanılmasının yeni politik yönelimin bir gereği olarak görüldüğünden şüphe yok. Ancak Avrupa'daki emperyalist güçlerin de »savaş karşıtı« olduklarını gösteren bir delil söz konusu değil. Aksine gerek ABD, gerekse de AB ülkeleri bu retorik uzun vadeli stratejik hedeflerine ulaşmak için kullanıyorlar. Bilhassa F. Almanya Trump'ın söylemlerini ve ABD politikalarını »AB'nin Rusya, Ukrayna, Balkanlar, Türkiye, Ortadoğu, Körfez ülkeleri, Mısır, Libya ve Afrika kıtasından oluşan komşu bölgelerindeki stratejik durumun ulaştığı dramatik seviye, Avrupa'ya yeni güvenlik politikaları temelinde daha fazla sorumluluk yüklemektedir« demagojisini kamuoyu görüşü hâline getirmek için araçsallaştırmaktadır.

Geçen haftaki köşe yazımızda da belirttiğimiz gibi, burjuva medyasında ve hükümetlere yakın düşünce kuruluşları arasında »Almanya'nın yeni dış politikası« başlığı altında yürütülen tartışmalarda pervasızca emperyalist saldırı talepleri ifade ediliyor. 24 Eylül 2017'de yapılacak olan Federal Parlamento seçimleri çerçevesinde burjuva partilerinden yapılan açıklamalar, bazı ufak nüans farklılıkları haricinde, dış politika yöneliminde bütün burjuva partilerinin aynı çizgiyi savundukları ve uyum içerisinde olduklarını gösteriyor. İşin kötü olan tarafı, özellikle F. Alman sendika yönetimlerinin bu politikalara eleştirisiz destek çıkmalarıdır.

Reformist Sol Parti, F. Parlamento'ya seçilmeleri olanaksız olan Alman Komünist Partisi (DKP) ile diğer sosyalist ve komünist yapılardan oluşan F. Almanya solu haricinde F. Alman emperyalizminin yayımlılık politikalarına karşı çıkan pek yok. Her ne kadar F. Almanya barış hareketi sesini yükseltiyor olsa da, bu ses şu an için hayli cılız çıkıyor. Muhafazakârlardan, ırkçı AfD'ye, Sosyaldemokratlarından, Yeşillere ve Liberallere kadar burjuva toplumunun tüm siyasî formasyonları, »Almanya'nın AB çatısı altında hizmet eden yönetici güç olarak, dış politikada sağlıklı hırs göstermesi gerektiğini« savunuyorlar. Dahası, »Avrupa'ya, dolayısıyla özgür dünyaya ve demokrasiye hizmet eden bir yönetici güç olmak, gücünün zirvesinde olan Almanya'nın tarihsel sorumluluğudur« iddiası, »demokrasiyi, insan haklarını ve kadın haklarını koruma« kisvesi altında sol liberaller tarafından dahi savunulmaktadır.

Görüldüğü kadarıyla F. Almanya tekeli burjuvazisi »düzen koruyucu dünya gücü« olma hedefi için yaşamsal önem taşıyan »ulusal uzlaşmayı« sağlamış durumda. »Ulusal uzlaşma« çoğunluk toplumunun hissedilen refahını belirgin bir biçimde artırarak, »çıkarlarımızı ve barış gerektiğinde askerî şiddetle korumalıyız« görüşüne toplumsal rıza sağlıyor. Ve sağlanan bu toplumsal rıza da 24 Eylül'de Alman burjuvazisinin tarihteki üçüncü denemesine hizmet edecek bir parlamento çoğunluğunun oluşacağına işaret ediyor.

»YENİ DEVLET« DEĞİL, RESTORASYON VE SÜREKLİLİK

AVRUPA'DAKİ ÖRNEKLER IŞIĞINDA »YENİ TÜRKİYE« TARTIŞMALARINA BİR MÜDAHALE

22 AĞUSTOS 2017

»Türkleri, oradaki farklı toplumsal sınıflar arasındaki ilişkiler farklı ırklar arasındakiler gibi karmakarışık olduklarından, Türkiye'deki egemen sınıf olarak tanımlayabilmemiz çok zor. Türk, duruma ve yere göre işçi, köylü, kesnekçi, ticaret adamı, feodalizmin en aşağı ve en barbar devrindeki bir feodal toprak sahibi, sivil memur veya asker olabilir; ama hangi sosyal konumda olursa olsun, o, ayrıcalıklı dine ve ulusa aittir – sadece o silah taşıma hakkına sahiptir ve en yüksek mevkide olan bir Hıristiyan, en alt sınıftan bir Müslüman ile karşılaştığında ona yol vermek zorundadır. Bosna ve Hersek'te halk kitleleri Rajah, yani Hıristiyan kalırlarken, Slav aristokratları İslam'ı kabul ettiler. Demek ki bu vilayette, aynı Müslüman Boşnak'ın Türk asıllı Müslüman din kardeşiyle eşit basamakta olması gibi, egemen inanç ve egemen sınıf özdeşdir.«

Karl Marx ve Friedrich Engels, 23-28 Mart 1853, New York Daily Tribune

Marx ve Engels'in tarihsel süreçleri ve tarihsel koşulları duygusallıktan ve soyut formüllerden uzak, somut maddî güç ilişkilerini ve nesnel gelişmeyi temel alarak analiz masasına yatırma metodu, hiç kuşku yok ki, günümüzde de geçerliliğini korumaktadır. Tarihsel süreçleri ve güncel somut gelişmeleri, geleceğin şekillendirilmesi ve güncel sorunların çözümüne yönelik bir programın geliştirilebilmesi için bu metotla ele almak, olası yanılgıları ve bu süreçlerin gerçeğe uymayan tahlili üzerinden yanlış bir siyasî programı ortaya koyma riskini en aza indirgeyecektir. Çünkü gerçeğe uymayan öznel bir tarih okuması, yapılmak istenilen tahlili yanlışla, güncel olanı açıklamayı ise soyut formüllere dayandırmaya yönlendirir. Bu nedenle Komünistler, Marx ve Engels'in metotlarına Leninci kararlılıkla sadık kalmakla yükümlüdürler.

Böylesine bir girizgâhla başlamamızın sebebi, hem müdahil olmak istediğimiz tartışmada yanlış anlamalara meydan vermemek, hem de tartışma konusunu tarihsel maddecilik temeline oturtmak isteğimizdir. Konu bellidir: liberal, sol-liberal ve kimi sosyalist kesim, Türkiye'de bir »yeni devlet« kurulduğunu ve inşası tamamlanan »İslamî faşizme« karşı »1923 Cumhuriyetini, laikliği, parlamenter demokrasiyi savunmak gerektiğini« iddia etmektedir. Bolca yanlış ön kabulü, soyut formülleri ve kimi doğruları içeren bu iddialar, açık faşist diktatörlüğe varması pek muhtemel güncel sürece yanıt verememekte ve bu bağlamda kısa ve orta vadeli mücadele biçimlerinin nasıl olması gerektiğini yeterince açıklayamamaktadır. Eleştirimizi somutlamak için, Tarık Ziya Ekinci'nin geçenlerde yayınlanan ve bu iddialara genel anlamda tercüman olan »AK Parti'nin 'Yeni Türkiye'si kapitalizm öncesi devlet projesidir« başlıklı makalesini irdelememiz gerekmektedir.

SOSYOLOJİK TABANI OLMAYAN »ESKİ DEVLET« VE KAPİTALİZM ÖNCESİ İDEOLOJİYE DAYANAN »YENİ DEVLET«?

Ekinci, 1923'de kurulan Kemalist rejimin 16 Nisan 2017 referandumu sonrasında »usta-ca tasfiye edildiği« ve »Yerine Sayın Erdoğan'ın riyasetinde ve Sünni İslam ekseninde yeni bir rejimin (...) evrimci bir yöntemle« kurulmakta olduğu tespitini yapıyor, »yeni rejimin« dayanağının da »kapitalizm öncesi ideoloji« olduğunu vurguluyor. Kemalist rejimin sahidinden »demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti« olduğu ön kabulünden hareketle, »Yeni

Türkiye devletinin kalmaya devam edemeyeceğini« iddia eden Ekinci, hem Kemalist laikliği gerçek »sekülerizm« ile karıştırıyor, hem de »Türkiye Cumhuriyeti devletinin (...) sınıf tabanı olmayan, üstten kurulan« bir devlet olduğundan hareket ediyor. Dahası, burjuvazinin »hiç bir zaman devlete egemen bir sınıf olmadığını, (...) asker-sivil bürokratik iktidar bloğuna bağımlı bir sınıf olarak varlığını sürdürdüğünü, bugünkü büyük burjuvazi[nin] (TÜSİAD) bile sınıf iktidarını kurmak ve devlete yön vermek gibi bir işlevinin olduğunu kabul etmek istemediğini« ileri sürerek, tarihsel kapitalist gelişme sürecini yadsıyor. Buradan hareketle burjuvaziye »sınıfsal körlük« suçlamasında bulunan Ekinci, liberal küçük burjuvaların tekeli burjuvaziden hayal kırıklığına uğramalarını şu cümlelerle ifade ediyor: »Burjuvazinin sınıf çıkarlarıyla örtüşmesine karşın, Kürt sorununun çözümünü ve toplumsal barışın sağlanması, demokratik hak ve özgürlüklerin genişletilmesi ve gerçek bir hukuk devletinin kurulması için mücadele etmekte çekingen davranması da sınıfsal varlığının inkârıdır. Keza sınıf çıkarlarına ters düşmesine karşın OHAL rejiminin süreklilik kazanmasına ilgisiz kalması kabul edilemez bir zaaftır. (...) Sonuç olarak Kemalist Cumhuriyetin bir burjuva devleti olduğunu söylemek gerçekçi değildir.« (A.b.ç.)

Ekinci, »Yeni Türkiye'nin ideolojisi ve sınıfsal dayanaklarını« kendince açıklamadan önce AKP'ye şöyle övgü düzüyor: »AK Parti, iktidara geldiği 2002 tarihinden başlayarak etkin ve tutarlı bir mücadele başlattı. İlk beş yıl boyunca demokratik hak ve özgürlükleri genişletme ve hukuk devletini güçlendirme yönündeki politikalar sayesinde içte ve dışta büyük itibar kazandı. Ordunun radikal unsurlarına karşı başlattığı Ergenekon ve Balyoz davalarında kamuoyundan destek gördü. Önemli tasfiyeler yapıldı. Daha sonra yenilgiyle sonuçlanan 15 Temmuz Fetocu hain ve caniyane kalkışma hareketini yapanların tutuklanarak tasfiye edilmeleriyle de Ordu önce Kemalist unsurlardan, sonra da Yeni Türkiye projesinin karşıtlarından tamamen arındı.« Ekinci, kimi sosyalist kesim arasında da yaygın olan bu – bizce son derece yanlış – okumadan sonra ise, »temel ideolojisi din« olan ve bu ideolojisinin »kapitalizm öncesi kurumları canlandırmaya çalışan AK Parti'nin Parti-Devleti projesiyle uyumlu olduğunu« belirterek, »toplumda kültürel ve ideolojik hegemonya kurabilen tek parti« AKP'nin sınıfsal dayanağını soyut bir »toplumun büyük çoğunluğuna« indirgemektedir. Burjuvaziden umudunu kesen Ekinci'nin hakkını gene de teslim etmek lazım. Yazısının sonunda »işçi sınıfı siyasal partileri, sendikalar ve emek örgütleri başta olmak üzere, demokratik Kürt özgürlük hareketi, Aleviler ve dışlanan diğer farklı toplumsal grupların ortak bir siyasi hareketi oluşturulduğu takdirde Türkiye'nin tarih dışı maceralara sürüklenmesini engellemek mümkündür« diyerek, parlamenter sistemin yeniden tesis edilmesinde işçi sınıfına ve müttefiklerine düşen rolü kabullenmektedir.

Ekinci'nin Kemalist rejim ile ilgili değerlendirmeleri kimi sol ve sosyalist kesim arasında da savunulmaktadır. İşin aslı, gerek Kemalist rejime, gerekse de Kürt halkının Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana verdiği özgürlük mücadelesine yönelik tarih okumaları, Kemalist burjuvazinin ilk siyasî cinayeti olan Suphi ve yoldaşlarının katledilmesinden sonra genç TKP'nin başına çöreklenen Şefik Hüsnü Deymer kliğinin pozivist Marksizm anlayışına ve Kemalist tarafgirliklerine dayanmaktadır. Deymer kliğinin, Komintern'in milliyetler sorunundaki net tutumunu kabul etmesine rağmen, dönemin Kürt isyanlarını »İngiliz emperyalizminin emrindeki karanlık gericilik« olarak tanımlaması, hem Kemalist burjuvazinin efsanelerini meşrulaştırmaya yaramıştır, hem de bugüne dek sürecek şekilde Türkiye sosyalist ve komünist hareketindeki yanlış ön kabulleri temellendirmiştir.

Yanlış ön kabullerin belki de en önemlisi »kapitalizm eşittir burjuva demokrasisi« anlayışıdır, ki bu anlayış Türkiye'deki kapitalist gelişme sürecini tarihsel koşullarından koparıp, 1923'den başlatarak yapılan okumalara yol açmaktadır. Okuma böyle yapılıncı da, Türkiye Cumhuriyeti'nin salt »üstten kurulan ve sınıf tabanı olmayan bir devlet olduğu« sonucuna varılmakta, »demokrasinin, burjuvazinin sınıf çıkarlarıyla örtüştüğü« iddiası ileri sürülebilmektedir. Aslına bakılırsa bu yaklaşım »demokrasinin olmadığı yerde kapitalizm olmaz« biçimindeki liberal savın tekrarıdır başka bir şey değildir.

Halbuki burjuva demokrasisi-kapitalizm ilişkisi yapısal değil, konjonktürelidir. Burjuva demokrasilerinin belirli bir çerçevede işliyor olmalarının temel nedeni sınıf mücadeleleridir. Yani hem işçi sınıfının verdiği sınıf savaşımı, hem farklı sermaye fraksiyonları arasındaki çatışmalar, hem de burjuvazinin alt sınıflar üzerinde hegemonya kurma mücadelesi burjuva demokrasilerinin işlerliğini ve seviyesini belirlemektedir. Nihâyetinde gerek burjuvazinin sınıf tahakkümünün aracı olan kapitalist devlet iktidarını koruyacak, gerekse de paylaşım savaşlarında cepheye sürülecek olanlar alt sınıflardır.

Bununla birlikte burjuvazinin sınıf çıkarlarının, özellikle Türkiye tekeli burjuvazisinin çıkarlarının mutlak biçimde »demokrasi, hak ve özgürlükler, Kürt sorununun çözümü veya hukuk devleti« ile örtüşmekte olduğu da söz konusu değildir. Esas olan egemen iktidar ve mülkiyet ilişkilerinin devamlılığının güvence altına alınmasıdır, ki bunun için mutlaka demokrasi gerekli değildir. Burjuvazi tarihte çıkarlarını korumak için demokrasiyi rafa kaldırabileceğini, otokratik hatta faşist diktatörlükle iktidarını sürdürmekten çekinmeyeceğini sayısız kez kanıtlamıştır.

Kapitalist gelişme süreci statik değildir, her yerde aynı çizgiyi ve aşamaları izlemez, farklılıklar gösterir. Tarihsel koşullar, maddî şartlar, somut güç ilişkileri, sınıf mücadeleleri, milliyetler arası çelişkiler, dünya çapındaki konjonktürel durum vs. her ülkedeki kapitalist gelişme sürecini farklı biçimlerde etkilemiş ve tetiklemiştir. Türkiye'deki kapitalist gelişme süreci de, 1923'den önce başladığı gibi, bu şekilde etkilenip, tetiklenerek günümüze ulaşmıştır. O açıdan, »Kemalist Cumhuriyet burjuva devleti değildir« veya »sınıf tabanı yoktur« söylemi, soyut bir laf salatasından ibarettir.

»YENİ DEVLET« DENİLEN, 12 EYLÜL'ÜN TARİHSEL MİRASÇISIDIR

Yanlış ön kabuller ve soyut formüller aynı şekilde askerî ve sivil devlet bürokrasisi hakkındaki değerlendirmeler için de geçerlidir. Gerek liberaller, gerekse de – Kemalizm ve liberalizm kıskacında olan – kimi sosyalistler, devlet bürokrasisini sınıfsal içeriğinden koparıp, »sınıflar üstü« bir konuma yerleştirmektedirler. Böylelikle askerî ve sivil bürokrasinin, kapitalist devletin zor kullanma ve baskı aracı olduğu gerçeği gözden kaçırılmakta, burjuvazinin sınıf tahakkümüne yarayan hegemonik söylem yeniden üretilmektedir. Cumhuriyet dönemindeki askerî darbelerin her defasında yürürlükteki kapitalist birikim sürecinin devamlılığını veya burjuvazi lehine değişimini sağlamak için gerçekleştirildikleri göz ardı edilerek, orduya ya »laikliğin ve modernliğin güvencesi«, ya »bağımsızlığın koruyucusu«, ya da »askerî vesayet sahipleri« biçiminde sıfatlar yakıştırılmaktadır.

Tekrar anımsatmakta yarar var: 12 Eylül 1980 darbesi, dönemin egemen sınıflar aleyhine gelişen güç dengelerinin burjuvazinin lehine değiştirilmesi, 24 Ocak kararlarıyla uygulamaya sokulmak istenilen yapısal dönüşüme yönelik toplumsal ve sınıfsal direncin kırılması ve neoliberal kapitalist birikim rejiminin sağlam temellere oturtulması amacıyla gerçekleştirilmişti. 12 Eylül burjuvaziye veya »demokrasiye« karşı değil, aksine tekeli burjuvazi ile emperyalizmin çıkarlarını korumak adına gerçekleştirilen bir darbedir. Kaldı ki, devrimci direnişi kırmak, neoliberal rejime toplumsal rıza kazandırmak ve devletin siyasî-ideolojik temellerini dönüştürmek için siyasal İslam'ın yolunu açan bizzat »Kemalist ve laik« Evren Cuntası olmuştu.

3 Kasım 2002 seçimlerinden sonra AKP'nin iktidara gelmesiyle başlayan yeni süreç ise, Ekinci'nin iddia ettiği gibi, »demokratik hak ve özgürlükleri genişleten« politikaları uygulamak için değil, dar gelen ve 1990 sonrası değişen emperyalist stratejilere uymayan »eski elbiseyi« yenileme ve neoliberal birikim rejiminin içine düştüğü (ve hâlen derinleşerek devam eden) çoklu kriz ortamından kurtarma çabasının bir sonucudur. Aslına bakılırsa AKP 12 Eylül'ün tarihsel mirasçısı, kapitalist sömürünün toplumsal-siyasî aktörü olarak neoliberal dönüşümün en hararetli savunucusu ve bu nedenle de, başta tekeli burjuvazi olmak üzere, farklı sermaye fraksiyonlarının en önemli siyasî temsilcisidir. AKP'nin, dolayısıyla siyasal İslam'ın dayandığı bu sınıfsal tabanı bir yana bırakıp, sadece gerici içeriğini öne çıkarmak,

tüm bu bahsettiğimiz yanlış ön kabullerin ve soyut formüllere dayanan analizlerin aciz bir sonucudur.

AKP elbette gerici bir partidir, siyasal İslam'ın farklı akımlarının oluşturduğu bir koalisyon olarak kurulan, ama bugün kurucu öğelerinin önemli bir kısmını tasfiye etmiş muhafazakâr-sağ popülist bir formasyondur. Türkiye sağının diğer partileri gibi programı, 12 Eylül'le yerleştirilen »Türk-İslam-Sentezi« adlı devlet ideolojisine dayanmaktadır. AKP bu ideolojiyi, Sünni-muhafazakâr toplum çoğunluğunu yanında tutmak için araçsallaştırmaktadır. Aynı, laiklik karşıtı söylemi bir hegemonya aracı hâline getirmiş olması gibi.

Aslına bakılırsa AKP, Türkiye'deki egemen bloğun her zaman hegemonya aracı olarak kullandığı laiklik ilkesini tersinden kullanmaya çalışmaktadır. Kemalist laiklik, başından itibaren tüm aydınlanma vaatlerine ve gerçekleştirdiği aydınlanma adımlarına rağmen seküler bir devlet oluşturmamış, laiklik kisvesi altında ve bilhassa Diyanet aracılığı ile kurulan resmî devlet dinini, yani İslam'ın Sünni yorumunu kapitalist sömürüyü ve birikim rejimlerini meşrulaştırmak, işçi sınıfının mücadelesini ve toplumsal direnç mekanizmalarını kırmak için kullanmıştır. Diyanetin kurumsal yapısı ve ülke çapında Cuma vaazlarına dek camilerin tek merkezden, yani Millî Güvenlik Kurulu'nca yönlendirilmesi, Kemalist laikliğin devlet ve din işlerini birbirinden ayırmadığını, aksine devlet kurumları üzerinden tek doğru olduğu iddia edilen bir resmî devlet dinini kurguladığını kanıtlamaktadır. AKP ise laiklik karşıtı söylem ve uygulamalarıyla kurulu olan yapıyı kırmamakta, tam tersine resmî devlet dininin yenilenen içeriğini benimsetmek ve egemenliği perçinlemek için kullanmaktadır. Açıkçası söz konusu olan, AKP-Saray-Rejiminin İslam'ın, kendisinden başka doğruya ve inançlara tahammül göstermeyen, sermaye birikimini ve kapitalist sömürüyü dayanan bir iktisat anlayışı ile sadaka rejiminden başka bir şey olmayan sosyal politikaları kutsalı hâline getirmiş, Sünnilik-Selefilik karışımındaki bir versiyonunu günümüz Türkiye'sinin resmî devlet dini hâline getirmeye çalışmaktadır. Böylesi bir resmî devlet dininin en önemli özelliği, Sünni-muhafazakâr toplum çoğunluğunun hurafeli din anlayışıyla örtüşmesi ve aynı zamanda Kemalist laikliğin enstrümanları üzerinden her an iktidar müdahalesine açık olmasıdır.

AKP-Saray-Rejimi ve etrafında mevzilenmiş olan siyasal İslam gericiliği, laiklik karşıtı söylemler ve uygulamalar ile resmî devlet dininin kökleşmesine çalışmaktadırlar. »Türk-İslam Sentezi«, neoliberal uygulamalar, yaşamın her alanına nüfuz eden muhafazakârlık/gericilik, tarih rövanşizmi, militarizm, emperyalizm ile işbirliği ve ilhakçı-yayılmacı emeller bu resmî devlet dini ile tam örtüşmektedirler. Zaten bu nedenle, sermaye birikimi önündeki her türlü engeli kaldırmayı hedefleyen bu otoriter din anlayışı ile tekelci burjuvazinin hiç bir çelişkisi bulunmamaktadır. Kemalist laiklik resmî devlet dinini aydınlanma öğeleri ile bezeleyerek kurmuşken, AKP-Saray-Rejimi kendi resmî devlet dinini aydınlanma öğelerini dışlayarak daha gerici ve daha otoriter bir dogma olarak kurgulamaktadır.

Ancak bu gerçek, AKP gericiliğinin kurguladığı resmî devlet dininin AKP-Saray-Rejiminin »temel ideolojisi« olduğu yanlışına düşürmemelidir. Siyasal İslam nasıl dünya çapında kapitalist sömürünün toplumsal-siyasî aktörü olduysa, siyasal formasyon olarak AKP de bir burjuva partisidir ve temel ideolojisi burjuva ideolojisidir. »Tek adam« yönetiminde olması, gericiliği, ırkçı-milliyetçi uygulamaları ve muhafazakâr-sağ popülist söylemi, tam da AKP'nin burjuva partisi olmasına dayanmaktadır. AKP gericiliğinin resmî devlet dini, değişen koşulların ve emperyalist stratejilerin bir gereği ve tekelci burjuvazinin hegemonya aracıdır. Yani, günümüzde de »egemen inanç ve egemen sınıf özdeşir«. Bu açıdan AKP gericiliğinin laiklik karşıtı söylem ve uygulamalarına karşı salt Kemalist laikliğin çıkartılması, gerçek anlamda laikliği veya sekülerizmi değil, otoriter bir resmî dini, daha otoriter olanı karşısında savunmak anlamına gelmektedir.

EMPERYALİST-KAPİTALİST DÜNYA DÜZENİNİN ZORUNLULUĞU OLARAK OTORİTARİZM

AKP-Saray-Rejimi bugüne kadarki tüm uygulamalarıyla »yeni devlet« değil, 12 Eylül darbesiyle başlatılan köklü neoliberal dönüşümün restorasyonunu ve sürekliliğini hedefle-

mektedir. AKP ne Ekinci'nin iddia ettiği gibi, »başlarda demokratik hak ve özgürlükleri genişletmeyi« gerçekleştirmiş, ne de »kapitalizm öncesi bir ideolojiye« dayanmaktadır. AKP-Saray-Rejiminin anayasal çerçeve kazandırdığı despotik başkanlık sistemi de, kurduğu OHAL ve uyguladığı KHK'lar da kapitalist devlete egemen olan tekelci burjuvazi ve diğer sermaye fraksiyonlarının sınıf çıkarlarını kollamaya yaramaktadır. İşçi sınıfının mücadele olanaklarını baltalayan OHAL ve KHK'lara burjuvazinin karşı çıkması, sınıfsal varlığının asıl inkârı olur ve eşyanın tabiatına aykırıdır.

AKP-Saray-Rejiminin daha da otoriterleşmesi, hatta açık faşist diktatörlük olasılığını yadsımıyor oluşu, güçlü ve mutlak hegemonya kurmuş olmasından değil, ülkenin ve bölgenin girdabından kurtulamadığı çoklu kriz ortamının bunu zorlamasından dolayıdır. Aslına bakılırsa neoliberalizmin tılsımını çoktan kaybettiği günümüzün dünya çapındaki çoklu kriz ortamları, her yerde otoritarizmi emperyalist-kapitalist dünya düzeninin bir zorunluluğu olarak gündeme oturtmaktadır. Türkiye'deki güncel gelişme bu nedenle emperyalist-kapitalist dünya düzeninin genel durumuyla sıkı sıkıya bağlantılıdır.

Benzer bir tandansa, görece gelişmiş burjuva demokrasileriyle yönetilen Avrupa'da da rastlamak olanaklıdır. Gerek AB'nin ulus devlet üstü bir yapı olarak üye devletlerin ulusal parlamentolarını, koruyucu yasalarını ve mücadelelerle kazanılmış sosyal ve demokratik haklarını işlevsizleştirilmesi, gerek Avrupa çapında ırkçı ve sağ popülist formasyonların baskısıyla temel hak ve özgürlüklerin budanması, gerekse de kimi AB ülkesinde burjuva demokrasilerinin içi boşaltılarak, Türkiyevari »demokratörlüklere« dönüştürülmesi bu gelişmenin sonuçlarıdır.

Burada Polonya ve Macaristan örneklerini öne çıkarabiliriz. Polonya'daki milliyetçi-muhafazakâr ve aynı zamanda aşırı dinci PiS-Hükümeti, aynı AKP gibi yasama, yürütme ve yargıyı tek merkezde toplayarak kuvvetler ayrılığı ilkesini ortadan kaldıran bir anayasa değişikliği peşinde. Katolik gerici ve aşırı Leh milliyetçisi Jaroslaw Kaczynski'nin liderliği yaptığı PiS, bu hedefine ulaşmak için AKP'ninkinden hiç farklı olmayan yöntemlere başvurmaktadır. Doğanın metalaştırılması, kamuya ait varlıkların özelleştirilmesi, »kentsel dönüşüm« adı altında kentlerin yerleşik sosyal dokusunun değiştirilerek rant uğruna yoksul kesimlerin kent merkezlerinden uzaklaştırılması, muhafazakâr-dinci yaşam tarzının topluma dayatılması, popülist sadaka ve yardım mekanizmalarına başvurulması, ilk ve orta öğrenim ile üniversitelerde evrim teorisinin reddedilmesi başta olmak üzere bilim dışı teolojik söylemin müfredatın temeli hâline getirilmesi, nükleer enerji ve ekolojik tahribata yol açan üretim biçimlerinin öncelenmesi, iç ve dış düşman resimlerinin yaratılması vs. gibi tüm adımlar Türkiye'dekilerden hiç bir farklılık göstermemektedirler. PiS de, aynı AKP gibi, stratejik ortaklarına karşı çatışmalı bir dil kullanmakta, NATO saldırganlığını dış politikasının taşıyıcısı hâline getirmektedir.

Macaristan'daki ırkçı-milliyetçi Viktor Urban hükümeti de benzer uygulamalarla dikkat çekmektedir. Yönetimin otoriterleşme seviyesi Polonya ve Türkiye ile aynı seviyede olmasa da, genel gidişatta pek büyük farklılıklar bulunmamaktadır. Macaristan'da da okullarda »yurtsever ve askerî eğitim« adı altında müfredat gericileşmekte, Yüksek Öğrenim Yasası değiştirilerek »yabancı devlet ve örgütlerin yıkıcı faaliyetlerini engelleme« gerekçesiyle üniversitedeki bilim özerkliği yok edilmeye çalışılmakta, geleneksel emeklilik sigortası ve sağlık hizmetleri tamamen özelleştirilerek kapitalist sermaye birikiminin boyunduruğuna sokulmakta, sosyal ve demokratik haklar budanmakta, yoksul Roman kitlelerine karşı kurumsal ayrımcılık mekanizmalarıyla ırkçılık teşvik edilmekte, hukukta keyfilik yerleştirilmekte ve dış politika militaristleştirilmektedir.

AB, kendi üyeleri olan Macaristan ve Polonya'ya, aynı Türkiye'ye karşı davrandığı gibi, söylemde çatışmacı bir dil kullanmakta, ancak gene aynı Türkiye olan ekonomik ve stratejik işbirliğinde olduğu gibi, ilişkilerin özünde bir değişime gitmemektedir. Söylemde kullanılan çatışmacı dil bir tarafta AB'nin taşıyıcı ülkelerinde iç politika malzemesi yapılırken, diğer tarafta da Macaristan ve Polonya'daki hükümetlerin toplumsal tabanlarını konsolide etme-

ye yaramaktadır. Macaristan ve Polonya'daki liberal muhalefet, aynı Türkiye'deki fikirdaşları gibi, iki hükümetin »illiberal demokrasi« ile »yeni devlet« inşa ettiklerini iddia etmektedirler. Sonuçta, güncel gelişmenin somut nedenlerini değil, duygusal ve soyut formülleri öne çıkartmaktadır. Her iki ülkede de neoliberal dönüşümlerin toplumda yarattığı öfkeyi »zararsız« alanlara kanalize eden muhafazakâr-sağ popülist yönetimlerin ve belirgin otoriterleşmenin temel nedeninin Macaristan ve Polonya kapitalizmleri ve içinde buldukları krizler olduğu gerçeği yadsınmaktadır.

SONUÇ YERİNE

Gazetemizin bu yılın ilk sayısında yayımlanan »2017: »Demokratörlük« döneminin başlangıcı mı?» başlıklı yazımızda vurguladığımız gibi, sermaye birikim fazlalığı krizi, dünya konjonktüründeki zayıflamalar, ekolojik felaketler, dünya çapındaki göçmen ve mülteci »krizleri«, artan askerî ihtilaflar ve sonucunda yaygınlaşan terörist saldırılar imtiyazlı coğrafyalardaki refah toplumlarını korku toplumlarına dönüştürerek, ırkçı-faşist partilerin taraftar kazanmasına ve otoriter yönetim tandansının artmasına neden oluyorlar. İmtiyazlı coğrafyalardaki burjuva demokrasilerinde yaşanan değişim ve dönüşüm süreçleri, emperyalizmin işbirlikçisi ve ekonomileri kapitalizmin merkez ülkelerinden çok daha zayıf olan ülkeleri, emperyalist stratejilerin ve krizlerin de etkisiyle çok daha katmerli bir biçimde etkiliyor, alternatif eksikliği nedeniyle de otoriterleşme tandanslarını hızlandırıyor. Macaristan, Polonya ve Türkiye örneklerinde görüldüğü gibi, bu otoriterleşme tandanslarının yol açtığı yönetim uygulamaları büyük benzerlikler taşıyorlar.

Küçük burjuva liberallerinin, ama aynı zamanda tüm radikal söylemlerine rağmen, işçi sınıfından ve dolayısıyla sosyalizmden umudunu kaybetmiş reformist sol ve kimi sosyalist akımın bu gelişmeye yönelik değerlendirmeleri de büyük benzerlikler taşıyor. Yanlış ön kabullere ve yanılığara dayanan soyut tahliller ise ne bir çıkış yolunu aydınlatabiliyor, ne de mücadele biçimleri üzerine bir açılım getirebiliyorlar.

Komünistler, »demokrasinin« tek başına soyut ve içi boş bir kavram olduğu gerçeğinden hareketle, burjuva demokrasilerini özü itibarıyla burjuvazinin diktatörlüğü olarak nitelendirirler. Devlet bürokrasisi, şiddeti ve medyasıyla kapitalist devlet egemen sınıfın tahakküm aracıdır. Burjuva demokrasisi her daim burjuvazinin diktatörlüğüdür, çünkü belirleyici olan sömürüye dayanan egemen iktidar ve mülkiyet ilişkileridir. Olağan hâllerde yasama, yürütme ve yargıyla, yani kuvvetler ayrılığı ile gerçekleşen burjuva demokrasisi, işleyebilmesi, yani üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin, sermaye birikim rejiminin ve emek sömürüsünün pürüzsüz sürdürülebilmesi için temel burjuva hak ve özgürlüklerine gereksinim duyar. Ama ne zaman pürüzler ortaya çıkarsa, yani sınıf çelişkileri ve krizler derinleşirse, o zaman sorunlar kapalı, açık veya askerî, hatta faşist diktatörlüklerle çözülür, burjuvazinin tahakkümü güvenceye alınır. Bkz.: Yakın tarih.

Bugün Macaristan, Polonya ve Türkiye'de olanlar tam olarak böylesi bir sürecin ürünüdür. Toplumsal desteği zayıflayan ve gerek emperyalist güçlerle olan çelişkileri derinleşen, gerekse de – Akşener örneğinde görüldüğü gibi – alternatif muhafazakâr güçlerin oluşma süreci neticesinde tekelci burjuvazi karşısında temsilîyet mücadelesine zorlanan AKP-Saray-Rejimi altında parlamenter sistemin ve kuvvetler ayrılığının yeniden tesis edilmesi olanaksız görünmektedir. Rejim, her türlü direnişi devlet terörüyle geri püskürtmeye çalışmaktan vazgeçmeyeceğini defalarca kanıtlamıştır. Her ne kadar açık faşist diktatörlük tehlikesi hâlen akut olarak söz konusu olsa da, burjuva muhalefeti ile sınıf muhalefetine zayıf ve parçalı olması nedeniyle ülkeyi OHAL ve KHK'lar ile yönetebilmekte, çıkartılan yasalar ve devlet bürokrasisinde girdiği koalisyonlar sayesinde devletin işleyişini sürdürebilmektedir. Demokratik muhalefeti bölebildiği, farklı direnç odaklarının birbirleri ile bağlantılı hâle gelmelerini engelleyebildiği sürece de, gerek laiklik karşısı »Türk-İslam« söylemi, gerekse de Kürt düşmanlığı üzerinden dayandığı çekirdek toplumsal tabanı bir arada tutabilmektedir. Rejimin yedeğine aldığı neofaşist MHP'nin temel işlevi de bu toplumsal taban üzerindeki hegemonyanın her gün yeniden üretilmesini desteklemektir.

Komünistler, burjuva demokrasisi hakkındaki görüşlerine rağmen, burjuva temel hak ve özgürlüklerini sınıf mücadelesinin ve işçi sınıfının iktidarını kurmanın olmazsa olmaz gereği olarak görürler. Sendikal hakların, basın-yayın ve örgütlenme-fikir özgürlüğünün, din ve devlet işlerini birbirlerinden kalın çizgilerle ayıran gerçek laikliğin, cins ve cinsiyet ayrımcılığının ortadan kaldırılmasının, ekolojik üretim ve çevre korumacılığının, çağdaş bilimsel ve laik eğitim ve öğrenimin, halkların kendi kaderlerini kendilerinin tayin hakkının kullanılmasının, sosyal adaletin, eşitliğin, doğrudan yönetime katılımın, yerel özerkliğin, özgür bilimin, özelleştirilmelerden muaf kamu varlıklarının genişletilmesinin, kilit sanayi sektörlerinin toplumsallaştırılmasının vs. gerçekleştirilmesi, yani burjuva demokrasisinin demokratikleştirilmesi, hem otoriterleşmenin panzehri olarak, hem de sınıf ve özgürlük mücadelesinin önünü açan koşul olarak öncelik taşır.

O açıdan günümüz koşulları altında Türkiye ve Kürdistan'da, ufaklığına-büyüklüğüne bakılmaksızın, her ilerici adımı rejime karşı geni bir toplumsal ittifak inşa etmek için kullanabilmek, stratejik bir meydan okumadır. Her adım, ne denli yanlış başlar, ne denli egemen blok arasındaki çelişkilerden doğar ve ne denli burjuva güçler tarafından atılır olursa olsun, AKP-Saray-Rejimine ve dolayısıyla açık faşist diktatörlüğe karşı ortak cephe için bir fırsat yaratabilir. Farklı direniş odaklarını ve birbirleriyle bağlantılı olmayan çeşitli mücadeleleri AKP-Saray-Rejimini sonlandıracak bir harekete dönüştürmek, Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ve Kürt Özgürlük Hareketinin üstesinden gelmeleri zorunlu olan tarihsel görevdir. CHP'nin başlattığı »adalet yürüyüşüne« ve sonrasındaki mitinge farklı toplumsal grupların, ama bilhassa ve çoğunlukla işçilerin ve yoksul kesimlerin katılmış olması, bununla birlikte hâlâ evlerine kapanmış, ama bir kıvılcıma bakan milyonlar hiç de küçümsenmeyecek bir potansiyelin varlığına işaret etmektedir, ki rejim bunun çok iyi farkındadır. Devrimci güçler, sosyalist ve komünistler bu insanları yalnız bırakır ve müdahale etmeyip, daha ileri taleplerle kitlelerin öncüsü olmaktan imtina etmeye devam ederlerse, rejim ve rejimi taşıyan güçler her zaman halk kitlelerini kendilerine bağlama ve toplumsal rıza sağlama yollarını bulabileceklerdir.

AKP-Saray-Rejimi aldığı darbelerle emperyalist güçlerin ekonomik ve stratejik çıkarlarına dokunmaması gerektiğini öğrenmiştir. Ve çıkarlarına dokunmadığı müddetçe rejim Avrupa'nın »demokratik« hükümetlerinin ve diğer stratejik ortaklarının desteğinden mahrum bırakılmayacağını da bilmektedir. Emperyalist güçlerin bugüne kadarki işbirliği pratiği ve emperyalist-kapitalist dünya düzeninin realitesi, AKP-Saray-Rejimini ve egemen sınıfları rotalarına devam etmeye cesaretlendirmektedir. Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ve Kürt Özgürlük Hareketi rejimi durduracak, kuvvetler ayrılığı ve parlamenter sistemiyle ülkeyi demokratik, sosyal, laik, adil ve barışçıl bir rotaya oturtabilecek yegane güçlerdir. Otoritarizme ve faşizme karşı demokratik, sosyal ve gerçek anlamda laik hukuk devleti yeniden tesis edilmelidir ki, bu güçler asıl mücadelelerine, yani Sosyalist Türkiye Federasyonu'nun inşasına yoğunlaşabilsinler.

İADE İ HİZMET

26 AĞUSTOS 2017

AKP-Saray-Rejimi ve F. Alman emperyalizmi arasında sıcak tutulan gerilim görüngüsü, sadece liberallerde değil, aynı zamanda farklı sosyalist kesim arasında da kafa karışıklığına yol açıyor besbelli. Gerek sosyal medyada hayli bolca görülen »filanca Alman siyasetçi şöyle dedi« veya »falanca hükümet üyesi Erdoğan'a haddini bildirdi« türünden paylaşımlar, gerekse de özgür medyada yer alan kimi yorum ve haber bunu kanıtıyor.

Daha önce de bu köşede vurguladığımız gibi, siyaseti, bilhassa uluslararası siyaseti kullanılan söyleme, görüngülere ve burjuva medyasının haberlerine dayandırarak değerlendirilmek, fazlasıyla yanıltıcı olmaktadır. Her gelişmeyi tarihsel koşulları, maddi güç ilişkileri, somut çıkarlar temelinde ve soğukkanlı olarak irdelemeye çalışmak, yapılan tahlili gerçek resme o denli yakınlıştırır. Aksi takdirde egemen sınıfların oluşturmaya çalıştıkları demagogik söyleme stepne olunur, onların görüşleri yeniden üretilir.

Türkiye ve F. Almanya'daki egemen bloklar arasında belirli çelişkilerin olduğu su götürmez bir gerçek. Karşılıklı olarak kullanılan ve gerilim görüngüsünü besleyen çatışmacı söylemin şiddetini artırdığını da görmek için bilimsel analize gerek yok. Ama asıl soru şu: Bu gerçekler F. Almanya-Türkiye işbirliğinin özünü değiştirebilir mi? 150 yılı aşkın bir süredir Türkiye'ye özel bir önem atfeden Alman burjuvazisi, NATO'ya üye olduğu ilk günden beri Türkiye'nin hamiliğini üstlenen F. Hükümetler, son bilgilere göre Türkiye'de 6.800'den fazla şirket kuran ve hem F. Almanya'nın Türkiye'ye ihracatının, hem de dolaylı olarak Türkiye'nin AB'ne ve Ortadoğu'ya yönelik ihracatının kaymağını yiyen F. Alman tekelleri, salt Erdoğan'dan hoşlanmıyorlar diye pazar ve yaşamsal stratejik mevki olarak Türkiye'den vaz mı geçecekler? Veya Şansölye Merkel'in bir kaç ay önce hükümet açıklamasında sarf ettiği, »Türkiye'nin bizden uzaklaşması ekonomik ve stratejik çıkarlarımıza aykırıdır« lafi havada mı kalacak?

Elbette hayır, ki AKP-Saray-Rejimi ve başındaki Erdoğan bunu çok iyi biliyorlar. Her ne kadar bazı yanlış okumalar (örneğin F. Alman tekellerinin terör listesine alınması gibi) nedeniyle bazı darbeler almış olsalar da, zaman içerisinde emperyalist güçlerin çıkarlarına dokunmadıkça, herhangi bir sorunla karşılaşmayacaklarını çabucak öğrendiler. Peki öyleyse, bu şamata niye? Bir kere iplerin kopma derecesine geldiğini gösteren bir emare yok, ama karşılıklı olarak birbirlerine kendi çıkarlarını dayatmak için ellerinde tuttıkları şartlı rehiner ve kozlar var. Elbette bunların yol açtığı çelişkiler, kamuoyuna yönelik söylemi etkileyecek derecede sürtüşme sıcaklığına yol açıyor. Ama bunu da basit bir sidik yarışı olarak görmemek lazım.

İkincisi ise, bu şamatanın iki tarafa da yarayan bir iade i hizmet olmasıdır. Şöyle ki; Erdoğan figürü ve ona »haddinin bildirme yarışı« 24 Eylül'de yapılacak olan F. Parlamento seçimlerinde çok işe yarayacak. Nasıl F. Hükümet, Erdoğan karşıtı söylemle AKP-Saray-Rejimine dolaylı olarak propaganda hizmeti sunduysa, rejim de bugün aynı hizmeti tersinden F. Almanya'ya sunmaktadır. İki taraf da gerilim görüngüsü ile iktidarlarını konsolide etmeye çalışmaktadırlar ve görüldüğü kadarıyla da hayli başarılıdırlar.

Dahası var, ama yerimiz kalmadı...

ARAKAN, KAN, KAPİTALİZM..!

2 EYLÜL 2017

Siyasal İslam insanlığın trajedilerini siyasi amaçları ve toplumsal tabanını genişletmek için kullanmakta gerçekten başarılı. Ancak bu kendi başarısı değil. Gericiliğin, dolayısıyla egemen sınıfların demagoji ve propagandalarını boşa çıkartmak ve gerçek resmi ortaya koymakla mükellef olanların basiretsizliğidir bu başarıyı olanaklı kılan. Gözden ırak bir diyarda, Myanmar'da yaşanan trajedi bunun en güncel örneğidir.

Doğru, Arakan Müslümanlarının karşı karşıya kaldıkları soykırım tehlikesi siyasal İslam tarafından dünya çapında bir propaganda aracı olarak kullanılıyor. Ama tehlike son derece reel, ki buna karşı çıkmak insan olmanın gereğidir. Ancak siyasal İslam'ın propagandasını boşa çıkartmak için de Myanmar'daki ekonomik ve sosyal ihtilafları göstermek gerekmektedir.

Petrol, doğal gaz, değerli taşlar gibi önemli hammadde kaynaklarına sahip olan Myanmar, yüzde 8 ile ASEAN ülkeleri arasındaki en yüksek büyüme hızını yakaladı. Buna rağmen halkın yüzde 70'i elektrik veya temiz içme suyu gibi temel gereksinimlere ulaşamıyor ve yoksulluk sınırı altında yaşıyor. Kamu varlıklarının ve işletmelerinin özelleştirilmesi sonucu çalışma koşulları giderek daha kötüleşiyor, yoksulluk yaygınlaşıyor ve köylüler hep daha fazla toprak kaybediyorlar. Çocuk işçiliği son derece yaygın ve 5-14 yaş arası çocuklar haftada yaklaşık 60 saat çalıştırılırlarken, yaklaşık 3 milyon Myanmarlı komşu devletlerde veya Körfez ülkelerinde esaret koşulları altında göçmen işçiler olarak çalışmak zorunda kalıyorlar.

Askeri ve sivil bürokrasi, aynı Türkiye'de olduğu gibi, sadece devletin şiddet araçları olarak görev yapmıyor, aynı zamanda sermaye ve üretim aracı sahipleri olarak da egemen sınıfın bir parçası olmuşlar. Myanmar burjuvazisi, devlet bürokrasisi ile birlikte ülke kaynaklarını olabildiğince sömürüyor ve emperyalist güçlere peşkeş çekiyorlar. Bir zamanlar dünya kamuoyunda »demokrasi kahramanı« olarak görülen ve 1991 yılında Nobel Barış Ödülü verilen Auung San Sun Kyi, hükümetin fiili başı olarak egemen bloktaki yerini çoktan aldı bile.

Toplam 52 milyonluk nüfusu olan Myanmar'da 135 farklı etnik grup yaşıyor. Çoğunluğu yüzde 70 ile Birmanlar oluştururlarken, Hıristiyan ve Müslüman gruplar azınlıkta kalıyor. Tüm farklılıklarıyla Budizm ülkedeki egemen din konumunda. Durum böyle olunca, ezilen ve sömürülen sınıflara hükmetmenin, egemen iktidar ve mülkiyet ilişkilerini sürdürmenin aracı olarak etnik ve dini çatışmalar kolaylıkla kullanılabilir.

Demek ki söz konusu olan bir din çatışması değil, sınıf mücadelesi, yani egemen sınıfların alt sınıfları birbirlerine düşürerek, iktidarlarını sürdürme mücadelesidir. 730 binlik nüfuslarıyla en küçük, dolayısıyla en zayıf grup olduklarından, önce Arakanlı Müslümanlar hedef alınmaktadır. Çoğunluğu yoksul olan Birmanlar, Müslümanları yok ederek ve kovalayarak egemen sınıflardan pay alacaklarını zannetmektedirler. Hiç kuşku yok ki, bu bir ham hayaldir. Yoksulluklarına yol açan, kapitalist sömürüdür ve kapitalist devlet alaşağı edilmedikçe, durumlarında bir değişiklik olmayacaktır. Arakan Müslümanlarının akıtılan kanı, kapitalizmin barbarlık olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır. Tek çıkış yolu, dünyanın neresinde olursa olsun, sosyalizmdir!

SEÇİM OLASILIKLARI

9 EYLÜL 2017

F. Almanya'da iki hafta sonra parlamento seçimleri yapılacak, ama toplumsal iklim sanki yerel seçimler yapıyormuş gibi sakin. Hani televizyonlarda tartışma programları olmasa, sıradan günler yaşıyormuş havası zannedilir. Anketlere bakılırsa, Şansölye Merkel seçim zaferini şimdiden kutlayabilir. Hıristiyan demokratlar kendilerinden son derece emin. Öyle ki, artık »CDU afişlerini toplamaya başladı, reklam yapmaya bile gerek yok« türünden fıkralar anlatılır oldu.

Elbette mesele fıkradaki kadar basit değil, ancak bu heyecansız seçim ortamı bazı gerçeklere işaret ediyor. F. Almanya'nın tarihindeki en güçlü ve en etkin dönemine tanık olduğumuz bugünlerde F. Alman tekelci burjuvazisinin hissedilen refah seviyesini dağıttığı kısıntılarla yükselterek toplumsal çoğunluğu yanında tutabildiğini söyleyebiliriz. Zaten kendi içerisinde uzun zamandır bölünmüş olan F. Alman işçi sınıfının büyük bir kesimi, sıfır faiz politikalarıyla gayri menkul varlıklarındaki ranttan pay alması ve genel olarak satın alma gücünün artması nedeniyle, durumdan son derece hoşnut.

Sermayenin ortağı hâline getirilmiş olan sendikalar, sisteme kooptasyon yoluyla çoktan entegre edildiklerinden, çekirdek kadrolara sağladıkları yüksek maaşların verdiği meşruiyetle tekellerin mevzii politikalarını savunuyor, hatta son »Diesel skandalında« olduğu gibi, muhafazakâr CSU'nun dahi gerisine düşebiliyorlar; »işyerlerini korumak« gerekçesi ile, F. Alman silah tekellerinin silah ve savaş gereçleri ihracatını artırmasını destekliyorlar. Sendikaların teslimiyetçiliği, işsizlik oranlarının düşmesi, vergi gelirlerinin ve dış ticaret fazlalığının rekor seviyelere ulaşması ve mülteciler üzerinden yürütülen ırkçı politikalarla sınıf çelişkilerinin görünürlüğünün azaltılması, toplumsal rızanın oluşturulmasında büyük önem taşıyor.

Aslında bir düetten başka bir şey olmayan »Merkel-Schulz düellosunda« görüldüğü gibi, hükümet ortağı SPD »daha iyi CDU« olmaya çalıştığından, bunun yanı sıra Yeşillerin hükümet ortağı olabilmek için türlü taklalar attığından, toplumsal algıda »Merkel'in alternatifi yok« görüşü yaygınlaşıyor. SPD ve Yeşilleri destekleyen toplumsal kesimler, »biraz daha fazla sosyal ve ekolojik« olunmasını istemenin dışında hâllerinden memnunlar.

Toplumsal, ekonomik, siyasî ve kültürel yaşamdan dışındalanan yoksul kesimler ise paralize edilmiş durumdadır, ki zaten seçimlere katılım oranları giderek düşüyor. Anketler seçimlere katılım oranının genel olarak düşebileceğine işaret ettiğinden, sermaye borazanı FAZ gazetesi bile, duyduğu kaygıyı ifade etmek zorunda kalıyor. Durum böyle olunca 24 Eylül'den sonraki parlamento bileşimi bir hayli ilginç olacak. Çünkü düşük katılım ırkçı AfD'nin oy oranını artıracak, muhtemelen liberal FDP'nin yeniden parlamentoda temsil edilmesini sağlayacak. Merkel'in gönlünde her ne kadar FDP ile koalisyon kurmak yatsa da, F. Alman emperyalizminin stratejik yönelimi toplumsal tabanı geniş bir hükümeti gerekli kılıyor. Gidişat iki alternatifte işaret ediyor: ya CDU/CSU-SPD koalisyonuna devam, ya da CDU/CSU-FDP-Yeşiller hükümeti.

Öyle ya da böyle, beklenmeyen bir şey olmadığı müddetçe, F. Alman emperyalizmi hedefine tam gaz yol almaya devam edecek.

IRKÇILAR SUÇLU, YA BİZ?

11 EYLÜL 2017

Alman faşizmi, Kızıl Ordu'nun büyük katkısı ve Sovyet insanların özverisi sonucunda yenildikten sonra, Dachau yakınlarındaki toplama kampına götürülen Dachau sakinleri ceset yığınlarını gördüklerinde, »bu vahşetten hiç haberimiz yoktu« diyorlardı. Sanki yaz günleri, krematoryumdan çıkan küllerin üstlerine kar gibi yağmasını hiç görmemişler, katledilen Yahudilerin, komünistlerin, sendikacıların mallarını yağmalamamışlar gibi... Tarih her zaman »hiç haberimiz yoktu« diyenleri yargılamıştır, yargılayacaktır. Tarihin alınlarına vurduğu damga hiç bir zaman silinmeyecektir.

Aysel Tuğluk'un annesinin cenazesine saldıranlar, Suriyeli avına çıkanlar, Kürdistan'da vahşet uygulayanlar da alınlarına vurulan damga ile tarih sayfalarına geçeceklerdir, bundan hiç şüphe yok. Irkçılar, en alt sınıflara mensup olsalar da, yoksulluklarını gerekçe gösterebilirler de, suçludur, suçlu kalacaklardır. Ancak bu, asıl suçluların egemen sınıflar olduğu gerçeğinin üstünü örtemez. Çünkü, »bugüne kadarki toplum tarihi, sınıf mücadeleleri tarihi« olduğu kadar, ırkçılığın da tarihidir. Çünkü, ırkçılığın temelinde egemen iktidar ve mülkiyet ilişkileri yatmaktadır. Egemen sınıf ile egemen inancın özdeş olduğu sınıflı toplumlarda, etnik ve dini ayrımcılık, ırkçılık ve refah şovenizmi sınıf tahakkümünün organik unsurlarıdır.

Sonuç itibarıyla Marx'ın çağır açan analiz metodunun dünya çapında kabul görmesini sağlayan »Das Kapital«in ilk cildinin yayımlanışının 150. yılında değişen bir şey yok. İşte tam da bu nedenle, tarihsel maddeciliği ve marksist literatürü temel alarak toplum analizi yapan biz sosyalistler, komünistler, devrimciler de suçluyuz. Sınıf mücadelesinin gereğini yerine getirmediğimizden, antifaşist mücadelenin tüm tarihsel deneyimlerini göz ardı ettiğimizden ve tutarlı bir şekilde çağımızın vebası olan ulusçuluk virüsünden kurtulmayı beceremediğimizden dolayı suçluyuz.

Suçluyuz, çünkü ırkçılığa ve faşizme karşı panzehir olan örgütlü ortak mücadeleyi öğrenemedik hâlâ. Örgütsel egoizmlerden, pasifizmden, oportünizmden, bireysellikten, sekterlikten, Kemalizmin ve liberalizmin etkilerinden, latent ırkçılık ve cinsiyetçilikten kendimizi ve en önemlisi, örgütlerimizi arındıramadığımız için suçluyuz. Kürt halkının özgürlük mücadelesini emperyalizmle ilişkilendirerek, burjuvazinin demagojik söylemini yeniden üretenlere gereken yanıtları vermediğimiz, farklı direniş ocaklarının birbirleri ile bağlanmasını engelleyenleri geri püskürtmediğimiz, olmamız gereken yerlerde, fabrikalarda, mahallelerde, yani sınıfın içinde ve sınıfla beraber örgütlenmediğimiz için suçluyuz.

Ezilen ve sömürülenleri boyunduruk altında tutan koşullar alaşağı edilmedikçe, faşist gruha lânet okumak, sosyal medyada kınama mesajları yayınlamak hiç bir şeyi değiştirmez. AKP-Saray-Rejiminin faşizmin toplumsal tabanını oluşturduğu bugünlerde işlemeyen parlamenter sisteme, var olmayan hukuka atıfta bulunmak, rejimi güçlendirmekten başka bir işe yaramaz. Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ile Kürt Özgürlük Hareketi ortak mücadeleyi öğrenemedikleri müddetçe, ne faşizm, ne de faşist gruplar geri püskürtülebilir. Önemli ve ivedi olan budur, gerisi hikâyedir.

DEMOKRASİ EŞİTTİR DEMOKRASİ Mİ?

23 EYLÜL 2017

Yarın Federal Parlamento seçimleri yapılacak. Anketler F. Alman parlamentosunda, CDU/CSU, SPD, Sol Parti, Yeşiller, FDP ve büyük olasılıkla ırkçı AfD ile yedi partinin temsil edileceğine işaret ediyorlar. ırkçı AfD'nin parlamentonun üçüncü büyük meclis grubu olması ihtimali, liberalinden muhafazakârına, hatta reformist soluna kadar her cepheyi kaygılandırıyor. »Demokrasi zarar görecekt«, »parlamentoda Naziler temsil edilecek« tartışmaları burjuva medyasının sayfalarını süslüyor. Ancak bu tartışmalarda dikkate alınmayan husus, burjuva demokrasisinin gerçekten »demokrasi« olup olmadığıdır. Yani, sahiden demokrasi eşittir demokrasi mi? Gelin bu soruya bir kaç örnekle yanıt arayalım.

Merkel'in şansöyeliğinin devamına yol açması pek muhtemel F. Parlamento seçimleri sonrasında aslında »demokrasi« konusunda değişen pek bir şey olmayacak. Sosyal haklar, çalışma ve ücretlendirme koşulları üzerindeki baskılar artacak, neoliberal dönüşüm tüm hızıyla devam edecek ve neoliberalizmin öz evladı olan sağ popülizm daha fazla taraftar kazanacak. Sermaye lehine olan sübvansiyonlar çoğalacak, vergi adaletsizliği artmaya devam edecek ve demokratik kontrol mekanizmaları daha da törpülenecek. İç politikada, özellikle göçmenler ve mülteciler politikasında sertleştirmeler hızlanacak. Böyle olmak zorunda, çünkü sermaye lehine olan adımlar başka türlü gerçekleştirilemezler.

Fransa'da işçi sınıfının hükümetin reform adımlarına karşı başlattığı direniş hız kazanmaya başladı. Fransa başkanı Macron, New York'tan gelişmeleri »demokrasi sokak değıldir« cümlesiyle yorumladı ve »ben, ilân ettiğim bu reformlar nedeniyle seçildim, direniş gösterenlere saygı duyarım, ama seçmenlerime verdiğim sözü tutmam lazım« dedi. E adam haklı, meşruiyetini seçmen iradesinden alıyor, istediğini yapar.

İspanya'da ise, Katalanların bağımsızlık çabalarına devlet sert adımlarla yanıt veriyor. Gereke ise şöyle: »Demokraside her şey yapılabilir. Ama her şeyi yapabilmek için hukuka ve yasalara uygun davranılmalıdır. İspanya'da Katalanlara özerklik verildi, ama Katalunya yasalara göre bağımsızlığını ilân edemez«. İspanya devleti bu gerekçe ile Katalunya referandumunun »illegal« olduğunu deklare etti.

Şimdi bu üç örnekten hareket edecek olursak, F. Almanya, Fransa ve İspanya'daki burjuva demokrasisinin gerçekten »demokrasi« olduklarını söyleyebilir miyiz? Formel olarak evet. Ancak sınıfsal açıdan, yani ezilen ve sömürülenlerin perspektifinden baktığımızda, kesinlikle hayır. Hayır, çünkü burjuva demokrasi, her zaman ve her yerde burjuvazinin sınıf tahakkümünden başka bir şey değildir. Burjuva demokrasisinin belirli bir çerçevede işliyor olmasının sebebi sınıf mücadeleleridir. Egemen sınıflar, »sokağın« baskısı olmadan aleyhlerine olacak hiç bir adımı atmazlar. Burjuvazi ne kadar güçlüyse o kadar az, işçi sınıfı ne denli güçlüyse o denli fazla demokrasi demektir. Mesele şudur: ya verilenle yetinip, hep daha azına razı kalacağız, ya da kendi iktidarımızı, yani gerçek demokrasiyi, sosyalizmi kurmanın yollarını arayacağız. Herkesin buna vereceğı yanıt, sınıfsal konumuna bağlıdır. Biz sosyalizm diyoruz, çünkü safımız ezilen ve sömürülenlerin safıdır.

BERLİN CUMHURİYETİ SAĞA KAYMAYA DEVAM EDİYOR

FEDERAL PARLAMENTO SEÇİM SONUÇLARININ GÖSTERDİKLERİ ÜZERİNE

26 EYLÜL 2017

2017 Federal Parlamento seçimleri, seçim sonucu çok önceden belli olan ender seçimlerden birisi olarak tarihe geçecek gibi gözüküyor: Konrad Adenauer ve Helmut Kohl'ün ardından üç dönemden fazla Şansölyelik yapacak olan kişi belliydi. Angela Merkel, ki seçim kampanyası boyunca bu gerçeğin getirdiği rahatlıkla hareket etti, en az iki yıl daha Şansölyeliğe devam edecek. En az iki yıl, çünkü şu anda tek alternatif olarak görülen ve »Jamaika-Koalisyonu« olarak adlandırılan CDU/CSU, FDP ve Yeşiller hükümeti, doğumuyla birlikte bazı genetik rahatsızlıklarla boğuşacak. FDP ve Yeşiller hükümet ortağı olabilmek için her türlü taklayı atmaya hazırlanırken, kardeş partiler CDU ve CSU arasında »muhafazakârlık« sürüşmeleri söz konusu olacağı benziyor. Seçimlerin bir diğer belli olan sonucu, yani ırkçı AfD'nin iki haneli bir oy oranıyla parlamentoya gireceği varsayımı da teyit edildi. Böylece F. Parlamentoda CDU, CSU, SPD, FDP, Die Linke, Yeşiller ve AfD ile yedi parti ve altı meclis grubu temsil edilecek. Ancak 2017 seçimlerini hakkıyla analiz edebilmek için parti sayısı, seçmen oranları ve oy dağılımının ötesindeki bazı sonuçlarını irdelemek gerekiyor.

İrkçı, milliyetçi ve açık faşist güçlere kapılarını açan AfD'nin üçüncü büyük parti olması bir tesadüf değil. Ama öncelikle şunu belirtmek gerekiyor: Oy dağılımı »ırkçı partileri modernleşmenin kaybedenleri seçiyor« iddiasını çürütmüştür. AfD, gelir düzeyi ortalama ve ortalamanın üzerinde olan kesimlerden oy aldı, öyle iddia edildiği gibi yoksullardan değil. AfD'nin yüzde 13'e yakın oy alması, 1980'li yıllardan beri yapılan ve F. Alman toplumunun yüzde 15'e yakın bir kesiminin ırkçı, Alman milliyetçisi ve faşizan görüşlere sahip olduğunu tespit eden »SİNUS-Araştırması« ile örtüşmektedir. AfD seçmenleri için sosyal adalet, eşitlik, demokrasi ve barış gibi konular belirleyici değildir. Büyük bir bölümü ırkçıdır, milliyetçidir ve hatta faşisttir. Bu kesimler gökten zembille inmedi tabii ki, önceden de F. Alman toplumdaki bir azınlık olarak varlıklarını sürdürüyorlar, kimi zaman CDU/CSU'ya veya aşırı sağcı-faşist partilere oy veriyorlardı. Holocaust sonrasında F. Alman burjuvazisinin de kabul etmek zorunda bırakıldığı »demokratik konsensüs« nedeniyle dışlanabilecekleri korkusuyla görüşlerini açıkça ifade edemiyorlardı. Bu durum değişti. Şimdi hem eyalet parlamentolarında, hem de Federal Parlamentoda tarih rövanşisti, milliyetçi ve ırkçı görüşlerini ifade edebilecek, hatta parti finansmanları sayesinde toplumsal etkilerini genişletebilecek olanaklara kavuşacaklar.

Bu, beklenmeyen bir gelişme değildi ve 2013'deki seçimlerde kıl payı Federal Parlamentoya giremeyen AfD'nin eyaletlerdeki başarıları, bugünü dünden işaret ediyordu. Aslına bakılırsa fenomen olarak AfD'nin önünü açan, güçlenmesini sağlayan bizzat büyük koalisyon ve uyguladığı neoliberal politikalar. O açıdan AfD neoliberalizmin öz evladıdır denilebilir. Ve tam da bu nedenle neoliberalizme hizmet edecek olan yeni bir siyasî formasyon olarak, sermaye lehine olan politikalara toplumsal rızanın oluşturulmasında önemli roller üstlenecektir.

MERKEL'İN BAŞARISI MI?

F. Almanya'nın, Avrupa'nın en rafine ve en gerici emperyalist gücü olarak dünya çapındaki krizlerin kazananı olması, AB'ni kendi iç pazarına dönüştürmesi ve ihracata dayanan bir iktisat modelini sürdürmesi, ekonomik getiriler ve zenginleşme olarak geri döndü. Her ne kadar zenginleşme dağılımı son derece adaletsiz olsa da, F. Alman toplumu diğer Avrupa

burjuva toplumlarına nazaran daha yüksek bir refah seviyesini hissedebildi. AB üyelerine ve komşu ülkelerine yönelik ekonomik ve politik dayatmaların yol açtığı kârlılık, hissedilen ve reel refah düzeyinin toplumsal sınıf ve katmanlar arasında »Almanya'nın artan gücü« olarak algılanmasına yol açtı ve akabinde bunun devamı için »istikrarın sürdürülmesinin zorunlu olduğu, istikrarın ise sadece Merkel ile sürdürülebileceği« görüşü, burjuva medyasının da pohpohlamasıyla yaygın görüş hâline getirildi.

Gene de kitle bilincinde, özellikle bağımlı çalışan sınıfların bilincinde çelişkiler mevcut. Sosyal devlet anlayışının erozyonu, esnekleştirmeler, güvencesizleştirmeler ve gelecek korkusu bilhassa Doğu eyaletlerindeki insanları yaşam perspektifleri konusunda büyük tedirginliklere itti. Bu tedirginlik ve güvencesizlik ise özellikle seçimlerden uzak kalan ve yerleşik partilere güvenmeyen kitleleri seçim sandıklarına yönlendirdi. CDU/CSU ve SPD'nin oluşturduğu »Büyük Koalisyonun« politikalarına karşı çıkan Doğu seçmeni, sonucunda kendilerine dönecek olan sosyal-gerici, bölücü ve ırkçı AfD politikalarına kandılar. Yoksul olmayan, ama yoksulluğa düşme korkusu yaşayan, refah şovenisti bu kesimler, AfD'ye oy vererek, CDU/CSU ve SPD'ye sağ çizgiye gelmeleri için baskı oluşturduklarını düşünüyorlar.

Toplumsal iklimin, göçmen ve mülteciler politikası sayesinde böylesine sağa kayması, ekonomik, politik ve sosyal sorunların asıl nedenlerinin sorgulanmamasına, sermaye sahiplerine yarayan politikaların desteklenmesine ve antidemokratik istemlerin ön plana çıkmasına neden oldu. Bu gelişme, her ne kadar CDU ve CSU'nun da oy kaybetmesine neden olsa da, uzun vadede bu partilerin politik çizgisinin güçlenmesine neden olacak. Çünkü hükümette ortak olacakları FDP ve Yeşiller, defalarca neoliberal tedbirleri ve emperyalist saldırganlığı destekleyeceklerini gösterdiler. Sonucunda ise, oy kaybetmiş olmasına rağmen, seçimin galibi, F. Alman tekelci burjuvazisinin baş temsilcisi olan Merkel oldu.

TOPLUMSAL VE SİYASÎ »SOL«

Seçimlerin beklenen bir diğer sonucu da, burjuva toplumunun »solunun« yolun sonuna geldiği gerçeğidir. Bir zamanların kitle partisi olan SPD, muhafazakârları taklit ederek, orijinalin yanındaki kötü kopya hâline gelmiş, etkisi altında tuttuğu büyük sendikal hareketin sermayenin ortağı olmasına ve bu nedenle de toplumsal direnç mekanizmalarının kırılmasına neden olmuştur. SPD, Ajanda 2010 ve Hartz Yasaları gibi sosyal kıyım politikaları ile F. Alman toplumunda geniş kesimlerin kitlesel yoksulluğa itilmesine neden olmuştur. Dahası, 1945 sonrasında F. Alman ordusunun ilk kez yurt dışında savaflara katılmasını olanaklı hâle getirmesiyle, F. Alman emperyalizmine büyük bir hizmet sunmuştur. SPD'nin bu denli zayıflamasının temel nedeni, bu politikaları ve neoliberal cephenin bir bileşeni olmasıdır. 1949'dan bu yana en kötü sonucu alan SPD bundan sonra Federal Parlamentoda AfD'nin »ana muhalefet« olmasını engelleme göreviyle başa çıkmak zorundadır. Muhtemelen SPD yönetimi muhalefete geçerek ve »sosyal retorik« kullanarak yaralarını sarabileceğini düşünmektedir. Ancak söylemdeki »sosyallık«, uygulanan neoliberal tedbirlere ve emperyalist yayılcılığa destek ile retorikten ibaret kalacaktır. SPD'nin bugüne kadarki pratiği, savaflara ve sosyal hakların daha da budanmasına karşı geniş bir toplumsal muhalefet oluşturmasına köstek olacağına işaret etmektedir. Sonuç itibarıyla SPD'nin, egemen sınıfların yanında duran ve emperyalist bir ülkenin sosyal demokrasisi olarak, sermaye lehine toplumsal rıza kazandırmanın haricinde bir etkisinin olmayacağı şimdiden söylenebilir.

SPD'nin bu durumu ve ekolojik-liberal Yeşillerin hükümet ortağı olma arzuları, Die Linke içinde »hükümet sosyalistlerince« ifade edilen, hatta arzulanan »kırmızı-kırmızı-yeşil« ittifakının bir hayalden ibaret olduğunu kanıtlamaktadır. Die Linke, kurduğundan bu yana ikinci büyük oy oranına kavuşmasına rağmen, ana muhalefet konumunu kaybetti ve görüldüğü kadarıyla bu yasama döneminde SPD ve AfD'nin parlamento gündemini belirleyecek olmaları nedeniyle hayli zorluk çekecek. Die Linke'nin reformist hayallerden kurtulup, sokağı harekete geçirememesi durumunda, sadece parlamenter çalışmalarla etki alanını genişletemeyeceğini de şimdiden söylemek olanaklıdır.

Die Linke'nin oy oranını artırması, ama özellikle Batı eyaletlerinde seçim barajının çok üstünde oy alması, gelecek açısından bazı umutlar vermektedir. Batı eyaletlerindeki bu başarı, Doğu eyaletlerinde »devlet partisi« olma görünümünü nedeniyle gölgelense de, Batı'daki nüfus yoğunluğu uzun vadede Die Linke'nin Doğu eyaletlerinde kaybettiği oy oranlarını kompanse etmeye adaydır. Artık farklı sınıf ve katmanlardan oy alabilen Die Linke partisi, hâlâ sosyal demokrat görüşte olanlar için de bir alternatif olabilecek seviyeye geldi. Ancak farklı sol akımları içinde barındıran Die Linke'nin bir sınıf partisi olmaktan ziyade, sol-liberal / sol-sosyal demokrat bir parti olarak yoluna devam etmesi beklenebilir.

Seçimlere katılan DKP ve Internationalistische Liste/MLPD gibi komünist partilerin aldığı toplam 50 bin civarında oylara bakıldığında, bu sayının son derece düşük olduğu düşünülebilir. Ancak verilen bu oy oylar politize olmuş kesimlerin bilinçli verdiği oylardır. Gerek DKP'nin gerekse de MLPD'nin seçim afişleri, belki de işçi sınıfı, ezilen ve sömürülenler açısından en doğru, en radikal talepleri içeren sloganlar taşımaktaydılar. Bir »antikomünizm ülkesi« olan F. Almanya'da, kutuplaşmanın ve ırkçılığın had safhaya ulaştığı, toplumsal parçalanmanın derinleştiği bir ortamda komünist partilerinin aldıkları bu oy oranı, açıkçası hiç küçümsenmemelidir.

SEÇİM SONUÇLARI DIŞ POLİTİKAYI NASIL ETKİLEYECEK?

Gerek neoliberal cephedeki burjuva partileri, gerekse de ırkçı AfD F. Almanya'nın militarist, saldırgan ve yayılmacı bir dış politika izlemesi gerektiğini savunuyorlar. Oluşturulması olası olan »Jamaika-Koalisyonu« başta Rusya'ya karşı olmak üzere, AB içerisinde ve komşu coğrafyalarda F. Alman sermayesinin çıkarlarını kollamak, emperyalist paylaşımdan daha fazla pay alabilmek ve bilhassa enerji kaynakları üzerinde hakimiyet kurabilmek amacıyla daha yaptırımcı ve müdahaleci bir politika izleyecektir. Türkiye ile yaşanan »kriz« görüngüsünün ise F. Alman sermayesinin lehine sonuçlanacağını beklemek yanlış olmayacaktır. Çünkü Türkiye, stratejik konumu ve işbirlikçi egemen sınıflarıyla her zaman olduğu gibi, F. Alman emperyalizminin vazgeçemeyeceği bir önem taşımaktadır. Silah üretiminde, askerî-sınai komplekslerin işbirliğinde, ekonomik ilişkilerde ve AKP-Saray-Rejiminin muhalefete yönelik politikalarındaki örtüşmede değişiklik olmayacağı gibi, Merkel-Erdoğan yönetimlerinin daha sıkı bir ilişki içerisine girebileceği öngörülebilir. Yeni Federal Hükümetin Ortadoğu politikalarında »Kürt dostu« bir çizgi izleyeceğini veya İran, Irak ve Türkiye egemen sınıflarına karşı Kürt hareketlerini önceleyeceği beklentisini, ham hayal olarak nitelendirmek doğru olacaktır. Çünkü F. Alman emperyalizmi için belirleyici olan demokrasi, azınlık ve insan hakları değil, sermaye çıkarları, stratejik hedefler ve sömürü koşullarının sürdürülebilirliğidir.

Sonuç itibarıyla AB'nin patronu, dünya ihracat şampiyonu ve »Global Player« adayı, malî ve iktisat krizlerinin kazananı olan bir emperyalist ülkede yapılan parlamento seçimleri, toplumsal ve siyasî solun zayıf olduğunda beklenilebileceği gibi, egemen sınıfları güçlendirmiştir. Genel olarak muhafazakâr ve sağ partilerin güç kazandığı, Yeşiller ve FDP ile liberal güçlerin desteğine sahip oldukları ve burjuva toplumunun »solunun« daha da zayıfladığı bir döneme giriyoruz. Merkel yönetiminde kurulacak olan yeni hükümet – ki, hangi konstelyasyonda olursa olsun –, ırkçı sağın baskılarını iç ve dış politikada sertleştirmelere giderek hafifletmeye çalışacak, militarizm ve yayılmacılığa hız verecek, sermaye lehine olan politikaları derinleştirecek ve sosyal haklar ile çalışma ve ücretlendirme koşullarında kötüleştirmeler gerçekleştirecek, yani esnekleştirme, özelleştirme ve düzensizleştirmelere devam edecektir. Göçmen ve mülteciler ise yeni yasama döneminde de, korku toplumuna dönüşmüş olan F. Alman refah toplumunu yönetmek için gerekli olan günah keçisi rolünden kurtulamayacaklardır.

Seçimleri hangi partinin en fazla kazandığı, hangi partinin hangi partiden daha fazla oy devşirdiği konusunda ayrıntılı tartışmalar yapılabilir. Ama tartışma götürmeyen gerçek, bu seçimlerden F. Alman emperyalizminin güçlenerek çıkmış olmasıdır. Bunda reformist solun olduğu kadar, kendi içinde bölünmeleri kabul eden ve salt verilenle yetinen F. Alman işçi sınıfının da büyük günahı vardır. Şimdi hissedilmese de, seçimlerin asıl kaybedenlerinin geniş toplumsal kesimler olduğu eninde sonunda ortaya çıkacaktır.

IRKÇILARI YOKSULLAR MI SEÇİYOR?

30 EYLÜL 2017

Çarşamba günü yayımlanan seçim analizimize bazı itirazlar geldi. Kimi istatistiki verileri temel alan itirazlarda, »AfD'ye yoksulların oturduğu mahallelerde en fazla oy çıktığına« dikkat çekiliyor. Burjuva medyasının yorumlarına ve istatistiklerine şüphe ile yaklaşmak gereğini unutmadan, yoksul ve işsizlerden de AfD'ye oy verildiğini elbette söyleyebiliriz. Ama, »AfD'yi çoğunlukla yoksullar seçti« iddiası doğru mu? Bu iddiayı bir irdeleyelim.

Arka plana bakmadan önce araştırma enstitülerinin sayılarına bakalım: »Forschungsgruppe Wahlen« verilerine göre işçilerin yüzde 19'u, hizmetlilerin yüzde 11'i, çalışanların yüzde 5'i, işsizlerin yüzde 7'si ve emeklilerin yüzde 4'ü AfD'yi seçmiş. Örneğin Die Linke işsizlerin yüzde 21'inden oy almış. Öğrenim durumuna baktığımızda düşük eğitimlilerin yüzde 17'si ve yüksek öğrenimlilerin yüzde 9'u AfD'ye oy vermiş. AfD seçmenlerinin ezici çoğunluğu erkek ve 30-65 yaş grubundan.

Sadece bu sayılar yoksulların çoğunlukla AfD'yi seçtiği iddiasını çürütüyor. Yoksul ve işsizlerin yoğun olduğu seçim bölgelerindeki düşük katılım oranlarını dikkate almazsanız, bu iddiaya inanabilirsiniz. Aslında bu iddia, ırkçılığın, milliyetçiliğin ve Hitler faşizmine özenen muhafazakârlığın F. Alman toplumun tam ortasında yerleşik ve ırkçılığı körükleyen asıl nedenin neoliberal uygulamalar ile ırkçı ve ayrımcı göçmen politikaları olduğu gerçeğinin üstünü örtmeye yarayan bir burjuva demagojisidir.

Burjuva medyası ve partileri onlarca yıldır, »Weimar Cumhuriyeti deneyimleri, ekonomik krizlerin ve yüksek işsizliğin demokrasiyi tehdit eden partileri teşvik ettiğini kanıtladı« biçiminde özetlenebilecek bir görüşü yaygınlaştırmaya çalıştılar. Arkasında yatan temel neden ise, faşizmin »demokrasinin işleyişinde bir aksaklık« değil, kapitalizmin bir sonucu olduğu gerçeğini gizlemektir. Nitekim bugün bu iddia da çürümüştür, çünkü ekonomik büyümenin rekor kırdığı, resmî işsizlik oranlarının düştüğü ve insanların kişisel ve ekonomik durumlarından hayli memnun oldukları bir dönemde AfD gibi ırkçı ve faşist bir parti böylesine oy oranlarına kavuşabilmiştir.

Refah şovenizminin çoğunluk toplumunun köklerine işlediği günümüz F. Almanya'sı 2015'deki »mülteciler krizi« ile ırkçı, göçmen düşmanı ve faşist yaklaşımların önündeki setleri yıkan bir toplumsal iklim ile tanıştı. Neoliberal politikaların yol açtığı sosyal devlet erozyonu, Hartz Yasaları ile iyi geliri olanların dahi kısa zamanda yoksulluk sınırına düşme olasılığının artması, burjuva partilerinin birbirleri arasındaki farkları sıfırlayan elitizmleri ve seçim ile siyaset değişikliği olamayacağı algısının yaygınlaşması, yabancılaşan küçük burjuva kesimleri ve fabrikalardaki çekirdek işçi kadrolarını onlarca yıldır var olan neofaşist yaklaşımların yanına çekti.

Sonuç itibarıyla AfD'yi ortaya çıkararak da, büyüten de ve şimdi parlamenter varlığını kendi lehine kullanmaya hazırlanan da F. Alman emperyalizmi ve taşıyıcısı olan tekellerci burjuvazisidir. Kapitalizm, faşizmin alternatifi değil, tetikleyicisidir. F. Almanya seçimleri tek çıkış yolunun dün olduğu gibi, bugün ve yarın da işçi sınıfınının iktidarı, sosyalizm olduğunu kanıtlamıştır.

NORMALLEŞME?

7 EKİM 2017

Federal Parlamento seçimlerinin ardından başlayan süreç, F. Alman siyasetini yakından tanıyanlar açısından öngörülebilir bir biçimde devam ediyor: Partiler koalisyon görüşmelerine ve muhalefetteki rollerine hazırlanırken, meclis grupları içerisindeki hiyerarşiler ya yenileniyor, ya da yeniden kuruluyor; bakanlıklar ve devlet aparatı ile hükümet finansmanı ile çalışan kurumlardaki »kariyer atıklarınca« dönmeye devam ediyor ve devlet çarkları yeni yağlanmış gibi işliyor. Kısacası, F. Alman siyaseti, parlamentoda hangi grup nerede oturacak tartışmasının haricinde, seçim öncesinde terk ettiği olağan haline geri dönüyor. Bu normalleşme verili koşullarda F. Alman emperyalizminin en çok gereksinim duyduğu bir durum, çünkü uzun vadeli stratejik plan ve hesaplar, »vatan cephesinin« sorunsuz ve dimdik ayakta durmasını gerektiriyor. İrkçı AfD'nin sistemi rahatsız etmekten ziyade, neoliberal politikaları ve emperyalist yayılmacılık adımlarını destekleyici bir faktör olacağını daha önce gerekçelendirerek yazmıştık. Hükümetin ve dolayısıyla tekelci burjuvazinin asıl kaygısı, ırkçılığın yükselmesi değil, işleyen sömürü çarkının »temiz« tutulmasıdır. Çünkü, ne kadar küçük olursa olsun, çarkların arasına girecek olan kum taneleri »makinayı« bozacaktır. Zaten AfD'nin görevi, kum tanelerini çarktan uzak tutmaktır.

AB çatısı altında düzen kurucu dünya gücü olma peşinde koşan F. Alman emperyalizmi şu an öncelikli olarak AB'nin hizaya getirilmesine yoğunlaşmak zorunda. Bunun çeşitli nedenleri var. Kasım ayında Göteborg'da yapılacak olan »AB Sosyal Zirvesi«, F. Almanya'nın favoriye ettiği siyasi hattın dışına çıkma tehlikesini taşıyor. Büyük umutlarla seçilen Fransa Başkanı Macron, neoliberal reformlarına karşı oluşan güçlü direnişi hafifletmek için, Fransa'da yürürlükte olan sosyal politikaların ve asgari ücretin tüm AB üyesi ülkelerde de yürürlüğe sokulmasını talep ediyor. Macron bu şekilde, AB Komisyon Başkanı Juncker'in de desteğiyle, F. Almanya karşısındaki »rekabet zayıflığını« kompanse etmeyi hedefliyor.

Ücret ve çalışma koşullarının Fransa seviyesinde standartlaştırılması sadece ihracat şampiyonu F. Almanya'nın değil, aynı zamanda işçi ve zanaatkarlarını diğer AB ülkelerine gönderip, o ülkelerde çalıştırılmalarına rağmen geldikleri ülkelerin standartlarına göre ücretlendiren Polonya, Macaristan ve diğer Doğu Avrupa ülkelerinin işine gelmiyor. Bu gidişatı engellemek ve AB iç pazarındaki hakim durumunu korumak isteyen F. Alman emperyalizmi şimdiden Doğu Avrupalı AB üyeleri üzerindeki baskısını artırmaya başladı bile.

Diğer yandan Katalonya'daki bağımsızlık girişimi, diğer AB ülkelerindeki benzer milliyetler sorununu tetiklemesi nedeniyle F. Almanya'nın başını ağrıttıyor. Belçika'da Flamanlar uzun zamandır merkezi devletten ayrılmak için çaba gösterirken, şimdi de zaten Güney Tirol sorununu yaşayan İtalya'da 22 Ekim'de Lombardi ve Venedik bölgelerinde özerklik referandumları yapılacak. Avusturya'ya bağlanmak isteyen Güney Tirollüler, »bugün Katalonya, yarın Güney Tirol« sloganıyla hazırlıklara başladılar bile. F. Almanya, böylesi gelişmeler AB'nde yapısal sorunlara yol açacağı ve dolayısıyla AB'ni dünya çapındaki politikaları için manivela olarak kullanma planlarını zayıflatacağından, Katalonya »sorununun« çözülmesi için bastırıyor.

Kısacası, F. Alman emperyalizminin iç politikada normalleşmeye öylesine gereksinimi var ki, hangi konstelasyonda olursa olsun, her türlü hükümet koalisyonunu kabullenecek durumda. F. Almanya'da siyaset - şimdilik - normal yolunda seyredecek gibi görünüyor.

DEMOKRASİ VE SOSYALİZM

12 EKİM 2017

Demokratik ve bu bağlamda sosyal hakların genişletilmesi için verilen mücadele ile - ki, biz bunu burjuva demokrasininin demokratikleştirilmesi olarak nitelendiriyoruz - işçi sınıfının iktidarının kurulması, yani sosyalizm mücadelesi arasındaki birbirini tamamlayıcı ilişki, uluslararası işçi ve komünist hareketinin tüm tarihi boyunca büyük bir önem taşımıştır. Günümüz emperyalist-kapitalist dünya düzeninin realitesi, kriz doğurganlığı ve saldırganlığı bu ilişkiye ayrı bir önem ve güncellik kazandırmaktadır. Gerçi bu ilişki komünistler açısından hiç bir zaman önemini ve güncelliğini yitirmemişti, ancak 1989/1990 karşı devrimi ve likidasyon uğraşları komünistlerin bu ilişkinin gereğini yerine getirmelerinde köstekleyici rol oynamıştır. Bu durum ise, işçi sınıfına, devrime ve sosyalizme olan inançlarını yitirenlerin oluşturdukları reformist akımların, özellikle ülkemizde kemalizm ile liberalizm kısılcasına sıkışmış sosyalist yapıların demokrasi mücadelesini sınıfsal içeriğinden ve sosyalizm hedefli bağlamından kopartarak, kapitalizmin sınırları içerisindeki bir çözüme indirgemelerine yol açmıştır. Benzer bir gelişmeyi tersinden, sosyalizm mücadelesini demokratik özünden koparan sol sekte akımların yaklaşımlarında görmek olanaklıdır.

Demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin önemi ve güncelliğinin iki temel nedeni vardır: Birincisi, kapitalizmin yapısal krizlerinin derinleşmesi ile işçi sınıfının iktidarının kurulması için devrimci değişimlerin gerekliliği arasında hâlâ var olan çelişkidir. İkincisi ise, devrimci güçlerin bilhassa örgütlülük konusundaki yetersizlikleri ile ezilen ve sömürülen sınıfların gerekli olan siyasi bilinç ve kararlılığa sahip olmamalarıdır. Ezilen ve sömürülen kitlelerin bu durumu, kapitalizmin sistem krizlerine sömürü, baskı ve savaş politikalarını yoğunlaştırarak yanıt verdiği günümüzde, sadece yoksul coğrafyaların değil, tüm dünyanın yangın yerine dönme tehlikesini derinleştirmektedir.

Genel olarak bakıldığında, gerek emperyalist ülkelerdeki, gerekse de diğer kapitalist ülkelerdeki devrimci ve sosyalist hareketler arasında iki belirgin tandans göze çarpmaktadır: Bilhassa Avrupa solu, ama aynı şekilde Türkiye gibi ülkelerdeki ezen ulusa mensup kimi sosyalist grup, giderek daha da sertleşen mücadele koşulları karşısında devrimci perspektifi (söylemde bolca kullanılsa dahi) terk ederek, özünde bir sınıf uzlaşması, hatta işbirliği olarak nitelendirilebilecek reformist pozisyonlara kaymaktadır. Reformist pozisyon alışı doğal sonucunda ise, geleneksel sosyal demokrasinin çoktan neoliberal cephenin bir parçası olarak emperyalist saldırganlığa toplumsal rıza kazandırma rolünü üstlendiği bir ortamda bu parti ve hareketlerin »sosyal demokratlaşma« süreci ortaya çıkmaktadır. Türkiye özelinde bu sürecin kendisini »CHP kuyrukçuluğu« biçiminde ifade ettiğini söyleyebiliriz.

İkinci tandans ise, her ülkedeki tarihsel ve somut koşulları, maddi şartları, güçler dengesini vs. dikkate almadan, sosyalizm mücadelesinin aşamalarını ve evrelerini reddeden sabırsızlıkla dolaysız tek görevin sosyalist devrim olduğunu savunan sol sekteçiliktir. Sol sekteçilik verili koşullar altında toplumsal ilerleme ve adaletin sağlanması, milliyetler sorununun çözülmesi, demokratik ve sosyal hakların genişletilmesi için üretilen alternatif politika ve programları »sonuçlarını törpüleyerek kapitalizme hizmet etme« olarak nitelendirmekte ve neticesinde »sistem içi çözüm olmaz« gerekçesiyle reddetmektedir. Sol sekteçiliğin sözel radikalizmi, dün olduğu gibi bugün de küçük burjuva »devrimciliğinden« başka bir şey değildir.

KOMÜNİSTLERİN BAKIŞ AÇISI

Lenin'in vurguladığı gibi, çağımız Büyük Ekim Devrimi ile başlayan kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır - 1989/1990 karşı devrimiyle kapitalizmin restorasyonu ve hali hazırda sosyalist devrim koşullarının olgunlaşmamış olması, bu gerçeği değiştirmez. Komünistler, Marksist-Leninist dünya görüşleri temelinde günümüz devletlerinin sınıfsal doğasının belirleyici olduğunu, kapitalizmin ve dolayısıyla burjuva demokrasilerinin özünde burjuvazinin diktatörlüğü olduğunu ve halk kitlelerinin büyük çoğunluğu için en geniş ve gerçek demokrasinin ancak sosyalizmle, işçi sınıfının iktidarı, yani proletarya diktatörlüğü altında kurulabileceğini savunurlar. Ancak bu savunu, işçi sınıfının iktidar mücadelesinin farklı aşamalar ve evrelerden geçeceği gerçeğini yadsımaz. Komünistler, demokrasi mücadelesinin işçi sınıfı partisinin devrimci stratejisi için taşıdığı önemi ve demokrasi mücadelesi ile sosyalizm mücadelesi arasındaki kopmaz bağlantıyı dikkate almakla yükümlüdürler.

Komünistlerin bu çerçevedeki bakış açısı, dönemde aynı anda iki cepheye, bir tarafta devrimi erteleyen ve devrimci eylemi sabote eden sağ, revizyonist ve reformist oportünizme, diğer tarafta da kitlelerden ve sınıftan kopuk sabırsız sekterlik ve dogmatik lafazanlıkla devrimin önünü açabilecek her türlü olanağı ve reel ilerlemeyi boşa çıkaran »sol« oportünizme karşı mücadele eden Lenin'in öğretici teorilerine dayanmaktadır. Lenin, Ocak 1916'da kaleme aldığı »Sosyalist devrim ve ulusların kaderlerini tayin hakkı« başlıklı tezlerinde şöyle yazmaktadır: »Sosyalist devrim tek perdelik bir oyun, tek bir cephede tek bir muharebe değil, aksine keskin sınıf ihtilaflarının bütün bir çağı, tüm cephelerde, yani ekonomi ile siyasetin tüm sorularında verilen ve sadece burjuvazinin sahip olduklarının kamulaştırılmasıyla bitebilecek olan uzun muharebeler dizisidir. Demokrasi için mücadelenin proletaryanın dikkatini sosyalist devrimden çekeceğine veya bu devrimi arka plana iteceğini, üstünü örteceğini ve benzerine inanmak, büyük bir yanılgıdır. Tam tersine, nasıl tam demokrasiyi gerçekleştirme-ye muzaffer sosyalizm olanaklı değilse, aynı şekilde demokrasi için her açıdan tutarlı, devrimci olan mücadeleyi vermeyen proletarya da burjuvazi üzerindeki zaferine hazırlanamaz.«

Komünistlerin demokrasi anlayışı Marksist-Leninist dünya görüşleri ve devrimci deneyimleri ile uyumlu olmak zorundadır, ki ülkemizde yasaklı olan TKP'nin güncel belgelerine bakan, bunun kanıtlarını bulmakta zorlanmaz. Bu anlayış ne formel demokrasiyi hiçe sayar, ne de siyasi demokrasinin değerini görmezden gelir. Ama aynı zamanda demokrasinin bir ülkenin bağımsızlığını ve hükümlerini garanti eden çerçevede halkın/halkların siyasi, iktisadi, sosyal ve kültürel erke sahip olmalarının zorunluluğundan hareketle, sınıfsal içeriğini yadsımaz ve demokrasiyi salt burjuva anlamında parlamenter demokrasiyle eşitlemez. Çünkü burjuva demokrasisi ve burjuva çığırkanları demokrasiyi salt hükümet etmenin siyasi biçimine indirgemekte ve burjuvazinin, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet temelinde ve kapitalist üretim tarzı çerçevesindeki egemenliğini gizlemektedirler.

Her devletin her zaman bir sınıfsal karakteri vardır. Toplumsal sınıfların ve sınıf çelişkilerinin üzerinde duran, »tarafsız« bir devlet yoktur. O açıdan demokrasiden bahsedildiğinde yanıtlanması gereken can alıcı soru, »kimin için ve kimin çıkarına demokrasi«dir. Çünkü, Lenin'in de vurguladığı gibi, hükümetin siyasi biçimi ile herhangi bir sosyo-ekonomik rejimin özü aynı şeyler değildir, yani aynı sınıfsal nitelikte ve aynı sosyo-ekonomik formasyonda iktidar biçimleri aynı olmayabilir, ki bu işçi sınıfının mücadeleleri açısından son derece önemlidir - faşist diktatörlük koşulları altında verilen mücadele ile burjuva anlamında parlamenter sistem koşullarında verilen mücadelenin farklı olması gibi.

Daha önceki yazımızda vurgulamıştık: burjuvazinin sınıf tahakkümü farklı biçimlerde, diktatoryal veya demokratik biçimlerde sürdürülebilir. Kapitalizm ve kapitalist sömürü mutlaka demokrasiyi gerekli kılmaz, koşullar, yani sınıf savaşımı biçimi belirler. Tekelci burjuvazinin vahşi diktatörlüğü olan faşizm, burjuva iktidarının en şiddetli biçimidir. O açıdan komünistler burjuvazinin iktidarını parlamenter demokrasi veya faşist diktatörlük biçiminde sürdürmesini aynı görmezler, kayıtsız kalamazlar. Kapitalizm sürdüğü, emek sömürüsü devam ettiği müddetçe burjuva diktatörlüğünün olanaklı olduğunca demokratik biçimde

devam etmesi, proletaryanın, ezilen ve sömürülen sınıfların çıkarınadır. Çünkü burjuva demokrasisi, ezilen ve sömürülen sınıfların haklarını savunmaları ve genişletmeleri, işçi sınıfının birliğinin kurulması ve örgütlenmesi, burjuva iktidarının sınırlandırılması ve kitlelerin sosyalist devrim mücadelesine kazanılması için en uygun olanakları sunar. Tam da bu nedenle demokrasi mücadelesi, yani burjuva demokrasinin demokratikleşmesi için verilen mücadele, sosyalizm mücadelesinin bütünsel bir parçası, tamamlayıcısıdır.

DEMOKRASİ VE MİLLİYETLER SORUNU

Milliyetçilik her zaman ve her ülkede burjuvazinin elindeki en önemli egemenlik araçlarından birisi olmuştur. Tarihte olduğu gibi, bugün de gerici ve faşist hareketler tekeli burjuvazinin işçi sınıfını ve demokratik güçleri bölmek ve zayıflatmak için kullandığı yedek güçlerdir. Ancak bu yedek güçlerin oynadığı rol, burjuva hükümetlerinin attıkları gerici adımlar ile güçlendirilmektedir. Günümüzdeki otoriterleşme tandanslarının gösterdiği gibi, açık faşist diktatörlüğün yolunu açan gerici adımlar, sadece işçi sınıfının mücadelelerle elde ettiği kazanımları yok etmekle kalmamakta, aynı zamanda burjuva demokrasinin sağladığı tüm kazanımları da tehdit etmektedirler. O nedenle, Engels'in deyimiyile işçi sınıfının »nefes almak için havaya ihtiyaç duyduğu« kadar ihtiyaç duyduğu demokratik hak ve özgürlükleri savunmak ve demokrasi mücadelesi için olanaklı olan en geniş toplumsal ittifakları örmek, komünistler açısından başat görevler arasındadır.

Milliyetçiliğin keskinleşen sınıf çelişkilerinin üstünü örttüğü durumlarda demokrasi mücadelesi için toplumsal ittifakların örülmesi ve farklı milliyetlerden sömürülen sınıflar arasında sınıfsal çıkarları temelinde köprüler kurulması, çok daha büyük önem ve ivedilik kazanmaktadır. Örneğin Türkiye'de »Kürt sorunu« olarak adlandırılan milliyetler sorunu barışçıl, adil ve demokratik bir çözüme ulaştırılmadan, ne demokrasi mücadelesinde, ne de sosyalizm mücadelesinde etkin ileri adımlar atmak olanaklı olacaktır. O açıdan »Kürt sorununun« barışçıl, adil ve demokratik çözümü, burjuva demokrasisinin demokratikleştirilmesi mücadelesiyle eş anlamlıdır ve Türkiye işçi sınıfının çıkarınadır.

Ancak bu mücadele için gerekli olan toplumsal ittifakların kurulması, günümüz koşullarında son derece zorlaşmıştır. Bunun farklı nedenleri bulunmaktadır: Öncelikle »Kürt sorununun« çözümü sadece AKP-Saray-Rejiminin politika ve hedefleriyle değil, aynı zamanda başta MHP ve CHP olmak üzere, tüm burjuva partilerinin programlarıyla çalışmaktadır. İhtilafın süresi, kirli savaş metotları ve kullanılan milliyetçi söylem, gerek bu gerçeği, gerekse de milliyetler sorununun Türkiye'deki sınıf ilişkilerine dayandığı gerçeğinin üstünü örtmektedir. Şöyle ki; Kuzey Kürdistan, ucuz iş gücü deposu olmasının yanı sıra, başta su olmak üzere, zengin doğal kaynaklara sahiptir ve Ortadoğu'ya açılan kapı olarak stratejik önem taşımaktadır. Su kaynaklarının ve nehir yataklarının kontrolü, Türkiye'deki iktidar bloğunun eline komşu ülkelere yönelik olarak kullanabileceği önemli bir silah vermektedir. AKP-Saray-Rejimi ve egemen sınıflar açısından Kuzey Kürdistan üzerindeki kontrolü kaybetmek, iş gücü deposu, piyasalar, ticaret yolları, kaynaklar, kısacası üretici güçler ve birikim araçları üzerindeki kontrolü kaybetmekle eş anlamlıdır.

Diğer yandan »Kürt sorunu« sadece Türkiye'deki farklı sermaye fraksiyonları ile siyasî temsilcilerinin çıkarlarını ilgilendirmekle kalmamakta, aynı zamanda orta katmanların çıkarlarına da dokunmaktadır. Kuzey Kürdistan'ın Türkiye iktisatı için yaşamsal önem taşıması, yeniden üretim süreçleri ekonomik büyümeye ve »istikrara« bağlı olan orta katmanların da »Kürt sorununda« egemen sınıfların yanında saf tutmalarına yol açmaktadır. Özerklik tartışmasının dahi »bölünme tehdidi« olarak algılanmasının temel nedeni budur. Nihâyetinde Kürt düşmanlığının ve ırkçı yaklaşımların işçi sınıfı içerisinde de yer ediniyor olmasının sebebi, işçiler arasındaki rekabetin kendisini etnik hiyerarşilerle ifade ediyor oluşudur. Neticede Türkiye işçi sınıfının en alt katmanları çoğunlukla Kürtlerden oluşmaktadır. Sonuç itibarıyla farklı sınıf ve katmanlar arasında yaygınlaşan Kürt düşmanlığı ve ırkçılığın temelini, her kapitalist ülkede olduğu gibi, egemen iktidar ve mülkiyet ilişkileri oluşturmaktadır.

DEMOKRASİ VE »ULUS DEVLET«

Milliyetler sorunu günümüz Türkiye'sinde tüm diğer sorunların üstünü örten ve kapitalizmin temel çelişkisinin görünürlüğünü gizleyen bir egemenlik aracı hâline gelmiştir. Ama aynı zamanda AKP-Saray-Rejimi ve dayandığı sermaye fraksiyonlarının kırılğan »Aşıl topuğudur«, ki bölgedeki, bilhassa Irak ve Suriye'deki güncel gelişmeler bu »Aşıl topuğunu« daha da korumasız hâle getirmektedir. O nedenle milliyetler sorununun AKP-Saray-Rejiminin geleceği açısından yaşamsal önem taşıdığını vurgulayabiliriz. Zaten rejim tam da bu nedenle kutuplaştırıcı hamaset söylemlerine sarılmakta, imha ve tasfiye politikasından vazgeçmemekte ve sınır ötesi maceralara atılmaktadır.

»Aşıl topuğu« benzetmesiyle devam edersek, AKP-Saray-Rejiminin sanıldığı kadar güçlü olmadığını tespit edebiliriz. Rejimin saldırgan ve faşizan politikaları ısrarla sürdürmesi güçlü olduğunun değil, hem kendisinin, hem de dünya çapında kapitalizmin derinleşen krizinin, ama aynı zamanda da demokratik ve devrimci muhalif güçlerin zayıflığının ifadesidir. AKP-Saray-Rejiminin asıl gücü, muhalefetin parçalanmışlığına, tekel çıkarılara odaklanmış farklı direniş hareketlerinin birbirleri arasında bağlantı kuramıyor olmalarına ve en önemlisi Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ile Kürt Özgürlük Hareketinin, var olan büyük potansiyele rağmen, ortak çıkarlar temelinde geniş toplumsal muhalefet hareketini öremiyor olmalarına dayanmaktadır. Bunun temel nedeni, Kürt Özgürlük Hareketinin, ama bilhassa yasal Kürt siyasetinin öznel hataları olduğu kadar, Türkiye işçi sınıfının devrimci güçlerinin belirli bir kesimi arasında kemalizmin etkin olmasıdır.

Halbuki Kürt Özgürlük Hareketinin takip ettiği »demokratik özerklik« politikası, özünde ezilen ve sömürülen sınıfların bütününe kapsayan demokratik ve kültürel talepleriyle, sınıf çıkarları temelinde ortaklaştırıcı bir köprü potansiyelini taşımaktadır. Bir kere »demokratik ulus« anlayışı, egemenlerin Türk-İslam sentezine dayanan gerici, ırkçı ve faşizan »ulus« anlayışına önemli bir alternatif oluşturmaktadır. Komünistler açısından »demokratik ulus« anlayışı, kapitalizm koşulları altında ve burjuva demokrasisinin demokratikleştirilmesi mücadelesi çerçevesinde gerçekleştirilebilir bir talep olduğundan, burjuva milliyetçiliğini geri püskürtebilecek ve sınıf mücadelesini öne çıkartacak bir araç, güçlü bir silah hâline getirilebilir. Bu nedenle Kürt Özgürlük Hareketinin dillere, dinlere, milliyetlere, cinsiyetlere ve kültürlerle kör olan »Demokratik Cumhuriyet« talebi, komünistlerin ve bilinçli proletaryanın sosyalist devrim için demokrasi mücadelesi programıyla uyumlu hâldedir. Bu uyumluluğu görmek, ezilen ve sömürülen sınıflara göstermek ve aralarında sınıf kardeşliği temelinde bağ kurmak, en başta her milliyetten komünistin görevidir.

Burjuva demokrasisinin demokratikleştirilmesi mücadelesi aynı zamanda her türlü ulusal ayrıcalığın kaldırılmasını, hem ülkenin her noktasında eşit kolektif haklar biçiminde aynı temel hak ve özgürlükleri anayasal güvence altına alan bir demokratik-merkezî yaşamayı, hem de her milliyetin kendi özelliklerini koruması ve geliştirebilmesi için, olanaklı olan en geniş demokratik özyönetimi içerdiği takdirde, alternatif siyasî program olarak sarsılmaz bir inandırıcılık kazanacaktır. Böylesi bir siyasî program, hem farklı milliyetlerden ezilen ve sömürülenlere gerçek demokratikleşmeyi, eşitliği ve sosyal adaleti sağlayacak olan ortak mücadeleye katılma daveti olacaktır, hem de burjuva milliyetçiliğine, refah şovenizmine ve ırkçılığa vurulan esaslı bir darbe olarak, ezilen ve sömürülen sınıfların özgür ve gönüllü bir araya gelişlerinin pusulası rolünü üstlenecektir.

Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ile Kürt Özgürlük Hareketinin günümüz koşullarındaki ortak tarihsel görevleri, demokrasi mücadelesinde bu özgür ve gönüllü bir araya gelişin öncülüğünü ve kolaylaştırıcılığını yapmaktır. AKP-Saray-Rejiminin güncel politikaları, otoriter uygulamaları ve açık faşist diktatörlüğe geçme opsiyonunu yadsımadığını defalarca göstermiş olması, bu görevin ivediliğini kanıtlamaktadır. Bu bağlamda verili devlet biçimi bir mücadele alanı olarak algılanmalı ve demokrasi mücadelesi aynı anda iktidarı elde etme mücadelesi olarak örgütlenmelidir. AKP-Saray-Rejiminin »Aşıl topuklarını« hedef alan ortak demokrasi mücadelesi, sadece kuvvetler ayrılığı ilkesi temelinde parlamenter sistemin ve

hukukun üstünlüğünün yeniden tesis edilmesini değil, milliyetler sorununun adil ve eşit haklı çözümünün, demokratik ve laik hukuk devletinde halk iktidarının sağlanması ve sosyalist devrim mücadelesinin yolunu açabilir. İşte o zaman ezilen ve sömürülen sınıflar tarihi yeniden ve kendi kalemleriyle yazmaya başlayacaklardır. Bu olanaklıdır ve önündeki en önemli engel, kendi basiretsizliğimiz olacaktır!

İÇ ÇELİŞKİLER

14 EKİM 2017

Geçen haftaki köşe yazımızda F. Alman emperyalizminin iç politikada normalleşmeye gereksinim duyduğunu vurgulamıştık. Güncel meydan okumalar F. Alman egemenlerini buna zorluyor. Netice itibariyle emperyalist-kapitalist dünya düzeninin içinde bulunduğu hegemonya krizi ve Ümit Akçay'ın yazdığı gibi, »öngörülebilirlik ufkunun daralması« emperyalist güçlerin oluşturduğu cephenin iç çelişkilerini derinleştirmekte ve çıkar çatışmalarını körüklemektedir (Konuyla ilgili olarak Ümit hocanın »küresel ara rejim« başlığıyla kaleme aldığı güncel yazılarını okurlara özellikle önermek isteriz).

Dünya çapındaki gelişmeler ve çoklu kriz ortamları, emperyalist güçler arasındaki ihtilaf ve çelişkileri daha çok ayyuka çıkartıyor. Nihâyetinde bu çelişkiler emperyalist ülkelerin içinde de derinleşiyor, çünkü herhangi bir emperyalist ülkedeki egemen sınıflar da homojen bir blok oluşturmuyorlar. Örnek vermek gerekirse; F. Almanya askerî-sınai kompleksi Rusya'ya karşı yaptırımcı politikaları savunurken, Doğu Avrupa ve Rusya'ya ihracat yapan sermaye fraksiyonları Rusya politikalarında gerginleşme yerine, işbirliği ve denkleştirme çizgisinin hakim olmasını istiyorlar.

1945 sonrasında ABD'nin hegemon güç rolünü kabullenen ve bağımsız bir yol izlemeyen F. Alman tekeli burjuvazisi, bugün ülkenin artan ekonomik gücünün ve derinleşen hegemonya krizinin cesaretlendirmesiyle ABD emperyalizminden daha özerk bir konuma gelmeye çablıyor. Özellikle 2013'den sonra F. Almanya dış politikasının saldırganlığını artırması bu çabaların bir sonucudur. NATO'ya »Almanya'nın güvenlik çıkarlarını koruyan ittifak« gözüyle bakan F. Alman emperyalizmi hâlihazırda Rusya'ya karşı ikili bir strateji izliyor: Rusya'yı hem AB politikalarına eklemeye çalışıyor, hem de Rusya'yı etki alanını daraltarak sınırlamaya çabıyor. Bu strateji ve akabinde ülke içerisinde yaygınlaşan Rus karşıtlığı, burjuva mediasındaki yaptırım talepleri ve Rusya sınırına Federal Ordu birliklerinin konuşlandırılmasıyla artan gerginlik, F. Alman burjuvazisi içindeki çelişkileri körüklüyor.

Trump'ın ABD başkanı seçilmesi ve ABD'nin korumacı politikalara yönelmesi, F. Alman »savunma« giderlerinin artırılmasını ve Federal Ordunun ihtilafı coğrafyalarda »Bati'nın değer ve ilkelerini korumak« gerekçesiyle daha fazla »sorumluluk üstlenmesini« çoğunluk toplumuna kabul ettirmek için kullanılıyor. Sağ popülizmin güç kazanması da bu çabaları destekleyici bir faktör hâline geliyor. Zaten F. Hükümet silahlanma harcamalarını yurt içi GSMH'nin yüzde ikisine çıkartmak için çoktan düğmeye bastı bile.

Ancak tüm bu çabalar, silahlanma için yılda 600 milyar Dolar'dan fazla bir bütçeye sahip olan ABD'nin gerek askerî, gerekse de iktisadî açıdan uzun bir süre daha emperyalist cephenin öncü gücü kalacağı gerçeğini değiştirmiyor. O nedenle F. Alman tekeli burjuvazisinin dünya çapındaki yayılcı çıkarlarını kollamak ve özerk konuma gelebilme yolunda ileri adımlar atabilmek için uzunca bir süre daha ABD'nin hegemon güç rolünü kabullenmek zorunda kalacağını öngörebiliriz. Ne yazık ki F. Almanya'da tekeli burjuvazi içindeki çelişkileri derinleştirip, emperyalist hırsları geri püskürtebilecek bir sınıf hareketi henüz ufukta görünmüyor.

ANGELA MERKEL'İN GELECEĞİ

21 EKİM 2017

Aşağı Saksonya eyalet parlamentosu seçimlerinin ardından başlayan koalisyon görüşmeleri, CDU içerisinde Şansölye Merkel'e yönelik eleştirilerin dozunu azaltmadı, aksine »Merkel'den sonra ne olacak?« sorusunun daha sık ifade edilmesine yol açtı. Aslına bakılırsa burjuva medyasının kişilere indirgeyerek haberleştirdiği bu tartışmalar, arka plandaki sorunlar kazanının fokurdamaya başladığına işaret ediyor. Bu arka planı incelemek, Merkel'in geleceği, dolayısıyla »Jamaika koalisyonunun« ömrü hakkında bazı bilgiler verecektir.

Kontrolü altındaki AB ve Euro Bölgesi aracılığıyla ve »Ajanda 2010« politikalarıyla yaratılan düşük ücret cenneti sayesinde gerçekleştirilen ekonomik büyümeyle tüm diğer (kendisinden zayıf) ekonomiler üzerinde hakimiyet kuran F. Almanya'nın, hâlihazırda Avrupa'nın en etkin ve dominant emperyalist gücü olduğuna şüphe yok. Uzun vadede de öyle kalacak. Buna rağmen 1970'li yıllardan beri dayatılan neoliberal modeli içine düştüğü krizden çıkarmayı ve sürdürülebilir hâle getirmeyi güçlü F. Alman emperyalizmi de başaramıyor.

Etkileri hâlen devam eden ve çoklu kriz ortamları yaratan 2007 dünya malî ve ekonomik krizinin bu durumun ortaya çıkmasında büyük payı var. 2007 krizinin en önemli özelliği, sermaye fazlalığını yok edemeyen veya en azından değersizleştiremeyen küresel bir kriz olmasıdır. O açıdan kapitalizm için tipik bir üretim fazlası ve kronik birikim fazlalığı krizi olan 2007 krizi, 1930'lu yılların buhranına ve 1970'lerdeki derin kırılmalara yol açan kriz yıllarına benzemektedir.

Emperyalizmin merkez ülkeleri mali piyasaların çöküşünü devasa kamu kaynakları ile engelleyebilmişlerdi. Aynı zamanda eşik ülkelerinde devam eden birikim süreci, ama bilhassa Çin'in dünya piyasalarına açılması, krizin etkilerini hafifletebilmişti. Gene de bugün sürmekte olan kriz ortamı ABD emperyalizmini olumsuz etkilemeye devam etmektedir, ki bu da emperyalist güçler arasındaki çelişkilerin derinleşmesine yol açmaktadır. Emperyalist güçler bu iç çelişkileri silahlanmaya ayrılan bütçeleri yükselterek, militarizmi ve dünya çapında müdahale savaşlarını körükleyerek çözmeye çalışmaktadırlar.

Böylesine bir ortamda kurulmakta olan F. Hükümetin hem ülke içinde neoliberal modelin devamlılığını sağlayan, hem AB'nin çözülmesini engellemeyi hedefleyen, hem de Fransa ile birlikte ABD emperyalizmi karşısında F. Alman tekeli sermayesinin çıkarlarını kollayan politikalara devam etmesi gereklidir. Nihâyetinde, »Jamaika koalisyonu« da, ırkçı AfD'nin baskısı ve muhalefetteki SPD'nin üstü kapalı desteğiyle içeride demokratik ve sosyal hakları kısıtlayan, toplumu bölen, ırkçılığı körükleyen, dışarıda ise daha saldırgan ve yaptırımcı bir politika izlemek zorunda kalacaktır. Ancak tam da bu politikalar iktidar meşruiyetini sorgulayan ve zenginliğin dağılımından daha çok pay isteyen direnç mekanizmalarını tetiklemeye devam edecektir. Bu ise toplumsal rıza yaratılmasını zorlaştıracaktır. Merkel'in şahsında yürütülen tartışmalar, özünde toplumsal rızayı sağlayacak geniş taban hükümeti isteminin tercümesidir. O açıdan, 2020'den sonra yeni bir lider ve yeniden büyük koalisyonla karşılaşmamız büyük bir olasılıktır.

SERMAYENİN YEDEK GÜCÜ

28 EKİM 2017

Geçen Salı günü açılış oturumu gerçekleştirilen Federal Parlamento'da beklenildiği gibi tüm dikkatler ırkçı AfD üzerindeydi. Durum böyle olunca AfD elde ettiği sahneyi ve olanakları sonuna kadar kullanmakta kararlı olduğunu gösterdi. Bu yasama döneminde ırkçı-faşist AfD'lilerin parlamenter çalışmalarlarıyla toplumsal iklimi nasıl zehirleyeceklerine sayısız kez tanık olacağız. Aynı şekilde tanık olacağımız bir diğer olgu da, burjuva partileri ile medyasının AfD'yi "normalleştirme" çabaları olacak.

Görüntüde burjuva partilerinin aşırı sağcı-ırkçı rakiplerini olanaklı olduğunca küçük tutmaya çalışacakları söylenebilir. Ancak yakından bakıldığında, »demokrasi savunucusu« burjuva politikacılarının sadece AfD'nin »sivriliklerini« törpülemeye çalıştıkları görülecektir. Örneğin açık ırkçı söylemler veya Alman faşizmini izafeleştiren tarih rövanşisti pozisyonlar söz konusu olduğunda, iktidarından muhalefetine tüm burjuva politikacıları »hiddetli« açıklamalar yapmakta, burjuva medyası »eleştirilerini« kalın puntolarla manşetten vermektedir.

Ancak ırkçı AfD'nin ekonomik ve sosyopolitik talepleri söz konusu olduğunda pek ses çıkartılmamakta, dahası bunlar »demokratik seçimle meclise giren bir partinin makul önerileri« olarak lanse edilmeye çalışılmaktadır. Hatta, »falanca AfD'li aslında çok ılımlı, filancası aşırı« türünden farklılaştırmalarla izafeleştirme yapılmaktadır. Aslında bu durumun çok basit bir nedeni var: AfD'nin ekonomi, maliye, sosyal, iç ve dış politika programı özü itibariyle diğer neoliberal partilerin programlarından çok büyük farklılıklar göstermiyor. Daha doğrusu ırkçı AfD, muhafazakâr CDU veya liberal FDP'den daha radikal piyasacı ve sermaye yanlısı politikaları savunuyor.

AfD, siyaset sahnesindeki yerini Alman sermayesinin yeni partisi olarak aldı ve tekeli burjuvazinin yedek gücü olan faşist hareketlere mentеше işlevini üstlenerek, işçi ve halk düşmanı, neoliberal, yayılcı, militarist ve antidemokratik politikaların uygulamaya sokulması için sağdan baskı yapacak, toplumsal rızanın sağlanmasında yardımcı rol üstlenecektir. Bunu yaparken de, bugüne kadarki neoliberal uygulamalara karşı duyulan hoşnutsuzluğu ve direniş potansiyelini, tekeli burjuvazinin iktidarı için tehlike arz etmeyen nehir yataklarına kanalize edecek. Sonuç itibariyle asli görevi, milliyetçilik ve ırkçılıkla sınıf çelişkilerinin üstünü örtmektir.

Diğer tarafta AfD'nin varlığı geniş antifaşist ittifaklar için de fırsatlar yaratacaktır. Komünistler, antifaşist mücadelenin sınıf savaşımının bir parçası olduğunu, ama aynı şekilde sömürüye, savaş kışkırtıcılığına ve antidemokratik politikalara karşı mücadelenin de antifaşist mücadelenin olmazsa olmazı olduğunu savunurlar. Bu nedenle ırkçı ve faşist parti ve örgütlere, savaş kışkırtıcılığına, yabancı düşmanlığına, refah şovenizmine, her türden cinsiyetçiliğe ve ayrımcılığa karşı mücadele, sadece faşist hareketleri geri püskürtmek ve izole etmek için değil, aynı anda egemen sınıfların hareket alanlarını ve toplumsal temellerini sınırlamak için de zorunlu olan bir stratejidir. Önemli olan bu stratejinin gereğini yerine getirmektir ve bunu biz yapmazsak, başkaları yapmayacaktır.

BARIŞ, DEMOKRASİ, EŞİT HAKLAR...

4 KASIM 2017

Yıllar öncesinde, 1977'de Türkiye Komünist Partisi'nin Avrupa'da yaşayan üyeleri »Federal Almanya İşçi Dernekleri-FİDEF«in kuruluşuna ön ayak olmuşlardı. FİDEF, TKP'nin likidasyonuna dek kitle örgütü olarak etkin çalışmalar yapmıştı. Şiarı ise »Dünyada barış, Türkiye'de demokrasi, F. Almanya'da eşit haklar« idi. TKP, o zaman yasaklıydı. Bugün burjuvazinin icazetiyle ismini kullananlara rağmen, hâlâ yasaklı, ama görebildiğimiz kadarıyla likidasyon sürecini aşmış, yeniden yapılanıyor. FİDEF ise tekrar faaliyete geçti ve »Dünyada barış, Türkiye'de demokrasi, F. Almanya'da eşit haklar« şiarını yeniden ele aldı.

Aslına bakılırsa, dünya çapındaki gelişmeler bu taleplerin ne denli güncel olduklarını kanıtıyor. Bu tespitimizi sırasıyla gerekçelendirelim: »Dünyada barış« - Kapitalist-emperyalist dünya düzeni çoklu kriz ortamları içinde debeleniyor. Sistem alternatifinden muaf olmasına rağmen, emperyalizmin mutlak hegemonya kuramadığını görüyoruz. Dahası hem emperyalist ülkelerin, hem de emperyalizm ve işbirlikçi rejimler arasındaki çelişkiler derinleşiyor. Kapitalizmin neoliberal modeli tılsımını çoktan kaybetti. Emperyalist burjuvazi krizden çıkış yolunu daha fazla silahlanma ve daha fazla savaşta arıyor, dünyanın muhtelif yerlerini yangın yerine çeviriyor. Barış ve silahsızlanma emperyalist güçler ile işbirlikçilerinin çıkarlarına aykırı, ama insanlığın çıkarına. Demek ki, »dünyada barış« hâlâ güncel.

»Türkiye'de demokrasi« - Bunun ne denli ivedi olduğunu gerekçelendirmeye gerek yok. Burjuva demokrasininin demokratikleştirilmesi, sosyal adaletin sağlanması, kuvvetler ayrılığı ve parlamenter sistemin, hukukun üstünlüğünün tesis edilmesi ve hepsinden önemlisi – çünkü tüm diğer sorunların üstünde duruyor – Kürt sorununun demokratik ve adil çözümü, hâlâ en ivedi ihtiyaçlardan. Demek ki, »Türkiye'de demokrasi« hâlâ güncel.

»F. Almanya'da eşit haklar« - F. Alman toplumunun yüzde onu en temel haklardan hâlâ mahrum. Kurumsal ayrımcılık, toplumsal ırkçılık ve ırkçı yasalar toplumu zehirlemeye devam ediyor. Gerici-ayrımcı göçmen ve mülteciler politikası sosyal ve ekonomik sorunların üstünü örtüyor, toplumsal dayanışmayı köreltiliyor, sömürülen sınıfları ayrıştırıyor. Eşit haklar göçün 56. yılında hâlâ sağlanmış değil. Demek ki bu talep de hâlâ güncel.

Peki öyleyse, ne yapmak lazım? Bu nesnel gerçeğin gereğini yerine getirecek özneyi yaratmak! Yani, Avrupa'da bu taleplere uygun devrimci-demokratik mücadeleyi örececek, somut sınıf siyasetini temel alan ortak örgütlenmeye gitmek gerekiyor. FİDEF'liler, henüz küçük olsa da, bunu ilk adımını atıp, devrimci bir irade gösterdiler. Şimdi aynı devrimci iradeyi gösterenlerin cephesini kurmak ve siyasete müdahil olmak gerekiyor. Elbette burada devrimcilerden, Marksist-Leninist dünya görüşüne sahip olanlardan bahsediyoruz. Saydığımız taleplerin hâlâ güncel olduğuna inananlar, salt HDK-A içinde yan yana durmakla yetinmemeli, F. Almanya'da da demokrasi, özgürlük ve sosyalizm güçlerinin ortak mücadelesini yürütmek için ortaklaşmak zorundadırlar. Devrimci irade gösterilmeli, FİDEF'lilerin attıkları ilk adım, ortaklaşma daveti olarak algılanmalıdır.

AB EMPERYALİZMİNİN »PESCO«SU

18 KASIM 2017

Bilirsiniz, Avrupa'da İtalyan mutfağı pek tutulur. Özellikle pesto soslu makarna çeşitleri hayli leziz olur. Ancak şu sıralar AB hükümetlerinin masaya koydukları »Pesco« soslu antlaşma, öyle yenilir yutulur cinsten değil. Makarna sosunu andıran »Pesco« kavramı, AB bürokrasisinin »Sürekli Yapısal İşbirliği« adı altındaki militarist antlaşmayı şirinleştirmek için İngilizceden icat ettiği bir kısaltma. Geçen Pazartesi günü Brüksel'de bir araya gelen 23 AB üyesi ülkenin Dışişleri ve Savunma Bakanlarının şatafatlı bir şekilde antlaşmaya imza atlamalarıyla »Pesco« adını duymuş olduk.

AB Dışişleri Sorumlusu Federica Mogherini'nin sevinç gözyaşlarıyla ilân ettiği »tarihsel an«, F. Alman Dışişleri Bakanı Sigmar Gabriel'in pohpohladığı »Avrupa gelişmesinin kilometre taşı«, AB'ni daha da militaristleştirmeye yarayan yeni bir adımdan başka bir şey tabii ki. Ama yapılan şamataya baktığınızda, Avrupa halkları için »parlak mı parlak günlerin« başladığını sanırsınız.

Tarihte defalarca teyit edilmiştir: Burjuva politikacıları ne zaman »tarihsel an«, »harikula-de gün« veya »müthiş bir adım« velvelisini koparırsalar, ardından ezilen ve sömürülen sınıflar felakete bir adım daha yaklaşırlar. Nitekim »Pesco« da farklı bir şey değil. Kaldı ki, daha 2004'de karar altına alınan, ancak Britanya'nın muhalefeti nedeniyle gerçekleştirilemeyen »militarist Schengen«in resmen ilân edilmesinden ibaret.

Aralık ayında yapılacak olan AB Devlet ve Hükümet Başkanları Zirvesinde alınacak formal kararlar betona dökülecek olan »Pesco« antlaşması, AB üyesi ülkelerin çoğunluğunu, bağlayıcı biçimde silahlanma bütçelerini yurt içi GSMH'larının yüzde ikisine yükseltmeye zorlayacak. AB'den çıkan Britanya, NATO üyeleri olmayan İrlanda ile Malta ve parlamentosundaki sol çoğunluğun »Pesco«ya onay vermediği Portekiz'in dışında kalan 23 üye antlaşma kapsamında.

»Pesco« ile F. Alman emperyalizminin uzun zamandır talep ettiği »AB Ortak Güvenlik ve Savunma Politikası« resmiyet kazanmış olacak. Böylelikle AB emperyalizmi, 2004'de kurulmuş olan »Avrupa Savunma Ajansı« ve yeni »Avrupa Savunma Fonu« konseptiyle devasa bir askerî-sınai kompleksi oluşmuş olacak ve »AB Savaş Birlikleri« (EU Battlegroups) ile »Dış ve Güvenlik Politikası İçin Küresel Strateji« başlığı altında, hem ABD emperyalizmi ile birlikte, hem de ona rakip olarak muhtelif müdahale savaşlarına katılma olanağına kavuşacak, ABD'nin askerî güçlerini geri çektiği bölgelere AB askerî güçlerini yerleştirecek.

Sonuç itibarıyla AB çatısı altında toplanan emperyalist güçler F. Alman emperyalizminin öncülüğünde büyük biraderlerine yetişmeye, yeri geldiğinde önüne geçmeye çalışacaklar. AB bürokratları bu antlaşmayı şirinleştiren ne kadar tanım icat etseler de, hazırladıkları »sos« Avrupa halkları ve dünyanın ezilen ve sömürülen sınıfları için fazlasıyla zehirli. Şu sıralar »aman AB komisyonu, yaman Federal Hükümet bize biraz demokrasi« diye dil döken ve Trump'ın patavatsız yönetim stiline burun kıvrıp, Brüksel'i Kâbe yapan liberaller, yarın Alman postalları Asya ve Afrika'ya doluşunca hayal kırıklığına uğramasın diye bir kez daha hatırlatalım: Emperyalizmin ne Amerikalısına, ne de Avrupalısına güven olmaz.

ALMAN BURJUVAZİSİNİN YÖNETİM KRİZİ

25 KASIM 2017

Federal Parlamento seçimlerinden bu yana geçen iki aylık süreç içerisinde hâlâ bir hükümetin kurulamamış olması, Avrupa'yı kapsayan çoklu kriz ortamının Almanya'daki yönetim kriziyle zenginleştiğini gösteriyor. Aslına bakılırsa bu yılın eyalet ve Federal Parlamento seçimleri Alman tekelci burjuvazisinin ciddi bir yönetim kriziyle karşı karşıya kalacağına işaret etmekteydi. Şaşırtıcı bir gelişme değil nitekim. Ancak buradan Avrupa'nın merkezî gücü olan Alman emperyalizminin istikrarsızlık dönemine gireceği sonucu çıkartılmamalı. Aksine, toplumsal rızanın yaratılmasının kolaylaşması daha olası.

Liberal FDP'nin koalisyon görüşmelerinden beklenmedik bir biçimde geri çekilmesinin ardında yatan asıl nedenleri görebilmek için henüz çok erken. Büyük sermaye fraksiyonlarından bazılarının çıkarlarını kollamak için taktiksel bir geri çekilme de söz konusu olabilir, ırkçı AfD karşısında burjuva alternatifi olduğu profilini çizme amacı da. Ama her halükârda FDP'nin bu adımı daha fazla dizginsizleştirme, daha fazla sermaye yanlısı tedbirler ve daha fazla antidemokratik ve anti-sosyal politikalar için baskının artırılacağı anlamına gelmektedir.

Zaten baskıların ilk mızrak ucu, ana muhalefet olmayı seçen SPD'ye yöneldi bile. Burjuva medyasına demeç veren bazı önde gelen SPD milletvekilleri ile yöneticileri, »şimdi söz konusu olan ülkemiz için sorumluluk almaktır« gibi geleneksel sosyal demokrat »yurtseverlik« demagojisini yeniden büyük koalisyon kurulması için kullanıyorlar. Örneğin SPD sağının sözcüsü Johannes Kahrs gibi isimler, »kategorik hayır politikası sorumsuzluktur« diyerek, SPD'nin erken seçim yerine »Federal Cumhurbaşkanımızın önerilerine açık olmasını« talep ediyorlar.

Daha önceki bir yazımızda SPD şahinlerinden Frank-Walter Steinmeier'in »ortak« cumhurbaşkanı adayı gösterilip, seçtirilmesinin Alman emperyalizmi açısından stratejik bir adım olarak görüldüğünü vurgulamıştık. Nitekim, gerek Schröder, gerekse de Merkel hükümetlerinde tekelci burjuvazinin »has adamı« olarak önemli görevlerde bulunan Steinmeier'in, beklenen krizler karşısında burjuvazinin çıkarları için toplumsal rızayı sağlayabilecek en iyi isimlerden birisi olduğu bugün kanıtlanıyor.

Aynı şekilde toplumsal rızanın sağlanmasında burjuva medyasının ne denli önemli rol oynadığını da görüyoruz. »Jamaika« koalisyonu görüşmeleri başladığında, kurulacak hükümetin »mülteci krizini çözebilecek ve ekonomik büyümeyi sağlayabilecek« bir kabine olacağı algısını yayan burjuva medyası, şimdi de »Avrupa bizden istikrar bekliyor« gerekçesiyle »her parti elini taşın altına koymalıdır« görüşünü egemen görüş hâline getirmeye çalışıyor.

Almanya toplumsal ve siyasî solu, bilhassa sendikalar, sosyal ve demokratik hakların korunması ve genişletilmesi için mücadeleleri yoğunlaştırmak yerine, burjuva parlamentarizminin yönetim krizini çözmeyi dert ettiğinden, burjuva medyasının çabaları meyvesini verecek gibi. O nedenle tekelci burjuvazinin bu krizden de güçlenerek çıkacağını öngörebiliriz. Alman emperyalizmi 1914 ve 1939'da olduğu gibi, bir kez daha çalışan sınıfların büyük çoğunluğunun ve sendikal hareketin gönüllü uşaklığıyla iştahını kabartıyor. Daha önce gördüğümüz bir film değil mi bu?

KORE YARIMADASI VE EMPERYALİZM

2 ARALIK 2017

Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti KDHC'nin bu hafta gerçekleştirdiği başarılı kıtalararası roket denemesi emperyalist güçleri küplere bindirdi. KDHC »Hwasong-15« roketiyle ABD'nin her noktasına nükleer başlıklı roketlerle ulaşabileceğini kanıtlamış oldu. Burjuva medyası da, sanki barış çok umurlarındaymış gibi, »Kuzey Kore diktatörü barışı tehlikeye atıyor« başlıklarıyla, gelişmeye yalan bombardımanıyla yanıt vermeye başladı. Sahiden gerçek resim böyle mi? Gelin bunu bir irdeleyelim.

Öncelikle, okura kolaylık olması amacıyla, komünistlerin Kore Yarımadasına dair görüşlerini vurgulamak yararlı olacak. Bir kere Kore ihtilafının tetikçisinin ABD emperyalizmi olduğunu unutmamak gerekiyor. ABD emperyalizmi, işbirlikçi rejimleriyle 1950'den bu yana mütemadiyen ve 2012'den itibaren ivme kazandırarak ihtilafı kendi çıkarları için kullanmaya çalışıyor ve gerek Kore Yarımadasını, gerekse de bölgenin bütününe militaristleştiriyor.

Kapitalist olmayan bir gelişme yolunu takip eden KDHC'ni salt burjuva medyasının yanlış haberlerine göre değerlendirmeden ve ülkedeki sosyalizm deneyini eleştirmekten bağımsız olarak, KDHC'nin ABD'nin Pasifik Stratejisi için büyük bir engel teşkil ettiğini tespit edebiliriz. Sadece BM Şartı temel alındığında, KDHC'nin saldırı tehdidi olmadan bağımsız gelişmesini belirleme hakkını kullanabilmesi için, sınır güvenliği altında hükümlerlik haklarına sahip olduğu görülür. Kore Yarımadasının Güney'inde yüzbinlerce ABD askerinin konuşlandırıldığı, ABD ve Güney Kore ordularının on yıllardır KDHC sınırında sürekli provoke edici askerî manevralar gerçekleştirdiği, silahlanmanın hız kesmediği ve Trump'ın »yerle bir edeceğiz« tehditlerini savurduğu bir ortamda, KDHC ordusunun sürekli teyakkuz hâlinde tutulması son derece olağan bir sonuçtur.

ABD ve NATO tarafından son yıllarda gerçekleştirilen müdahale savaşları, işgaller ve desteklenen vekalet savaşları, savaşta ilk kez nükleer bomba kullanan ülkenin ABD olduğu gerçeği ve 1950'li yılların üç milyon Korelinin yaşamına mal olan savaşın deneyimleri düşünülürse, KDHC'nin kendisini nükleer silahlarla korumak istemesinden doğal bir şey olabilir mi? O açıdan gerçekten barış ortamının yaratılması isteniyorsa, önce KDHC'ne yönelik tehditler sonlandırılmalı, Kore Yarımadasının her iki ülkesinin nükleer silahlardan arındırılmış bölge hâline getirilmesi için ABD ordusu Kore'den çekilmeli, KDHC ile yakınlaşma vaadi nedeniyle seçilen Güney Kore başkanı Moon Jae-in'in bu politikaları gerçekleştirme çabası desteklenmeli ve tüm dünyada nükleer silah cephaneleri yok edilmelidir. Bu asgarî koşullar yerine getirilmeden KDHC'nden tek yanlış adımlar beklemek, emperyalist saldırganlığa stepne olmak anlamına gelir.

Peki, buradan çıkartacağımız öğreti nedir? Basit: mutlak egemenlik kuramadığı kanıtlanan emperyalizmin tehditlerine karşı öz savunma olmaksızın tehditleri geri püskürtmek olanaksızdır. KDHC, Küba, Rojava ve Venezuela örnekleri, halk iktidarının ve devrimlerin ancak halkların kendi öz savunmalarıyla korunabileceğini kanıtlamaktadır. Barışın asıl düşmanı emperyalizmdir ve emperyalizme karşı savaşılmadan barış kazanılamayacaktır!

EGEMENLERİN SAHTE KUDÜS SEVDASI

9 ARALIK 2017

Trump'ın »Jerusalem üç bin yıldır Yahudilerin ve yetmiş yıldır da İsrail'in başkentidir« açıklamasından sonra, gerek emperyalist güçler, gerekse de bölge güçleri arasındaki tartışmalar alevlendi. Arapçada »Al Quds«, İbranicede »Yeruşalayim« olarak adlandırılan Kudüs uluslararası camiayı uzun zamandır ilgilendiriyor. İsrail Doğu Kudüs'ü 1967'de Ürdün'den aldıktan sonra, Temmuz 1980'de »Jerusalem Yasasıyla« bir »bütün olarak İsrail başkenti« olarak ilân etti, ancak BM Güvenlik Konseyi aynı yıl, ABD'nin çekimser kaldığı bir kararını alarak, tüm üyelerini »elçilikleri Kudüs'ten çekmeye« çağırarak, uluslararası hukukun zedelemesine karşı çıkmasını istemişti.

Aslına bakılırsa, Trump İsrail'in 1967'den bu yana süren fiili durumu resmileştirdi. İsrail devleti, Doğu Kudüs'ü mütemediyen çember içerisine alarak, »hükümrancılık alanı içerisinde« olduğunu savunuyor. Yaser Arafat da 2002'de Kudüs'ü »Filistin'in ebedî başkenti« olarak tanıyan bir yasayı imzalamıştı. BM'in 29 Kasım 1947 tarihli »Bölünme Planı« bir tarafta iki devletli çözümü öngörerek, Kudüs'ün özel statü altında tutulmasını kararlaştırmış olmasına güvenen Filistinliler yıllar içerisinde belirleyici olanın BM kararları değil, emperyalist stratejiler olduğunu acı bir şekilde öğrenmek zorunda kaldılar.

Peki, şimdi ne olacak? Yanıtı basit: ABD'nin büyükelçiliğini Kudüs'e taşıması, ki sahiden böyle bir adımı atacaksa, uzmanların görüşüne göre en az sekiz yıl sürecek. AB ülkeleri yaptıkları bir açıklamada büyükelçiliklerini Tel Aviv'de tutacaklarını vurguladılar. Arap despotları ise yanaklarını şişirmekten başka bir şey yapmayacaklar, çünkü tepkileri sahte. Zaten Suudiler başta olmak üzere, bir çoğu İsrail ile ortaklığı yıllardır sürdürüyor. Türkiye'nin tepkisi ise, içe dönük retorik ve uluslararası siyasette bir karşılığı olmayan söylemden ibaret. Hamas ve FKÖ'nün kendi içlerinde yürüttükleri egemenlik çatışmasının Filistin Davasına nasıl bir etkide bulunacağını tahmin etmeye gerek yok. Sonuçta her taraftaki egemen sınıflar Kudüs sorununu ve Filistin davasını kendi çıkarları için kullanmaya çalışacaklar.

Bu arada asıl dönüşüm İsrail'de gerçekleştiriliyor ve bilumum Müslüman liderler bu dönüşüme sessiz kalıyorlar. İsrail hükümetinin Kneset'te kabul ettirdiği yeni anayasa İsrail'i »Yahudi halkının ulus devleti« olarak ilân ediyor. Anayasa »ulusların kaderini tayin hakkının sadece Yahudiler için geçerli olduğunu« ilân ve Yahudi olmayan İsrail vatandaşlarını ikinci sınıf yurttaş olarak tayin ediyor. İsrail Adalet Bakanı Ayelet Shaked Ağustos ayında Kneset'te yaptığı bir konuşmada »ulusal ve Siyonist değerlerimiz mutlak gerçektir« diyerek, İsrail'in bir Apartheid devleti olduğunu kanıtlamıştı. İsrail'in »Yahudi ulus devleti« olmasına ses çıkartmayan, askerî ve ekonomik işbirliğini geliştiren, »Filistinli kasabı« dedikleri stratejik partnerliklere giren Türkiye ve Arap despotlarının Kudüs sevdası fazlasıyla sahte. Dahası, İsrail'in bir dinî ulus devlet hâline dönüşmesini ilgiyle izliyorlar, çünkü aynısını kendileri gerçekleştirme amacındalar. Özcesi, Kudüs hepsi için bir egemenlik aracından fazlası değil, ne kadar timsah gözyaşı dökerse döksünler, bu gerçeği gizleyemezler.

TRUMP'IN SEÇİM ZAFERİNDEN BİR YIL SONRA ABD

15 ARALIK 2017

2016 Kasım'ında Donald Trump'ın ABD başkanlık seçimlerini kazanmasının ardından belirginleşen »korumacılık politikası«, hem emperyalist-kapitalist dünya düzeninin oyun kurallarında değişiklikler yapılacağına işaret ettiğinden, hem de ABD emperyalizmi ile başta F. Alman emperyalizmi olmak üzere, diğer emperyalist güçler arasındaki çelişkileri derinleştireceğinden, Avrupa'daki sermaye fraksiyonlarının kaygılarını artırmıştı. Trump'ın »pata-küte« yönetim stiline, ırkçı ve cinsiyetçi yaklaşımlarına karşı Avrupalı hükümet temsilcileri ve burjuva medyası tarafından dile getirilen sert tepkiler, aslında bu kaygılara tercüman oluyordu. Gazetemizde yayımlanan »2017: »Demokratörlük« döneminin başlangıcı mı?» başlıklı makalemize bu çelişkilere ve olası sonuçlarına dikkat çekmiş, »tekelci burjuvazinin belirli bir fraksiyonu siyasi elitleri ve devlet bürokrasisini »hizmetçi« statüsüne indirgeyerek, iktidarı ilk kez kendi eline alıyor« tespitini yapmıştık. Şimdi, aradan geçen bir yıl sonrasında, geriye bakıp, bir bilanço çıkartarak tespitlerimizi gözden geçirme sırası geldi.

Trump'ın hükümetini oluşturmasından bu yana uyguladığı politikalara baktığımızda gözümüze çarpan ilk özellik, Trump'ın seçim kampanyasında kullandığı sert retorik ile uygulamaya soktuğu reel politikası arasındaki büyük farklardır. O zamanlar yapılan seçim analizleri, seçmenlerin Trump'a »devlet aparatından veya elitlerden olmadığı, halkın istemlerini önemseydiği« gerekçesiyle oy verdiklerini tespit etmekteydi. Hatta bugün dahi buna inanan seçmenlerin sayısı hala yüksek düzeyde. Ancak gerek Trump'ın hükümete aldığı isimlere, gerekse de uyguladığı politikalara bakıldığında, bu gerekçenin hiç bir maddi temeli olmadığı görülebilir. Hükümet üyelerinin şahsi varlıkları temel alındığında, ABD tarihinde ilk kez böylesine bir »milyarderler kabinesinin« iktidara geldiğinden bahsedilebilir: Hükümet koltuklarına Maliye Bakanı Steven Mnuchin, Ticaret Bakanı Wilbur Ross ve Trump'ın damadı ve dış politika danışmanı Jared Kushner ile mali sermayenin; Dış İşleri Bakanı Rex Tillerson, İç İşleri Bakanı Ryan Zinke, Enerji Bakanı Rick Perry ve Çevre Bakanı Scott Pruitt ile enerji ve petrol tekellerinin, nihayetinde Savunma Bakanı James Mattis, Anavatan Koruma Bakanı John F. Kelly ve Ulusal Güvenlik Danışmanı Dina Powell gibi isimlerle de askeri-sınai kompleksin temsilcileri oturmaktadır.

»Keçinin bahçıvan yapılması« misali oluşturulan ABD hükümeti doğal olarak tüm siyasi kararlarını bu sermaye fraksiyonlarının lehine alıyor ve uygulamaya sokuyor. Özellikle enerji, silahlanma ve çevre politikaları bu alanlarda faaliyet gösteren tekellerin yönetim kurullarında alınan kararlarla uygulamaya sokulan konseptlerden farksız. Zaten aksini de beklemek hayli naif olurdu. Trump yönetiminin ilk günden bu yana uygulamaya soktuğu politikalar burjuva ekonomistlerince dahi »radikal piyasacı reformlar« olarak nitelendiriliyor ve sosyal ihtilaflara yol açacak sonuçları nedeniyle eleştiriliyor. Bu »reformların« başında her alanda düzensizleştirme zorunluluğu, kamu personel sayısının masif bir biçimde azaltılması için atılan adımlar, devletin kamu sektöründeki istihdamdan ve altyapı yatırımlarından sistematik olarak vazgeçmesi, sermaye ve şirket vergilerinin yüzde 15'e indirilmesi ve sosyal politika programlarının büyük bir bölümünün feshedilmesi geliyor.

Sosyal giderler ve altyapı yatırımları söz konusu olduğunda »bütçe konsolidasyonu zorunluluğu« gerekçesiyle kısıtlamalar savunulurken, »Önce Amerika« ve »Güçlü dış politika«

gerekçesiyle silahlanma ve yurt için güvenlik bütçelerinde devasa artışlar planlanıyor. Kısacası, işçi sınıfının ve halkın büyük bir bölümünün yaşamsal ihtiyaçları sözde »tasarruf« politikalarına kurban edilerek, daha fazla piyasalaştırılırken, zaten dünyanın en yüksek silahlanma bütçesine sahip olan ABD askeri-sınai kompleksine milyarlarca Dolar ayrılıyor. Merkezi Stockholm’da bulunan Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü SIPRI’nin verilerine göre, ABD »savunma« bütçesi yaklaşık 640 milyar Dolar ile, stratejik düşman olarak tanımlanan Rusya Federasyonu ve Çin Halk Cumhuriyeti’nin toplam savunma giderlerinin iki katından fazla. Böylelikle NATO üyesi ülkelerin toplam »savunma« bütçeleri bugün neredeyse bir trilyon Dolar’a ulaşmış durumda. Ve görüldüğü kadarıyla da bu sayı önümüzdeki yıllarda daha da artacak, çünkü başta F. Alman emperyalizmi olmak üzere, emperyalizmin merkez ülkeleri NATO üyelerinin »savunma« giderlerini GSMH’larının yüzde ikisine çıkartmaları için basıyorlar.

SALDIRGAN DIŞ POLİTİKA İVME KAZANIYOR

Trump yönetimi, Trump’ın seçim kampanyasında bol keseden verdiği tüm vaatlerin tersine, ülke içerisinde hem yurt içi güvenlik politikalarını, hem de neoliberal programı radikalleştirerek, yeni sosyal krizlere kapıyı açıyor. Dış politikada ise saldırganlığını artırarak ve bilhassa nükleer cephanesini kullanma tehditlerini savurarak dünya çapında silahlanma giderlerinin, dolayısıyla savaş tehlikesinin artmasına neden oluyor.

Dış ticarete, gene seçim kampanyasındaki vaatlerin aksine, korumacı politikalar henüz uygulamaya sokulmuş değil. Transatlantik ve Transpasifik Serbest Ticaret Antlaşmaları TTIP ve TPP’den vazgeçen ABD, uluslararası yatırım sözleşmeleri konusunda da bazı düzeltmeler yapıyor. Tam bir geriye dönüş olmasa da, özellikle aşırı sağcı ve serbest ticaret karşıtı Steve Bannon’un hükümetten uzaklaştırılması ve yapılan bazı personel değişiklikleriyle hükümette temsil edilmeyen sermaye fraksiyonlarının lehine belirli bir denkleştirmeye gidildiği fark ediliyor. Diğer yandan dikkat çeken bir diğer nokta da, Obama döneminde karar altına alınan ve özellikle Çin menşeli şirketlere yönelik olarak uygulanan kısmi gümrük yaptırımlarında da, ilan edilmesine rağmen sertleştirmelere gidilmemiş olmasıdır. O açıdan dış ticarete belirli bir sürekliliğe dikkat edildiğini görebiliyoruz.

Dış politikadaki en önemli yön değişikliğinin Küba ve İran politikalarında gerçekleştirildiğini söyleyebiliriz. Özellikle İran’a yönelik politikada, Obama dönemine nazaran, İsrail ve Suudi Arabistan’a çok daha fazla yaklaşıldığı ve daha sıkı işbirliğine girildiği dikkat çekiyor. Buradan, Ortadoğu’ya yönelik stratejik adımlarda İsrail ve Suudi Arabistan’a daha büyük rol tanınacağından hareket edilebilir, ki gerek İsrail’in Suriye’ye yönelik, gerekse de Suudi Arabistan’ın Lübnan’a yönelik tehditkâr söylemlerini arttırmalarının bu beklentiye dayandığı tahmin edilebilir. Afganistan politikasında ise, gene vaatlerin aksine, ABD askerlerinin sayısının azaltılmasından vazgeçildi ve diğer NATO üyesi ülkelerin isteğine uygun olarak konuşlandırılan birlik sayısının artırılmasına karar verildi. Bunu kısmen, Afganistan’da henüz istediği rolü oynayamayan F. Alman emperyalizmine verilen bir taviz olarak okumak mümkün. Ancak verilen bu tavizin asıl nedeni, F. Almanya’nın güçlü pozisyonda olması değil, ABD’nin askeri gücünü ağırlıklı olarak Pasifik bölgesinde, daha doğrusu Çin Halk Cumhuriyeti karşısında konumlandırma arzusudur.

ABD uzun zamandır NATO’nun diğer üye ülkelerinin hem silahlanmaya, hem de müdahale savaşları ve işgallere daha fazla bütçe ayırmalarını ve daha çok angajman göstermelerini talep ediyor. Zaten son aylarda ifade edilmeye başlayan “NATO Sözleşmesinin 5. Maddesi sadece silahlanma bütçelerini yurt içi GSMH’larının yüzde ikisine yükselten NATO üyeleri için geçerli olsun” fikri, bu yöndeki baskıların artırılacağına işaret ediyor. Bilhassa Doğu Avrupa’daki NATO üyesi ülkelerin AB’ndeki diğer NATO üyelerinin bu koşulu yerine getirmeleri için ABD’nin yanında yer alıyor olmaları, ittifak durumunda, yani bir NATO üyesi ülkenin saldırıya uğraması durumunda, ortak savunmanın olmama olasılığı tehdidinin etkisini gösterdiği görülüyor. ABD emperyalizminin NATO’daki partnerlerinden daha fazla angajman

göstermelerini istemesi, aynı zamanda dünya çapında “daha fazla sorumluluk” üstlenmek isteyen F. Alman emperyalizminin de işine geliyor. Zaten hala koalisyon görüşmelerini sürdüren muhafazakar CDU/CSU ve Yeşiller partileri temsilcilerinin kullandıkları, neredeyse kelimesi kelimesine aynı olan Trump karşıtı söylemlerin amacı da Federal Ordunun daha çok yurt dışı görevine gönderilmesine toplumsal rızayı sağlamayı hedefleyen propagandadan başka bir şey değil ve bu biçimiyle doğrudan ABD'nin Pasifik Stratejisini destekliyor.

Trump'ın Pasifik politikalarında ve Çin Halk Cumhuriyeti'ne yönelik yaklaşımda Obama'dan farklı bir yol izlemediği görülüyor. 2012'de karar altına alınan ABD Pasifik Stratejisinde herhangi bir değişiklik söz konusu değil. Aslına bakılırsa Pasifik Stratejisi ABD emperyalizmi açısından 21. Yüzyılın en önemli meydan okumasına, yani Çin Halk Cumhuriyeti'ni (ÇHC) kuşatmaya ve geri püskürtmeye yönelik uzun vadeli konumlanış anlamını taşıyor. ABD'yi bu konumlanışa zorlayan iki temel neden var: Birincisi, ABD'nin dünya çapında mutlak hegemonyasında oluşan çatlaklar, ikincisi ise, ÇHC'nin güçlenmesi ve etkinliğinin ivme kazanmasıdır. ÇHC peş peşe iktisadi atılımlarda bulunur, askeri gücünü geliştirirken, ABD'nin dünya çapındaki GSH'daki payı 30 yılı aşkın bir süreden beri hala aynı oranda kalmaya devam ediyor.

ÇHC'nin devasa hammadde ve enerji açlığı ve serbest nakliyat yollarına olan gereksinimi, ABD emperyalizminin eline askeri baskı olanaklarını artırma fırsatlarını veriyor. ÇHC zaten bu nedenle bir taraftan ihracatının çok büyük bir bölümünü yaptığı Güney Çin Denizi ve devamındaki deniz nakliyat yolları üzerindeki etkinliğini artırmaya çalışıyor, ama diğer taraftan da farklı bölgesel işbirliği girişimleri ve 21. Yüzyılın en pahalı projelerinden birisi olduğu iddia edilen »Yeni İpek Yolu« projesiyle alternatif kara nakliyat yollarını açmak istiyor. »Yeni İpek Yolu« projesi resmi olarak, olası bir ABD-ÇHC ihtilafında deniz nakliyat yollarının daralması veya kapatılması durumunda ÇHC ihracatının kara nakliyatı üzerinden devamının sağlanması için başlatıldı. Hammadde ve enerji bağımlılığı ÇHC'ni hem iç pazara öncelik vermeye (ki Çin Komünist Partisi'nin son kurultay kararları buna yöneliktir), hem de AB ile ABD'nin arka bahçelerinden, yani Afrika ve Latin Amerika'da çeşitli ülkelerle ticaret ve ekonomi antlaşmaları yapmaya zorluyor. Bu nedenle de makul diplomasi ve ihtilafardan kaçınan dış politika izlemek zorunda kalıyor.

Obama yönetimi ÇHC'nin bu dışa bağımlılığını ABD lehine stratejik avantaj fırsatı olarak görmüş ve Pasifik Stratejisinde karar kılmıştı. Dönemin Dış İşleri Bakanı Hillary Clinton, Pasifik Stratejisini gerekçelendiren konuşmasında ÇHC'nin dışa bağımlılığının »dünya barışı için yeni tehditler oluşturduğunu« vurguluyordu. ABD emperyalizmi, Pasifik Stratejisi ile askeri gücünün büyük bir bölümünü Pasifik bölgesine yığmayı planlıyor. Bunun temel nedeni de, ÇHC'ni hem kendi ordusuyla, hem de stratejik partnerleriyle kuşatma altına alarak, nakliyat yollarını sekteye uğratma ve ÇHC ekonomisinin »atar damarlarını« tek darbe ile kesebilme tehdidini sürekli kılabilme. Trump yönetimi her halükarda bu stratejiyi devam ettirme kararlığında ve Trump'ın son Uzak Asya gezisinin sonuçları bunu gösterdi.

Pasifik Stratejisi ve ÇHC'ne yönelik sert söylemin Trump için aynı zamanda iç politikada avantaj sağlamasak söz konusu. Trump, ÇHC'ne, F. Almanya'ya veya komşu Meksika'ya karşı kullandığı söylemi, ABD içindeki sosyal sorunların üstünü örtmeye yarayan serbest ticaret antlaşmaları karşıtı toplumsal iklimi sürdürmenin aracı haline getiriyor. Bu şekilde ÇHC'ni ve Avrupalı ülkeleri, kendi hükümetinin yürüttüğü sermaye yanlısı politikaların yol açtığı sosyal sorunların ve reel ücret kayıplarının günah keçisi olarak göstererek, iktidarının meşruiyetini güçlendirmeyi amaçlıyor. Bu konuda başarılı olduğunu ABD'nde yapılan araştırmalar gösteriyor: Bu araştırmalara göre, toplumda ABD'nin sorunlarının diğer ülkelere kaynaklandığı, korumacı politikalarla sorunların çözülebileceği algısının hala yaygın ve Trump'ın seçmen desteği - bazı eyalet seçimlerinde ve yerel seçimlerde Demokratların elde ettiği başarılarla rağmen - hala yüksek düzeyde.

EGEMEN BLOKTA ÇELİŞKİLER DERİNLEŞİYOR

ÇHC'ne yönelik politikanın diğer bir etkisi, Rusya ile olan ve Obama döneminde derinleştirilen ihtilafın yumuşatılmak istenmesi. Trump yönetimi, gerek Cumhuriyetçiler, gerekse de Demokratlar arasında yükselen itirazlara kulak asmadan, Rusya ile olan ihtilafı olanaklı olduğunca dondurma eğilimini gösteriyor. Anımsanacağı gibi, Trump 2017 Şubat'ında yaptığı bir konuşmada Rusya ile »ortak noktaların bulunmasının iyi bir şey olacağını« vurgulamış ve şunun altını çizmişti: »Unutmamak gerekir ki, biz çok güçlü bir nükleer gücüz, ama onlar da öyle. Bundan hiç şüphe duymamak lazım«. Elbette buradan ABD'nin Rusya ile barış içinde yaşama politikasını istediği gibi bir sonuç çıkmaz, ancak görülen Trump yönetiminin Rusya ile olan ihtilafı, güçlerini ÇHC'ne karşı yoğunlaştırmak amacıyla dondurmak isteğindedir.

Bu yaklaşım »müdahaleciler« olarak adlandırılan şahin politikacıların tepkisine yol açıyor. En başta Cumhuriyetçi Senatörler John McCain ve Lindsey Graham olmak üzere, Trump'ın Rusya politikalarını baltalamak isteyen kesimler bugünlerde Rusya'nın başkanlık seçimlerini manipüle ettiği gerekçesiyle yürütülen soruşturmaya sarılmış durumdadır. Zaten daha önce, 25 Temmuz'da ABD Temsilciler Meclisi büyük bir çoğunlukla, 419'a karşı üç oyla Rusya, İran ve Demokratik Kore Cumhuriyeti'ne karşı çeşitli yaptırımları öngören bir yasayı kabul etmişti. Bu yasa doğal olarak Trump yönetiminin hareket alanını daraltmış oldu, çünkü bizzat Trump'ın kendisi İran ve Demokratik Kore Cumhuriyeti'ni »şer ülkeleri« olarak ilan etmiş ve bu ülkelere karşı tehditler savunmuştu. Bu nedenle tam anlamıyla bir ikileme karşı karşıya kalmıştı: Eğer yasaya karşı çıkıp, veto etseydi, hem İran ve Demokratik Kore Cumhuriyeti politikalarında inandırıcılığını yitirirdi, hem de »Rusya'nın yardımıyla başkan seçildiği« suçlamalarına temel kazandırmış olurdu. Trump yasayı kabul etmek zorunda kaldı ve Rusya politikasını zora soktu. Nihayetinde suçlamaları boşa çıkartmak zorundaydı. Trump Mayıs ayı başında, Rusya ile illegal ilişkiler suçlamasını araştırtan FBI Başkanı James Comey'i görevden almıştı, ancak şimdi özel yetkilerle donatılmış müfettiş Robert Mueller'in yürüttüğü soruşturma ile karşı karşıya. Mueller, Ekim sonunda ilk davaları mahkemeye kabul ettirdi ve muhtemelen Trump'ın seçim kampanyası ekicinden bazı önemli isimleri tutuklamaya hazırlanıyor. ABD medyası ise »Rus manipülasyonu« başlığında verdiği haberlerle Trump yönetimi üzerindeki baskıyı artırdı. Gözlemciler, soruşturmanın 2018 sonuna kadar süreceğini ve büyük bir olasılıkla 2018 Kasım'ında yapılacak olan Kongre Seçimlerini etkilemek için kullanılacağını belirtiyorlar.

Nitekim bu soruşturma Trump'ın başı üzerinde »Demokles'in kılıcı« misali sallanıyor ve aynı zamanda ABD egemen bloğu içerisindeki derin çelişkileri açığa çıkartıyor. Şimdilik Trump karşıtlarının pozisyonlarını güçlendirmiş oldukları söylenebilir. Gerçi Dış İşleri Bakanı Tillerson, her ne kadar »Rusya sorunların çözümünde yeterince yardımcı olmuyor« diye hayıflansa da, iki ülke arasında »iyi ilişkilerin kurulmasından yana olduklarını« vurguluyor, ama kabul edilen yasada öngörülen yaptırım kararları da Rusya'yı karşılık vermeye zorladığından, işler çetrefilleşiyor. Örneğin Trump tam da yeni sınıftan uçak gemisi olan »Gerald R. Ford« uçak gemisini teslim aldığı gün basına Rusya'nın uçak gemilerini tek vuruşta batırabilecek güçte olan yeni bir roket yaptığı haberleri düşüyordu. Bu arada Rusya ve ÇHC arasında askeri işbirliğinin genişletildiği haberleri de gelmekte. Temmuz'da Baltık Denizinde ÇHC ve Rusya deniz kuvvetlerinin gerçekleştirdikleri ortak deniz manevrasının ardından, 30 Temmuz 2017'de St. Petersburg'da düzenlenen deniz kuvvetleri geçiş törenine ÇHC savaş gemilerinin de katıldığı bildiriliyordu. Aynı gün ÇHC devlet başkanı Xi Jinping'in Pekin yakınlarındaki bir askeri üste düzenlenen ve yeni nükleer başlıklı stratejik silahların gösterildiği geçiş törenine katıldığı haberleri veriliyordu. Sonucunda ABD emperyalizminin Rusya ve ÇHC arasına mesafe koyma çabaları tersine dönmüş ve her iki nükleer gücü askeri işbirliğine zorlamış oldu.

Trump'ın seçilmesinden ve hükümetini kurmasından bu yana geçen süreç, Trump yönetiminin ömrü konusunda öngöründe bulunmak için yeterince veri sağlamıyor. Ancak ABD

emperyalizminin, egemen blok içerisindeki çelişkilerin derinleşmesine rağmen, dünya çapındaki hakimiyetini daha da zora sokmamak için, yasama dönemi bitmeden bir değişime izin vermeyeceği büyük bir olasılık. Sonuç itibarıyla emperyalist-kapitalist dünya düzeninin içinde bulunduğu çoklu kriz ortamları, emperyalizmin mutlak hakimiyet sağlamasını engelliyor, eşik ülkelerinin ve Rusya veya ÇHC gibi emperyalizmin hedefinde olan ülkelerin karşıt güç oluşturmalarını teşvik ediyor. Buna rağmen dünyanın barışa yaklaştığı söz konusu değildir. Tam aksine, gerek emperyalist ülkeler arasındaki, gerekse de emperyalist ülkelerin egemen sınıflarının arasındaki çelişkiler ve bunların diğer ülkeler arasında yol açtığı güvensizlik iklimi, silahlanma yatınlığının artması ve ekonomik çıkarları askeri araçlarla kollama isteğinin yaygınlaşması, dünya çapındaki savaş tehlikesini artırıyor. Geride bıraktığımız bir yılın gelişmeleri bize, ilan edilmemiş Üçüncü Dünya Savaşının sıcak savaşa dönüşmesi olasılığının arttığını gösteriyor.

İNTİFADA: KİMİN İÇİN?

16 ARALIK 2017

Trump'ın provokasyonu hedefine ulaşmış görünüyor. Sembolik olmaktan öteye reel hiç bir etkisi olmayan açıklaması dünya gündemini meşgul ediyor, kendileri de sembolik açıklamalar yapan bölge egemenlerinin eline yeni manipülasyon araçları veriyor ve esas olan yerine tali olanı tartıştırıyor. İlginçtir, İslamist kesimlerin yanı sıra kimi sosyalist, liberal ve ulusalcı kesimler aynı pozisyonlarda buluşuyorlar. Kafalar karışık olduğundan, somut durumu açıklayabilmek için komünist bakış açısına ihtiyaç var. Meseleyi gerici Hamas tarafından yapılan İntifada çağrısı temelinde ele alalım.

Bilindiği gibi Birinci İntifada 1987'de Ceballiye mültecilerinin, yani en alttakilerin sivil itaatsizlik eylemiyle başlamış, tüm Filistin'i sarıp, dünya çapında sempati toplayıp, 1993 Ağustos'unda imzalanan Oslo Sözleşmesiyle sonlanmıştı. İsrail ilk kez FKÖ'nü Filistinlilerin temsilcisi olarak tanımış, FKÖ de İsrail'in varlığını kabul edeceğini açıklamıştı. Bir diğer sonuç ise FKÖ ve Hamas'ın ayrışması oldu. İkinci İntifada ise 2000 Eylül'ünde Ariel Şaron'un bir provokasyonu ile başladı. İsrail protestolara dizginsiz şiddet ile yanıt verdi. 8 Şubat 2005'de Şarm El-Şeyh'te yapılan bir zirve, Hamas'ın kararı tanımadığını açıklamasına rağmen, İntifadayı sonlandırdı. İki ayaklanmada da binlerce sivil yaşamını yitirdi, ama temel sorunu çözecek adımlar gerçekleşmedi.

Kuşkusuz her iki ayaklanmanın da haklı gerekçeleri var. Ancak ayaklanma ile oyun oynanmaz. Tarih ayaklanmaların iki biçimde başarılı olduğunu göstermiştir: Ya işgal orduları askerî yenilgiye uğratılırlar veya en azından devam edemeyecek derecede darbe vurularak geri püskürtülürler, ya da işgalcinin kendi halkı işgale karşı çıkacak şekilde kazanılır ve kendi ülkesinde artan baskılar sonucunda geri adım atmak zorunda bırakılır. Bunun en iyi örneği ABD emperyalizminin Vietnam yenilgisidir: ABD'nin Vietnam'dan geri çekilmesini sağlayan asıl neden (elbette Vietnam direnişinin de etkisi var) ülkedeki savaş karşıtı hareketti.

Şimdi Hamas'ın çağrısını ele alalım: Gerçi Filistinlilerin bu çağrıya pek kulak asmadıklarını görüyoruz, ama astıklarını varsayalım. Peki, bıçaklı saldırılarla, Gazze'den atılan Kassam roketleriyle ve küçük kalibreli silahlarla dünyanın en iyi donatılmış ordularından birisi karşısında askerî zafer olanaklı mıdır? Yoksa sivil ölümler ve şiddet hem gerici Hamas'a, hem de İsrail egemenlerine siyasî avantaj mı sağlayacaktır? Yanıt açık değil mi?

Bizce bu kısır döngüden çıkış, Filistinlileri temsil iddiasında olan her hareketin İsrail'in emekçi kitlelerini kazanmasından geçmektedir. Bunun içinse bölge despotlarının hizmetinde olan gerici Hamas'ın geri püskürtülmesi gerekmektedir. Hamas'ın İntifada çağrısı sadece kendi yararına. Asıl İntifada, İsrail burjuvazisi ve emperyalist stratejileri hedef alan, İsrail'in emekçi kitleleriyle birlikte, hem İsrail egemenlerine, hem de Filistin gericiliğine karşı, ortak ve barışçıl geleceği amaçlayan bir mücadele olacaktır. İsrail'deki Apartheid rejimi, İsrail ve Filistin gericiliklerinin birbirleriyle yürüttükleri savaşla değil, ancak ve ancak İsrail ve Filistin halklarının ortak mücadelesiyle yıkılabilir. Filistin-İsrail sorunu olarak adlandırılan kanlı ihtilaf ya birlikte çözülecektir, ya da hiç!

İNTİFADA ÜZERİNE BİR KEZ DAHA

23 ARALIK 2017

Geçen haftaki yazımıza gelen bazı tepkiler konuyu bir kez daha ele almamızı gerekli kıldı. Şüphesiz bir köşe yazısının kapsamı, yazıda yapılan tespitleri yeterince açıklamaya olanak tanımaması nedeniyle yanlış anlaşılmalara ve itirazlara kapı açabilir. O nedenle altını kalın çizgiyle çizerek vurgulayalım: Haklı protestoları, Filistin halkının meşru mücadelelerini, ayaklanmaları ve bilhassa Vietnam örneğini »küçümsememiz« söz konusu olamaz. Yapmaya çalıştığımız, somut bir çağrının eleştirisi ve esası ön plana çıkarmaktı.

Neydi bu çağrı? Hamas şefi Haniya Filistinlileri »Kudüs'ün kurtuluşu için« İntifadaya çağırıyordu. Hamas nedir? Bizce işbirlikçiliği kanıtlanmış gerici bir örgüt. Gerçi FKÖ için ilerici olduğu pek söylenemez, ama konumuz bu değildi. Konu, Filistinlilerin mücadelesini Rojava'daki mücadele ile karşılaştırmak, birini diğerinden önemsizleştirmek de değildi. Nihâyetinde her mücadelenin kendine özgün koşulları vardır. Konu, somut koşullarda yapılmış somut bir çağrının kimin çıkarına olduğunu kendi pozisyonumuzdan irdelemektir.

Elbette ne ayaklanma ile, ne de ayaklananlarla oyun oynanmaz. Hele komünistler ayaklananları hiç bir şekilde küçümsemezler. Ancak tarihe geçmiş kahramanlıkları sıralayarak da analiz yapmazlar – dertleri agit-prop değilse. Eğer söz konusu olan ayaklanma ise, o zaman doğru tahlil ayaklanmaya çağrılanlar açısından yaşamsal önem taşır. Ayaklanma, istenildiğinde gerçekleştirilebilecek teknik bir mesele değildir. Uzun süreli mücadelelerin parçası, koşulları olgunlaştığında bu mücadelelerin en önemli aşaması ve siyasî gelişmelerin bir sonucudur.

Kendiliğindenlik de yeterli değildir. Kendiliğinden başlasa bile, öncü güç tarafından örgütlenmeli, yönetilmeli ve geliştirilmelidir. Hedefleri gerçekçi olmalı, güç dengeleri doğru hesaplanmalı, araçları doğru seçilmeli, siyasî-ideolojik-askerî biçimleri yerinde ve tam etkide kullanılmalı, strateji ve taktikleri ayaklananlara benimsetilmeli ve ayaklananların her alanda örgütlülüğü sağlanmalıdır. Ayaklananların siyasî-askerî eğitimi, ordulaşmaları/milisleşmeleri, siyasî örgütlülükleri, lojistik ve sevk-idare sorunlarının çözümü gerçekleştirilmeli, karar mekanizmalarına, denetim ve yürütmeye doğrudan katılımları sağlanmalı, ülke içinde ve dışında dayanışma örülmeli, propaganda, medya ve diplomasi kanalları açılmalı ve burada sıralayamayacağımız binlerce başka görev yerine getirilmelidir.

En temel kıstasları göz önünde tuttuğumuzda, Hamas'ın »ayaklanın« çağrısını nasıl değerlendirebiliriz? Örgütsel çıkarlar ve gerici bir ideoloji uğruna, bedelini halka ödetecekleri bir macera olarak Filistinlilerin meşru talepleri, haklı olmaları, İsrail'in bir Apartheid devleti olması gerçeği bunu değiştirmiyor. Filistin ve İsrail'in ezilen ve sömürülen sınıflarıyla olan dayanışmamız, her ayaklanma çağrısına körü körüne destek çıkmamızı gerektirmez. Çağrı kadar, çağrıyı yapan da önemlidir. Anlatmak istediğimiz buydu. Kürdistanlı ve Türkiyeli komünistler her zaman Filistin'in safında, ezilen ve sömürülen sınıfların yanında olmuşlardır. Enternasyonalist görevlerini bundan sonra da titizlikle yerine getireceklerdir – görev, neyi gerektiriyorsa.

DEVİRİM - PROLETARYA OLMADAN ASLA!

100. YILINDA EKİM DEVİRİMİ SYKP SEMPOZYUMU, 16-17.12.2017, BASEL

II. OTURUM: EKİM DEVİRİMİNDE VE GÜNÜMÜZDE İŞÇİ SINIFININ DURUMU VE ROLÜ NEDİR?

Karl Marx ve Friedrich Engels »Komünist Partisi Manifestosu«nda, üretici güçlerin gelişimiyle burjuvazinin sadece kendisini yok edecek olan silahları değil, aynı zamanda proletarya ile bu silahları kullanacak olanları da yarattığını vurgulamaktadırlar. Marksist-Leninist dünya görüşüne göre kapitalizmi yıkararak, tüm insanlığı sömürü ve baskıdan kurtaracak olan yegane toplumsal sınıf, proletaryadır. Proletarya, elbette kendisi için sınıf olarak, komünist toplumun yaratıcısı olacaktır. İşçi sınıfının bu tarihsel misyonu, yani proletaryanın kendisi için sınıf olarak ve bilimsel sosyalizmi temel alarak, işçi sınıfı partisinin öncülüğünde kapitalist toplumu devrim ile yıkıp, siyasi iktidarı ele geçirip, bu iktidarı sosyalizme ve nihayetinde komünizme doğru devrimci değişim için kullanma misyonu, insanlık tarihinde yepyeni bir çığır açmıştır. Lenin bu nedenle »Karl Marx'ın öğretisinin tarihsel kaderi« başlıklı makalesinde: »Marx'ın öğretisinin en önemli yanı, sosyalist toplumun yaratıcısı olarak proletaryanın insanlık tarihindeki rolünün açıklığa kavuşturulmuş olmasıdır« diye yazar. Nitekim işçi sınıfının bu tarihsel rolü, kendisini sınıf mücadeleleri içerisinde, yüzüncü yıldönümünü kutladığımız Büyük Ekim Devriminde ve tüm kazanımları, hataları ve trajedileriyle dünya sosyalist sisteminin kurulmasında ifade etmiştir.

1989/1990 karşı devrimi sadece reel sosyalizmin yenilgisiyle sonuçlanmadı, aynı zamanda proletaryanın bu tarihsel misyonunun da sorgulanmasına, dahası reddiyesine yol açtı. »Tarihin sonunun geldiğini« iddia eden burjuva liberalleri, anti-komünistler, sağ ve sol oportünistler, reformist-teslimiyetçi akımlar ve 1989/1990 karşı devriminin gerçekleşmesine katkı sağlayan bilimur likidatörler, sınıf mücadelesinin »gereksiz« olduğunu, proletaryanın tarihsel gelişmede artık »herhangi bir rol oynamadığını«, zaten işçi sınıfının toplumdaki sayısal oranının »giderek azaldığını«, bilhassa gelişmiş sanayi ülkelerinde refah düzeyinin ve özgürlüklerin artmasıyla emek ve sermaye arasındaki çelişkinin »yok olma derecesine« geldiğini ve nihayetinde farklı toplumsal katmanların demokrasi hedefiyle »ortaklaşabileceklerini« temel alan demagojiyi savunmaya başladılar. Marx'ın tamamlanmamış temel yapıtı »Das Kapital«in birinci cildinin yayınlanışının 150'inci yılında dahi, »gelişmiş kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının Marx'ın tespit ettiği temel emareleri taşımadığı, sınıf mücadelesinin toplumsal gelişmenin motoru olmaktan çıktığı, bilimsel-teknolojik devrimin toplumsal zenginliğin yatay dağılımına yol açarak proleterleşmeyi durdurduğu ve işçi sınıfının niteliksel ve niceliksel olarak öncülük yapamayacağını ampirik verilerle kanıtlandığı« savunulmaktadır.

Peki, gerçekten de bu iddialar doğru mu? Eğer, ki aksi bugüne dek ispatlanamadığı gibi, Marx kapitalizm tahlilinde haklıysa ve kapitalist toplumların temel çelişkisi halen emek ve sermaye arasındaki çıkar karşıtlığıysa, ama buna rağmen günümüzün derinleşen kriz ortamlarındaki toplumsal mücadelelerde işçi sınıfını neredeyse hiç göremiyorsak, bu iddiaların sahiplerine hangi yanıtları verebiliriz? Yanıtları, gelişmiş kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının günümüzdeki durumunu ve oynadığı rolü irdeleyerek arayalım.

»ŞİŞELER YENİ, AMA ŞARAP ESKİ«

Aslına bakılırsa »işçi sınıfının rolü kalmadı« iddiaları o kadar da yeni değil. Özellikle, savaş sonrasında kapitalizmin cephe ülkesi olan F. Almanya'da bu iddialar çok uzun bir süredir ileri sürülmektedir. İşçi sınıfının »bittiğine«, »önemsizleştiğine« dair teoriler, SPD'nin

1950'de kabul ettiği »Godesberg Programı«yla, Helmut Schelsky'nin 1950li yıllarda yayınlaştırdığı »düzlenmiş orta katmanlar toplumu« tanımıyla veya Fransız sosyalisti André Gorz'un 1980lerde yayınladığı »Proletaryaya elveda« başlıklı broşürüyle olduğu gibi, sürekli popüler tutulmaya çalışılmıştır. Savaş sonrası emek hareketinin mücadeleleri ve »Ren kapitalizminin« özgünlüğü sayesinde elde edilen »sosyal devlet« kazanımları, nihayetinde F. Alman sendika yönetimlerinin politik karar mekanizmalarına koopte edilmeleri sonucunda, F. Alman emek hareketi de sınıf sendikacılığından vazgeçti ve örgütlenme çabalarını büyük sanayi teşekküllerinin çekirdek kadrolarına yoğunlaştırdı. F. Alman emperyalizminin özgün konumu, F. Almanya'daki kapitalist gelişmenin Britanya veya Fransa'dakinden büyük farklılıklar göstermesi, bilimsel-teknolojik devrimin bilhassa 1970lerden sonra ivme kazanarak, sermaye birikiminin hızını ve hacmini artırması ve ihracata dayalı iktisat politikalarının refah düzeyinin artmasına katkı sunması, güçlü ve örgütlü sendikal hareketin ciddi tavizler koymasıyla birleşince, Ren kapitalizminin »sosyal partnerliğinin« sınıf mücadelesinden daha etkin olduğu görüşünün emek hareketinde yaygın görüş haline gelmesine yol açtı. Sendikal hareket bu dönemde işçilerin durumunda iyileştirmeler dayatabildi ve sömürü oranı azaldı. Gerçekten de 1989/1990 karşı devrimine kadar F. Alman emek hareketinin sosyal kazanımları ve F. Alman tekelci burjuvazisinin vermek zorunda kaldığı tavizler öylesine büyüktü ki, dönemin »Federal İşverenler Birliği - BDİ« başkanı Dieter Hundt 1993 yılında verdiği bir demecinde şunları söylemek zorunda kalmıştı: »1990 öncesinde toplu iş görüşmelerinde önümüzde iki sıkı rakip duruyordu: güçlü sendikalar ve sistem alternatifi olarak DAC. DAC'ni tarihe gömdük, sendikalar ise bugün sosyal partnerlerimiz oldu«.

1990lar ve sonrası aynı zamanda işçi sınıfındaki yapısal değişimlerin hız kazandığı bir dönem olarak not edilmelidir. Kapitalist üretim tarzının tetiklediği bilimsel-teknolojik devrim 1990lardan bugüne yepyeni zirvelere ve derinliklere ulaşmıştır. Burada örnek olarak nöro- ve mikrobiyoloji, nano tekniği, insani, hayvansal ve bitkisel kalıtıma müdahaleler, nöropsikoloji, biyokimya ve uzay araştırmalarındaki ilerlemeleri sayabiliriz. Bilimsel-teknolojik devrimin bu yeni aşamasının yapı taşlarından birisi de dijital devrimdir. İnternetin 1990'lı yıllardan bu yana dijitalleşme sürecinin sürekliliğindeki gelişmesi, üretici güç gelişimindeki yeni bir sıçramanın teknolojik temelini oluşturmaktadır. Dijitalleşme, artık toplumun tüm alanlarına sızmaktadır. Böylelikle, farklı yerlerde bulunan insanların arasında – çalışma ve üretim organizasyonu dahil, iktisadi ilişkilere kadar – gerçek zamanlı sosyal değiş-tokuş ve iletişimi gerçekleştiren yeni bir maddi etki seviyesi oluşmuştur. Günümüzde üretim veya idarede dijital sistemlerin desteği olmaksızın işleyen neredeyse tek bir alan bulunmamaktadır. Bu da yabancılaşmaya (yani insanlar, insan ve doğa arasındaki ve insanların kendi emekleri ile ürünlerine yabancılaşmalarına) yeni nitelikler kazandırmaktadır. Aynı zamanda, günümüzün kapsamlı güvencesizleştirmeye yönelik olan ana tandansına uygun olarak, işçi sınıfının giderek daha geniş kesimleri üretim ve birikim süreçlerinden dışlanmaktadırlar.

F. Almanya gibi gelişmiş kapitalist devletlerde şirketlerdeki sanayi hizmetlilerinin oranı ve bunların arasında da bilimsel-teknik elemanların oranı mütemadiyen artmıştır. Ücrete bağımlı çalışanların bu katmanlarının görece özerklikleri ve işletme içi hiyerarşideki yüksek sınıflandırılmaları aşağılara çekilmektedir. Moral aşınması, kalifiyesizleştirme süreçleri ve bunların sonucunda emek gücünün değer kaybetme çizgisi, bu katmanları işçi sınıfının ana kütlelerinin statüsüne yakınlaştırmaktadır. Yeni rasyonelleşme ve otomatikleşme olanaklarıyla istihdam edilen hizmetli sayısının azaltılmasının yanı sıra, fabrikalardan ofislere ve idari kısımlara aktarılan çalışma organizasyonları metotlarıyla gerçekleştirilen kontrol biçimleri de sömürüyü yoğunlaştırmaktadır. Böylelikle dijital devrim, hizmetli alanlarını da içeren sanayileşmenin yeni niteliği için ön koşullar yaratmaktadır. Bu alanlar özleri itibariyle üretim alt-yapısının parçasıdır ve bu alanlarda çalıştırılan akademik eğitilmiş orta katmanların geniş kesimlerinin işçi sınıfı içine geçişi gerçekleşmektedir.

Ücrete bağımlı çalışanların bu yeni grupları, gelir ve eğitim seviyeleri ve toplumsal üretimin bölümlenmesindeki pozisyonları nedeniyle şimdiye kadar sadece dar kapsamda işçi

sınıfı arasında sayılabiliyordular. Ancak artık tüm kalifikasyonlarına ve üretim organizasyonundaki pozisyonlarına rağmen, eski imtiyazlarını ve sosyal avantajlarını kaybetmekte, (örneğin bir dizüstü bilgisayar veya kendilerine ait başka elektronik iş aletleri biçiminde) kendi üretim araçlarına sahip olsalar dahi, işçi sınıfının geleneksel katmanlarının karşı karşıya oldukları güvencesizlikten kurtulamamaktadırlar. Dahası, kısmen sözde serbest çalışan olarak yaşamakta ve bu durumda, ortalamanın altında gelire, yetersiz sosyal güvenceye veya sadece kısa süreli iş sözleşmelerine sahiptirler. Zaten bu nedenle de birincil ve ikincil sömürü ile karşı karşıyadırlar. Ürettikleri artık değere doğrudan el konulması olarak nitelendirilebileceğimiz birincil sömürü, süreli istihdam veya kiralık işçi sözleşmesi, siyasi karar ve/veya yasa zoruyla ücret sınırını düşüren ikincil sömürüye yol açmaktadır. Bilimsel-teknik devrim böylelikle yoksulluk sınırında yaşayan, işçi hareketiyle ve sendikalarla ilişkisi kısıtlı olan bir dijital prekarya yaratmıştır. Ama bu, gelişmiş kapitalist devletlerdeki işçi sınıfının bölünmüşlüğü'nün sadece bir parçasını göstermektedir.

BÖLÜNMÜŞ SINIFTAN ÖZNE OLUR MU?

Marksist-Leninistler açısından işçi sınıfının bölünmüşlüğü ve sınıf çelişkilerinin keskinleşmesine rağmen siyaset sahnesinde görünürlüğünün az olması şaşırtıcı olgular değildir, çünkü bu görüngüler kapitalist gelişme sürecinin değişkenliği ve tarihsel bir gerçekle, yani salt işçi sınıfının nesnel varlığının, sosyal ihtilafların keskinleşmekte olmasının ve emek ve sermaye arasındaki yapısal çelişkinin devamının otomatikman kapitalizm karşıtı bir hareketi ortaya çıkarmayacağı gerçeğiyle örtüşmektedirler. Peki bu durumda devrimci dönüşümün öncüsü olacak proletaryanın siyasi bilinçlenmesinin ve öz örgütlüğünün gerçekleşmesi için hangi koşullar gereklidir? Yanıt için gene F. Almanya örneğinde kalarak işçi sınıfının durumunu irdelemeye devam edelim.

F. Almanya işçi sınıfına yukarıdan baktığımızda, derin farklılaşma çizgileri içerisinde büyük bölünmüşlükler gözümüze çarpar. Bir kere değişik toplu iş sözleşmeleriyle güvence altına alınmış istihdamdan, düşük ücret sektörüne ve aşırı derecede güvencesiz çalıştırmaya kadar olan geniş bir yelpaze ile karşı karşıyayız. Çalışanların sosyal durumlarına baktığımızda, sadece iyi eğitilmiş teknik elemanlar ve kalifiyesiz işçiler arasında değil, aynı işyerinde aynı işi yapan işçiler arasında da büyük farklılıklar görmekteyiz. Yani sınıf içi bölünmelerle karşı karşıyayız. Bu bölünmelerin ne denli derin olduğunu, F. Almanya ekonomisinin lokomotifini olan otomotiv sektöründe yapılan bir araştırmayla görebiliriz. Araştırmayı IG Metall sendikası 2013 sonbaharında yaptırmıştı.

Buna göre toplu iş sözleşmesi kapsamındaki çekirdek kadro olarak yaklaşık 800.000 işçi en büyük kesimi oluşturuyordu. Bu kesimde, örneğin Mercedes fabrikalarında üretimde çalışanlar, ortalama olarak 4.000 - 4.500 Euro brüt maaş alıyor ve bunun haricinde farklı seviyelerde prim hakkı elde ediyorlardı. Ancak bu primler ve izin veya Noel ödemeleri gibi sosyal ödemeler sadece çekirdek kadroya tanınıyor. Sayıları 100.000'i bulan kiralık işçiler, aynı işleri yapmalarına rağmen, ortalama 2.000 - 2.200 Euro brüt maaş alabiliyor ve ek ödemelerden muaf tutuluyorlardı, ki bu hala böyle. Kiralık işçilerin haricinde, gene otomotiv tekellerine ait olan özel şirketler aracılığıyla süreli sözleşmeyle çalıştırılan yaklaşık 250.000 işçi, örneğin Opel veya BMW fabrikalarında ortalama olarak, gene aynı işlerde çalışmalarına rağmen 1.200 - 1.300 Euro brüt maaşa talim etmek zorundaydılar. Bir diğer örneği Kassel'deki VW fabrikasından verelim: Bu fabrikada 5 farklı toplu iş sözleşmesi bulunmakta, yani aynı işleri yapan 5 işçi farklı ücret ve çalışma koşulları altında istihdam edilmiş durumdadır. Böylesi bir durumda sadece otomotiv sektörü içerisinde nesnel olarak ortak çıkar deneyimi olanaksızlaştırılmaktadır.

Federal İstatistik Dairesinin yapmış olduğu bir çalışma, F. Alman işçi sınıfının farklılıklarını verilerle ortaya koyuyor. Daire işçileri 5 farklı »Verim Grubuna« bölmüş. Birinci grupta, ki işçilerin yüzde 10,5'ini kapsıyor, ayda ortalama 6.525 Euro brüt maaşı olan »yönetici durumundaki iş alanlar« yer alıyor. İkinci grupta yer alan »deneyimli öncü personel«, ki ustabaşı-

lar, sorumlu görev alanlar, uzun yıllar sonucu deneyim kazanmış ve mesleki eğitim görmüş kadrolar bunlar arasında, işçilerin yüzde 22,8'ini oluşturuyor. Bu grubun ortalama brüt maaşı 4.116 Euro olarak verilmiş. Diğer üç gruptaki »kalifiye işçiler«, »yarı kalifiye işçiler« ve »kalifeyesiz işçiler« ise işçi sınıfının yüzde 77'sini oluşturuyor. Dairenin 2016 verilerine göre F. Almanya'da toplam 45 milyon insan (22,1 milyonu kadın) çalışmakta. Çalışanların dörtte üçü hizmet sektöründe, serbest çalışanların (ancak bu da genel bir tanım) oranı ise yüzde 9,9. Toplam işsiz oranı 2005'de yüzde 11,1 iken, 2016'da yüzde 4,4 olmuş (ancak bunlar da izafi sayılar). Bu verilere göre çalışan insanların yüzde 57'si hizmetli, yüzde 28'i işçi, yüzde 10'u serbest çalışan ve yüzde 5'i memur. Sadece bu verilere ve işçi tulumunu giyen, fabrikada makinada çalışan erkek veya kadın tekstil işçisi gibi klasik »işçi« tanımına dayanarak, F. Almanya'daki işçi sınıfının sayısının yaklaşık 12 - 13 milyon olduğunu tespit edebiliriz, ki bu sayı »niceliksel olarak azalan bir sınıfla« karşı karşıya olmadığımızı kanıtlamaktadır.

SINIFIN ROLÜ DEĞİŞMEDİ

İşçi sınıfında yapısal değişimler reel. Reel olan, sınıfın toplumsal mücadelelerdeki ve sonucunda devrimin gerçekleşmesindeki rolünün değişmemiş olmasıdır. Henüz Avrupa'daki ve örneğimiz F. Almanya'daki işçi sınıfının bunu bilincine çıkarmamış olması, bu gerçeği değiştirmiyor. Kaldı ki, sadece sanayi işçilerini ele aldığımızda, işçi sınıfının etkinliğinin hala hangi düzeyde olduğunu görebiliriz. F. Almanya'daki yaklaşık 750 büyük sanayi işletmelerinde istihdam edilen işçi sayısı 2,5 - 3 milyon civarında. Bu sektördeki en büyük sendika IG Metall'dir. Sektör sermaye kullanımını doğrudan merkezi alanında gerçekleştirdiğinden, burada yürütülen emek mücadelesinin etkisi son derece büyük olmaktadır. Ancak siyasi mücadele yetisi için herhangi bir fabrikada çalışan işçi sayısı mutlak önem taşımamaktadır, asıl önemli olan siyasi sosyalizasyon, örgütlenme yetisi ve bilinçlenme seviyesidir. Sanayi sektörü geleneksel olarak emek hareketinin en önemli örgütlenme ve faaliyet alanlarından birisidir ve zaten bu nedenle gerek toplu iş sözleşmeleri, gerekse de tek tek işletme düzeyindeki organizasyonlarla istihdam edilen işçiler arasında farklılıklar yaratılmakta, ortak çıkar anlayışının yok edilmesine çalışılmaktadır. Bunlara rağmen sanayi sektöründe hala mobilizasyon süreçlerini teşvik eden yapılar ve olanaklar bulunmaktadır. Bu olanaklar, mühendis veya eğitilmiş teknisyen gibi kadroların da güvencesizleşerek sınıfın içine girmeleriyle artmaktadır.

Bunun yanı sıra sanayi sektörünün işlevselliğini garantileyen yeni sektörler de oluşmaktadır. Bilimsel-teknolojik alanda olsun, hizmet sektöründe olsun, oluşmakta olan bu »maddi olmayan üretim sektörleri« doğrudan veya dolaylı olarak maddi üretim süreciyle bağlantılıdır ve toplumsal yeniden üretim süreci için bütünsel olarak önem arz etmektedir. Sanayi sektöründe çalışan işçilerle bu sektörlerde çalışan işçiler toplamda işçi sınıfını oluştururlarken, sınıf mücadelesi için daha fazla önem kazanan sektörler ihtilaf ve mobilizasyon yetisine sahip olanlardır. Sanayinin merkezi alanlarının haricinde, enerji ve nakliyat sektörünü sayabiliriz. Ve bugüne kadarki deneyimler de belirleyici olanın, işçi eyleminin etkinlik derecesi olduğunu göstermiştir. Somut olarak şöyle sorabiliriz: Bir toplum ürün nakliyatının veya elektrik tedarikinin grevle engellenmesine ne kadar dayanabilir? Ve öğretmenlerin, çocuk bahçesi çalışanlarının veya çocuk bakıcılarının grevinin hangi kısa vadeli etkileri olabilir?

O açıdan işçi sınıfının eylemleriyle etkin olabilecekleri kesimlerini, sınıfın çekirdek kesimi olarak nitelendirmek doğru olacaktır. Sanayi işçileri ve doğrudan maddi üretim süreçleriyle bağlantılı olan sektörleri bunlar arasında sayabiliriz. Ancak çekirdek kesim sadece bunlar ile sınırlı değildir. Örneğin bir hemşire doğrudan geleneksel işçi sınıfı arasında görülmesi de, emek gücünün karakteri ve işletme organizasyonundaki pozisyonu nedeniyle, hem örgütlenme, hem de etkin eylem gerçekleştirme yetisine sahiptir. Aynı şekilde sağlık sektörünün diğer çalışanları, belediyenin çöpçüleri veya kamusal / özel kitle ulaşım araçlarında çalışanlar da eylem yetisine sahiptirler. Zaten bu alanlar yaklaşık otuz yıldan beri sürekli özelleştirme ve düzensizleştirme saldırısı altındadır. Neoliberal tedbirler sonucunda çalışma koşullarının kötüleşmesi, bitmek bilmez yeniden yapılandırmalar, verimlilik artırımına yönelik ağır baskılar, ücretlerin düşürülmesi ve sosyal standartların adım adım ortadan kaldırılması, süreli ve kira-

lık istihdam vb. saldırılar nedeniyle bu sektörlerdeki işçi ve hizmetliler giderek daha yüksek oranda sendikalaşmakta ve eylemlerini artırmaktadırlar. Örneğin F. Almanya'da son yıllarda sağlık sektöründeki grev günlerinde ciddi artışlar görülmektedir. Her ne kadar 1990lı yıllara kadar F. Almanya'daki emek mücadelesi ağırlıklı IG Metall sendikasının faaliyet alanında gerçekleşmiş olsa da, bugün, neoliberalizmin tılsımını kaybetmesinin de etkisiyle, özelleştirilen hizmet sektörlerinde de giderek daha fazla direniş sergilenmektedir. Bu alanlar, doğrudan artık değer üretmeseler de, bu sektörde çalışanların emek gücü sermayenin üretilen toplam toplumsal zenginliğin büyük bir bölümüne el koyması için kullanıldığından, genel sınıf mücadelesinin en önemli alanlarından sayılmalıdır. Çünkü Marx'ın dediği gibi, »dolaylı sirkülasyon işçisi kapitaliste, artık değer yaratarak değil, artık değer gerçekleştirmesinin masraflarını azaltarak« fayda sağlamaktadır.

Görüldüğü gibi, işçi sınıfının artık »herhangi bir rol« oynamadığına veya sınıf mücadelesinin »gerekli olmadığına« dair teorilerin günümüz kapitalist toplumlarında hiç bir maddi temeli bulunmamaktadır. Aksine, sınıfın karşı karşıya kaldığı tüm yapısal değişikliklere, bölünmüşlüğüne, rolünü ve ortak çıkar zorunluluğunu bilincine çıkaramamış olmasına rağmen, gelişmiş kapitalist ülkelerde de işçi sınıfının tam da Marx'ın tespit ettiği temel emelleri taşıdığı günümüzün realitesidir. Aynı şekilde, toplumsal gelişmenin motoru, egemen iktidar ve mülkiyet ilişkileri temelinde ortaya çıkan ırkçılık, cinsiyetçilik, ayrımcılık gibi tüm »yan« çelişkiler ile kapitalist üretim tarzının ve emperyalist saldırganlığın yol açtığı ekoloji sorununun çözümünün anahtarı, sınıf mücadelesidir. Bilhassa emperyalist-kapitalist dünya düzeninin merkezi kapitalist ülkelerinde burjuvazi sadece geleneksel işçi sınıfının değil, toplumun ezici çoğunluğunun düşmanı durumuna gelmiştir. Böylelikle kapitalizmin temel çelişkisi aşırı bir biçimde keskinleşmekte ve devrimci yoldan çözümünü dayatmaktadır.

Devrimci yoldan çözümün tek yolu devrimdir ve proletarya olmadan devrim asla gerçekleşmeyecektir. Devrimin ilkeleri ise hala değişmemiştir: Burjuva devlet aparatının parçalanıp yerine proletaryanın devletinin kurulması ve komünizme geçiş sürecinde devlet sönmülene dek, devlet aparatının Proletarya Diktatörlüğü biçiminde örgütlenmesi. Sosyalist Devrim sonucunda üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılması ve gerek sanayiide gerekse de tarımda toplumsal mülkiyetin, kilit sektörlerde ise devlet mülkiyetinin ikame edilmesi. Nihayetinde Planlı Merkezi Sosyalist Ekonomi'ye geçişin örgütlenmesi.

Enseyi karartmaya gerek yok. Evet, büyük bir yenilgi aldık. Belki her şeye yeniden başlamalıyız. Ama esas olanda değişen bir şey yok. 1905 Devriminin deneyimlerini ele aldığı bir makalesinde şunları yazan Lenin'i anımsayalım: »Rus Devriminin deneyimleri, aynı diğer ülkelerin deneyimleri gibi çürütülemez bir şekilde şunu kanıtlamaktadır: Eğer derin bir siyasi krizin nesnel koşulları ortaya çıkmışsa, o zaman en küçük, devrimin gerçek ocağından çok uzaklarda duran ihtilafların büyük önemi olabilir - bardağı taşıran son damla olarak...« Sözümlü bu bağlamda yasaklı Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesinin Ekim Devriminin 100. yılına yönelik bir açıklamasında yer alan cümleleriyle noktalayalım: »Bugün ne kararları bağlayıp oturacağız, ne demoralize olup „bu iş olmuyormuş“ diyeceğiz, ne de bu deneyi yaşadığımız için ilkelerden taviz vererek teslimiyet ile eş anlamlı olan reformist yollara yöneleceğiz. Yaşanan Sosyalizm deneyinden öğrenerek, ilkelerimize bağlı kalarak, daha iyisini yapmaya çalışacağız«.

Hiç şüphe yok ki, »daha iyisini« birlikte yapacağız!

DİKTATÖRE GÜLMEK

30 ARALIK 2017

Muktedirlerin en büyük korkusu halkın onlarla alay etmesidir. Zaten tek adamlıklarıyla, etraflarında topladıkları yalakalarıyla, abartılı konuşmalarıyla ve kendilerini dev aynasında görmeleriyle yeterince gülünçtürler. Halk ağlarken vergileri yükselten, kahkahalarla gülmeye başladığında ise korkudan vergileri azaltan padişahın hikâyesini bilmeyen yoktur. Diktatörle alay geçmek de bir eylemdir. Yılın son gününde bazılarını anımsatalım.

George W. Bush ve Tony Blair Beyaz Saray'daki bir yemekte kafa kafaya verip kıkırdıyorlarmış. Misafirlerden birisi sormuş, »Sayın başkan, öyle fısır fısır ne konuşuyorsunuz?«. Bush »3. Dünya Savaşını planlıyoruz« demiş. »Peki« demiş misafir, »ne olacak?«. Blair atılmış »4 milyon Müslüman ile bir diş doktorunu öldüreceğiz«. Misafir şaşkın »Diş doktorunu mu?«. Blair dizlerine vurarak gülmüş ve Bush'a dönerek, »Corc, sana kimse »niye Müslümanlar« diye sormayacak demedim mi«.

Diktatörün birisi uçakta başbakanı ve maliye bakanıyla ülke üzerinde uçarken, »Yahu« demiş, »aşağıya yüz lira atalım da bir vatandaş sevin sin«. Bunun üzerine başbakanı, »Efendim, bence on tane on lira atalım, on vatandaş sevin sin«. Maliye bakanı itiraz etmiş, »Ama yüz tane bir lira atarsak, yüz vatandaş sevinir, di mi?«. Pilot dayanamamış, »Bari üçünüzü uçaktan atayım da tüm ülke sevin sin«.

Diktatör arabasıyla taşra yollarında seyrederken şoförü bir tavuk ezmiş. Diktatör yakındaki evi görerek, şoförüne, »Sen dur, ben gidip vatandaşla konuşurum« demiş. Arabadan inip eve gitmiş, ama beş dakika sonra ağzı burnu yara bere içinde koşarak arabaya dönmüş. »Aman, gaza bas kaçalım buradan«. Tam köşeyi döndüklerinde bir domuz çarpmışlar. Bu sefer şoför inip köylünün evine gitmiş. Yaklaşık yirmi dakika sonra elinde kocaman bir paket dolusu sucukla geri dönmüş. Diktatör şaşkın sormuş, »Yahu adama ne dedin?«. Şoför yanıtlamış: »Başkanın şoförüym, maalesef domuz öldü dedim, bana sarılıp hediyeler verdiler«.

Üç çocuk başkanlık sarayının yanındaki gölün kıyısında geziniyorlarmış. Bir bakmışlar, birisi boğulmak üzere. Hemen göle atlayıp adamı kurtarmışlar. Bir bakmışlar, adam ülkenin başkanı. Tabii başkan kurtulduğuna sevinerek, çocuklara birer dileklerini yerine getireceğini söylemiş. Birinci çocuk bisiklet istemiş. »Tamam« demiş başkan, »yarın evine göndereceğim«. İkincisi dizüstü bilgisayar istemiş. Ona da tamam demiş. Ama üçüncüsü »Cenazemde devlet töreni istiyorum« deyince, başkan şaşırarak sormuş: »Yahu niye, ölümü düşünmek için daha çok gençsin«. Çocuk da, »babam seni kurtardığımızı öğrenirse, beni kesin öldürür«.

Almanya'da yaşayan bir Kürt doktora meslektaşısı sormuş: »Yahu Mehmet, niye ulusal aidiyetini belirtme gereğini duyuyorsun?« diye. Doktor Mehmet yanıtlamış: »Bağdat'taki akrabalarım Iraklı diyorlar, Halep'tekilere Suriyeli. Babamın amca oğlu Tahran'da yaşıyor ve İranlı olarak tanınıyor. Şırnak'takilerin durumu belli – Zaten Erdoğan'a göre herkes Türk. New York'taki kuzenler de kendilerine Amerikalı diyor. E, böyle kozmopolit bir ailede Kürt eksik olacak değil ya«.

Diktatöre gülenler enseyi karartmazlar, umutludur, mücadelecidirler. Çünkü bilirler ki, hiç bir diktatör ilelebet ayakta kalamaz. Gülümsemeniz eksik olmasın. Nice aydınlık, özgür yıllara...

